

mgvoe.com

FIESTA:
THE
SUN
ALSO
RISES

HEMINGWAY

မေတာမဏ္ဍိုင်

တက်တီး
ခြန်စာပြန်

တတိယအကြိမ်

FIESTA:
THE
SUN
ALSO
RISES
HEMINGWAY

မေ့တာမဟုတ်
ကက်တို:

TT0019

3 500.00 KS

မေတ္တာမဏ္ဍိုင်၊ တက်တိုး

စာမူကံမှာ ၃၄၂ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဝင်တီ x ၁၈.၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ ဇွန်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၁၃၊ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်၏ ဒုတိယအကြိမ်ပုံ၊

(ပထမအကြိမ် - ၁၉၅၇၊ ရှုမဝစာအုပ်တိုက်)

ရောင်းဈေး ၃၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မေတ္တာမလှိုင်

The Sun Also Rises

Ernest Hemingway

တက်တိုး

မြန်မာပြန်

အေမီဗလင်ကြီး၏ ၂၀၁၉

အခန်း [၁]

ရောဘတ်ကုန်းသည် တစ်ခါတုန်းက ဖရင့်စတန်ကောလိပ်တွင် လူလတ်တန်းလက်ဝှေ့ချန်ပီယံ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ လက်ဝှေ့ချန်ပီယံဘွဲ့ကို များစွာ အထင်မကြီးနိုင်သော်လည်း ဤဘွဲ့သည် ကုန်းအတွက် များစွာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသည်။ သူသည် လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ခြင်းကို ဂရုမစိုက်လှပါ။ စင်စစ်အားဖြင့် သူသည် လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ခြင်းကိုပင် မနှစ်သက်ပါ။ သို့သော် သူသည် ဂျူးလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် လူတန်းစားစိတ်အားငယ်မှုနှင့် သူ၏ ရှက်ကြောက်မှုကို တတ်နိုင်သမျှ ဖျောက်ပစ်ရန်အတွက်သာ ဤမျှ ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်းနှင့် ကျကျနန သင်ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ်တွင် အထင်သေးသူတို့ကို လက်ဝှေ့ခုံပေါ်တွင် ထိုးသတ် အနိုင်ယူလိုက်ခြင်းတို့အတွက် သူ၏ စိတ်ထဲတွင် မထင်ရှားသော အံ့ပုန်းကျေနပ်မှုကို ရရှိနေသည်။ သို့သော် သူသည် သဘောကောင်း၍ ရှက်တတ်သော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ကစားခဲ့အတွင်းမှလွဲ၍ မည်သည့်နေရာတွင်မှ ထိုးသတ်ရန်ဖြစ်လေ့မရှိချေ။ သူသည် လက်ဝှေ့သင်ဆရာ စပိုင်ဒါကဲလီ၏ ထူးချွန်သော တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ စပိုင်ဒါကဲလီသည် လူငယ်တိုင်းကို လူငယ်တန်း လက်ဝှေ့ထိုးနည်းကိုသာ သင်ပေးလေ့ရှိသည်။ ထိုသူတို့၏ ကိုယ်အလေးချိန် မည်မျှပင်ရှိစေကာမူ လူငယ်တန်း လက်ဝှေ့ထိုးနည်းကိုသာ အားပေးခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤနည်းသည် ရောဘတ်နှင့် အလွန်သင့်တော်ခဲ့လေသည်။ ရောဘတ်သည် အလွန်လျင်မြန်ဖျတ်လတ်၍

လက်ဝှေ့ထိုး ကောင်းမွန်လေရာ စပိုင်ဒါကဲလီပင် လျင်မြန်စွာ ထိုးသတ်၍ သူ၏ ထူးချွန်ထက်သော ဂျူး နှာခေါင်းကို ထာဝစဉ် ပိပြားစေခဲ့တော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရောဘတ်သည် လက်ဝှေ့ကို ပို၍ မနှစ်သက်နိုင်အောင် ဖြစ်လာတော့သည်။ သို့သော် သူသည် ထူးခြားသော စိတ်ကျေနပ်မှုကို ရခဲ့သည်။ သူ၏နှာခေါင်းသည် အတော်အတန် ပြုပြင်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ဖရင့် စတန်ကောလိပ် နောက်ဆုံးနှစ် တစ်နှစ်လုံးတွင်ကား မျက်မှန်များပင် တပ်ယူရသည်အထိ စာပေတို့ကို အလွန်အကျွံဖတ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို မှတ်မိသည့် သူ၏ကျောင်းနေဖက်များကိုကား တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကျွန်ုပ် မတွေ့ခဲ့ရဖူးပါ။ ရောဘတ်သည် လူလတ်တန်း လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုပင် သူတို့ မမှတ်မိကြပေ။

ဘွင်းဘွင်းနှင့် ရိုးသားသော သူတို့ကို ကျွန်ုပ် ယုံကြည်လေ့မရှိ၊ အထူးသဖြင့် သူတို့၏ အကြောင်းများကို လိုက်လံစုံစမ်းလိုက်သောအခါ မသင်္ကာဖွယ်များကို တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ ထို့အတူ ရောဘတ်သည်လည်း လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ ဖြစ်ခဲ့ဖူးချင်မှ ဖြစ်ခဲ့ဖူးမည်။ သူ၏နှာခေါင်းပြားနေခြင်းမှာ မျက်နှာပေါ် မြင်းနင်းခံရ၍သော်လည်းကောင်း သို့မဟုတ် ငယ်စဉ်က သူ၏အမေသည် ကလေးချီထားရာမှ တစ်စုံတစ်ရာ လန့်ဖျပ်၍ လွတ်ချလိုက်သည့် အတွက်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့သော် စပိုင်ဒါကဲလီနှင့် သိကျွမ်းသူ တစ်ဦးထံမှ စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသည်။ စပိုင်ဒါကဲလီသည် ရောဘတ်ကို မှတ်မိရုံသာမက ရောဘတ် ဘာတွေလုပ်နေပါလိမ့်ဟု မကြာခဏ တွေးတောနေမိတတ်သည်။

ရောဘတ်ကုန်း၏ဖခင်သည် နယူးယောက်မြို့တွင် အချမ်းသာဆုံး ဂျူးလူမျိုးတို့တွင် တစ်ဦး အပါအဝင်ဖြစ်၍ သူ၏မိခင်သည်လည်း နယူးယောက်မြို့တွင် ရှေးဦးဆုံးနေထိုင်လာခဲ့သော ဂျူးမိသားစုထဲမှ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖရင့်စတန် မရောက်ခင် စစ်ကျောင်းတစ်ခု၌ နေခဲ့

စဉ်က ဘောလုံးသမားကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်အခါက သူ၏ ဂျူးလူမျိုးတစ်ဦး ဟူ၍ ခွဲခြားခြင်းမရှိခဲ့။ ဖရင့်စတန် မရောက်မချင်း သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဂျူးလူမျိုးဟူ၍ သီးခြား သတိမထားခဲ့မိချေ။ ရောဘတ်သည် သဘောကောင်းသည်။ ခင်မင်တတ်သည့်ပြင် ရှက်လည်း ရှက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် စိတ်နာကြည်းဖွယ်ကို ကြုံခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုစိတ်နာမှုကို လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ခြင်းဖြင့် ဖြေဖျောက်ခဲ့သည်။ ဖရင့်စတန်မှ ထွက်လာခဲ့သောအခါတွင်ကား ပိပြားသောနှာခေါင်းနှင့် စိတ်တွင်းနာကြည်းမှုတို့သည် ပါလာခဲ့၍ ကျောင်းမှထွက်ထွက်ခြင်းလိုပင် သူ့အပေါ် ရှေးဦးစွာဥညာခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝနှင့် ငါးနှစ်အတွင်း ကလေးသုံးယောက်ရ၍ သူ၏ဖခင် သူ့အတွက်ထားရှိခဲ့သော ဒေါ်လာငါးသောင်းလည်း ကုန်လုလု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျန်အမွေတို့မှာလည်း သူ၏မိခင်လက်ထဲတွင် ကျန်နေလေရာ ချမ်းသာသောမိန်းမကို လက်ထပ်ရလျက်ပင် မနှစ်သက်ဖွယ် အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခတို့ကို တွေ့ကြုံနေခဲ့ရသည်။ ထိုမိန်းမကိုစွန့်ပစ်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်မိသည့်အချိန်မှာပင် သူ၏ မိန်းမသည်လည်း ပန်းချီဆရာတစ်ဦး၏ နောက်သို့ လိုက်သွားတော့သည်။ သူသည် ထိုမိန်းမကိုစွန့်ပစ်ရန် လပေါင်းများစွာ ချိန်ဆခဲ့သည်။ သူက စွန့်ပစ်ရန်မှာ ရက်စက်လွန်းရာကျသည်ထင်၍ နှောင့်နှေးနေခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ဖြစ်သွားသောအခါ သူသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။

လင်မယား ကွာရှင်းမှုပြီးစီးလျှင် ရောဘတ်သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကာလီဖိုးနီးယားတွင် သူသည် စာပေပညာသမားတို့နှင့် ပေါင်းသင်းတွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ သူ့မှာ ဒေါ်လာငါးသောင်းမှ အနည်းငယ် လက်ကျန်ရှိသေးသဖြင့် အနုပညာမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ဝင်ရောက် ကူညီလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းကို မက်ဆာချူးဆက်တွင်

ရိုက်နှိပ်၍ ကာလိဖိုးနီးယားနယ် ကာမဲလ်မြို့တွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်။
 ထိုအခါတွင် ကုန်းသည် နာမည်ကျော်ကြားလာ၍ မဂ္ဂဇင်းခေါင်းကြီးပိုင်း
 တွင် သူ့အား အကြံဉာဏ်ပေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအနေဖြင့် စာရေးသားဖော်ပြ
 ခဲ့သော်လည်း စင်စစ်မှာ သူသာလျှင် တစ်ဦးတည်းသောအယ်ဒီတာ
 ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့အတွက် ငွေဝင်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်သည့်ပြင် အယ်ဒီတာအလုပ်
 ကို နှစ်သက်လာသည်။ သို့သော် မဂ္ဂဇင်းလုပ်ငန်းသည် ငွေကြေး အကုန်
 အကျ အလွန်များ၍ သူဆက်လက်မလုပ်နိုင်ကြောင်းကို သိရသောအခါ
 တွင်မူကား သူ့အတော်ပင် စိတ်ပျက်မိလေတော့သည်။

သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုအခါတွင်ကား သူ ထင်သလို လက်
 မလွတ်နိုင်ခဲ့သော အကြောင်းတစ်ခုကို ရှိနေခဲ့သည်။ သူ့အား မဂ္ဂဇင်း
 ကြီးပွားရေးကိုမျှော်မှန်း၍ ကူညီမစခဲ့သော မိန်းမတစ်ဦး၏လက်တွင်းမှ
 မလွတ်နိုင်သော အကြောင်းပင်။ ထိုမိန်းမသည် သူ့အပေါ်တွင် ဩဇာရှိ
 သည်။ သူမ၏ လက်တွင်းမှ လွတ်အောင် မည်သည့်အခါကမျှ ကုန်းသည်
 မကြိုးစားနိုင်ခဲ့။ သူသည် ထိုမိန်းမကို ခင်လည်းခင်တွယ်ခဲ့သည်ကို
 သေသေချာချာ သူသိသည်။ မဂ္ဂဇင်းမကြီးပွားနိုင်တော့ကြောင်းကို သိရ
 သောအခါ ထိုမိန်းမသည် ကုန်းအပေါ်တွင် မကျေနပ်နိုင်တော့ချေ။
 သို့သော် ရတတ်သမျှကြံစည်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျက် ရောဘတ်အား
 ဥရောပသို့ လိုက်ရန် ခေါ်တော့သည်။ ဥရောပတွင် ကုန်းသည် စာရေးနိုင်
 ချိမ့်မည်။ သို့နှင့် ထိုမိန်းမ ပညာသင်ခဲ့သော ဥရောပသို့ သူတို့ ထွက်လာ
 ခဲ့သည်။ ဥရောပတွင် သုံးနှစ်တာမျှကြာသည်။ ပထမနှစ်တွင်ကား ခရီး
 သွားလာခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း နှစ်နှစ်အတွင်းတွင်
 ရောဘတ်သည် မိတ်ဆွေနှစ်ဦးကို တွေ့ခဲ့သည်။ တစ်ဦးမှာ ဘရက်ဒေါ့(က်)
 နှင့် တစ်ဦးမှာ ကျွန်ုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘရက်ဒေါ့(က်)သည် သူ၏ စာပေ
 လိုက်စားဖက် မိတ်ဆွေဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မူကား သူ၏ တင်းနစ်ရိုက်ဖက်

ဖြစ်လေသည်။

သူ့ကို ခြယ်လှယ်နေသည့် မိန်းမကြီး၏ နာမည်မှာ ဖရန်စက်စ် ဖြစ်၍ ဒုတိယနှစ် အကုန်လောက်တွင် သူမ၏ အတွေးအခေါ်မမှားကြောင်း သိလာသောအခါ သူမ၏ သဘောထား ပြောင်းလဲလာသည်။ ယခင်က ကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မဟုတ်တော့ဘဲ ကုန်းသည် သူမအား လက်ထပ်ရမည် ဟု လေးလေးနက်နက် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဤအတောအတွင်းမှာပင် ရောဘတ်၏မိခင်က ရောဘတ်အား တစ်လလျှင် ဒေါ်လာသုံးရာပေးရန် စတင်စီမံခဲ့သည်။ ထိုနှစ်နှစ်ခွဲအတွင်းတွင် ရောဘတ်သည် အခြားမိန်းမ တစ်ဦးကို ကြည့်နိုင်သတိထားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မထင်ခဲ့ပေ။ များစွာသော ဥရောပတိုက်သားတို့၏နည်းတူ အမေရိကန်တွင် ပိုမိုနေချင်သည် မှလွဲ၍ ရောဘတ်သည် အတော်ပင် ပျော်ရွှင်နေသည်။ သူသည် စာရေးခြင်းကို စတင်ခဲ့သည်။ သူ၏ဝတ္ထုရှည်မှာ များစွာ မကောင်းမွန်လှသော်လည်း မညံ့ဖျင်းလှ၍ အကဲရဲ့လွတ်ခဲ့သည်။ သူသည် စာအုပ်များဖတ်ခြင်း ဘရစ်(ချ်) ခေါ်သော ဖဲကစားနည်းကို ကစားခြင်း တင်းနစ်ကစားခြင်း အရပ်ကစားရုံတွင် လက်ဝှေ့ထိုးခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။

မိန်းမကြီး၏ သဘောထားကို သူတို့နှင့်အတူ ညစာစားသော ညတစ်ညတွင် ကျွန်ုပ် ပထမဆုံးအကြိမ် သိရှိခဲ့ရသည်။ ထိုညက ကျွန်ုပ် တို့သည် ညစာစားပြီးကာ ဖေးဒီဗားဆေးလ်သို့ ကော်ဖီသောက်ရန် သွားကြသည်။ ကော်ဖီသောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ စကားလက်ဆုံကျနေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပြန်ရန်ကိစ္စရှိကြောင်းပြောရာ ရောဘတ်က ၎င်း ရက်သတ္တပတ် အကုန်တွင် ခရီးအပျော်ထွက်ကြရန် ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်က စတရက်(စ်)ဘော့သို့ လေယာဉ်ပျံဖြင့်သွား၍ ၎င်းမှ စိန်အိုနိုင်(လ်) သို့မဟုတ် အယ်(လ်)ဆော့(စ်)သော်လည်းကောင်း အခြားတစ်နေရာရာ သော်လည်းကောင်း ခရီးထွက်ရန် အကြံပေးသည်။ ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

“စတရက်(စ်)ဘော့မှာ ကျွန်ုပ်တော့ အသိမလေးတစ်ယောက်တော့ရှိတယ် သူ ကျွန်တော်တို့ကို မြို့ထဲအနံ့လှည့်ပြီးတော့ ပြမှာပဲ”

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် စားပွဲအောက်မှ ကျွန်ုပ်ကို ခြေဖြင့်ကန် လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မတော်တဆပင် ထိခိုက်သည်ထင်၍ ဆက်လက် ပြောပြန်သည်။ သူ အဲဒီမှာနေတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီလေ ဒီတော့ တစ်မြို့လုံးပဲ အနံ့အပြား သိတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ သိသင့်တာ မှန်သမျှ အကုန်သိရမှာပဲ၊ သဘောလည်းကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖန် အကန်ခံရပြန်သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဖရန် စက်စ်၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာနေလျက် မနှစ်သက်သည့်အမူအရာ ရှိနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စကားကို ပြင်လိုက်ရသည်။ “အို ... ဒါထက် ဘရပ်(ဂ်)ကိုသွားနိုင်သားပဲ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အာဒန်း(စ်) ကို သွားတာပေါ့”

ထိုအခါ ကုန်းသည် စိတ်သက်သာသွားဟန်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် အကန်မခံရတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ကုန်းက သူသည် သတင်းစာတစ်စောင် ဝယ်ချင်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လမ်းထောင့်အထိ လမ်းလျှောက်လိုက်လာမည်ဟုပြော၍ လိုက်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ စတရက်(စ်)ဘော့က မိန်းကလေးအကြောင်း ထည့်ပြောရတာလဲ၊ ခင်ဗျား ဖရန်စက်စ်(စ်)ကို မမြင်ဘူးလား” ဟု ရောဘတ်က လမ်းတွင်မေးပါသည်။

“ဟင့်အင်း ဘာကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်က ကြည့်ရမှာလဲ၊ အမေရိကန်သူတစ်ယောက် စတရက်(စ်)ဘော့မှာ နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတာနဲ့ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဘာမှ မထူးဘူး။ အမေရိကန်သူပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားမိန်းကလေးပဲ။”

ဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးရှိတယ်ဆိုရင်ကို ကျွန်တော် မသွားနိုင်တော့ဘူး အဲဒါပဲ”

“မကြောင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“ဖရန်စက်(စ်) အကြောင်း ခင်ဗျားမသိဘူးနော်၊ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မရဘူး။ ခင်ဗျားမတွေ့ဘူးလား၊ သူ့အမူအရာကို” ကောင်းပြီလေ ဒါဖြင့်လည်း ဆဲန်းလစ်ကို သွားရအောင်ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့နော်”

“မအောက်မေ့ပါဘူး ဆဲန်းလစ်ဟာ နေရာလေးတစ်ခုပဲ လမ်းလျှောက်လို့လည်း ကောင်းတယ်”

“ကောင်းသားပဲ နေရာကျမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် ရုံးမှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

“ဝွတ်နိုက် ဂျိတ်” ဟု နှုတ်ဆက်၍ သူပြန်ပါသည်။

“ခင်ဗျား သတင်းစာဝယ်မလိုဆို” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ။

“အဲ့ ... ဟုတ်သားပဲ” ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လမ်းထောင့်အထိ လိုက်လာသည်။

“ဂျိတ် ခင်ဗျား တကယ် ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ဘူးနော် ...”

သတင်းစာကိုကိုင်၍ ပြန်လှည့်ရင်း သူမေးပါသည်။

“ဟင့်အင်း ဘာကြောင့် အောက်မေ့ရမှာလဲ”

“တင်းနစ်ကစားကွင်းမှာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ သူ သတင်းစာကိုင်ရင်း ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် သူ့ကို အလွန် နှစ်သက်ပါသည်။ ဖရန်စက်(စ်)ကလည်း သူ့ကို နေထိုင်ရေးတွင် တကယ်ကူညီနေသည်။

အခန်း [၂]

ထိုနှစ်ဆောင်းရာသီတွင် ကုန်းသည် သူ၏ ရေးပြီးဝတ္ထုရှည်ကို ယူ၍ အမေရိကန်သို့ သွားရာ ထိုဝတ္ထုကို အတော်အတန် ကောင်းမွန်သော စာအုပ်ထုတ်ဝေသည့် တိုက်တစ်ခုမှ လက်ခံလိုက်သည်။ အမေရိကန် သွားခြင်းသည် သူ့အား အနှောင့်အယှက် များစွာတွေ့စေကြောင်း ကျွန်ုပ် ကြားသိရသည်။ သူ၏ ဩဇာရှင်မိန်းမကြီးပင် သူ့ကို မနိုင်နိုင်တော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နယူးယောက်တွင် ခင်မင်သူမိန်းမများ အလွန် ပေါများလာ၍ အမေရိကန်မှ ပြန်လာသောအခါ ရောဘတ်သည် အတော် ပင် ပြောင်းလဲခဲ့တော့သည်။ သူသည် အမေရိကန်ပြည်ကို အရင်ကထက် ပို၍ စိတ်ပါဝင်စားလာခဲ့သည်။ အရင်ကလောက် မရိုးတော့ အရင်က လောက်လည်း မကောင်းမွန်လှတော့ချေ။ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူတို့က သူ့ ကို အတော်ပင် မြှောက်စားလိုက်ကြသဖြင့် သွေးနားထင်ရောက်လာသည်။ သူ့ကို ခင်မင်သည့် မိန်းကလေးတွေ များစွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လေးနှစ်ကျော်ကာလမျှ သူ၏ အပေါင်းအသင်းထဲတွင် သူ့ဇနီးတစ်ဦးသာ ရှိခဲ့၍ ၎င်းနောက်၊ သုံးနှစ် နီးပါးခန့်အတွင်းတွင် ဖရန်စက်(စ်) တစ်ဦးသာ သူ၏ အပေါင်းအသင်းနယ်ထဲတွင် ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ကား တထစ်ချပြော နိုင်သည်။ ရောဘတ်သည် မည်သူနှင့်မျှ ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူးမည် မဟုတ်။

စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝမှ လွတ်

လွတ်ချင်းပင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်တွင် ဇနီးကျေနပ်အောင် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် မဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း သိရ၍ လွတ်ထွက်ခဲ့လျှင် လွတ်ခဲ့ချင်းပင် ဖရန်စက်(စ်)၏လက်ထဲသို့ ကျရောက်လာခဲ့သည်။ ယခု ထက်ထိ မည်သူ့ကိုမျှ မချစ်ခဲ့ဖူးချေ။ သို့သော် သူသည် မိန်းမများ၏ စွဲမက်ဖွယ်အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ သူ့ကိုယ်တိုင် သတိမူမိခဲ့သည်။ မိန်းမတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် သူ့အား ဂရုစိုက်၍ သူနှင့် နေထိုင်လိုသည်ဖြစ်လျှင် သူ့အတွက် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် မဟုတ်ပေ။ သူ့ကို ရှေးကကဲ့သို့ ပေါင်းသင်းနေရန် မကောင်းလှတော့သည့်တိုင်အောင်ပင် သူသည် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ယခု ရောဘတ်သည် အလောင်းအစားကြီးစွာ လောင်းကစားသည်။ နယူးယောက် အဆက်အသွယ်တို့ဖြင့် သူသည် ကြေးကြီးဘရစ်(ချ်) ကစားဝိုင်းများထိုင်ခဲ့၍ ဒေါ်လာငွေ ရာထောင် နိုင်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘရစ်(ချ်) ကစားရခြင်းသည်ပင် သူ့အတွက် အကြောင်းမထူးလှတော့ပေ။ လူတစ်ယောက်သည် အကယ်၍သာ ဘရစ်(ချ်) မကစားဘဲ မနေနိုင်ခဲ့သော် သူသည် သူ၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကို ဘရစ်(ချ်)မှ အမြဲတမ်း ကောင်းမွန်စွာ ရရှိနိုင်သည်ဟု ခဏခဏပင် ပြောသည်။

နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ သူသည် ဟဒ်ဆင်ရေးသော စာအုပ်များကို ဖတ်နေသည်။ ဟဒ်ဆင်ရေးသည့် ခရမ်းရောင်နိုင်ငံဟူသော စာအုပ်ကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဖတ်သည်။ ထိုစာအုပ်မှာ အသက်အရွယ်ကြီးမှ ဖတ်ရှုသူတို့ကို များစွာ စိတ်ညစ်ညူးစေသည်။ အလွန်တရာ ဆန်းကျယ်သော တိုင်းပြည်တစ်ခုတွင် အင်္ဂလိပ်သွေးစစ်စစ် လူကုံထံ တစ်ယောက်၏ အချစ်စွန့်စားခန်းများကို တခမ်းတနား စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နှင့် ရေးသားထားသည်။ ရှုခင်းအဖုံဖုံတို့ကို သေချာဂနစွာ ဖော်ပြရေးသားထားသည်။ အသက် ၃၄ နှစ်ရွယ် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်မူကား

စိတ်ချလက်ချ ဖတ်ရှုနိုင်ပေသည်။ ကုန်းသည် ထိုစာအုပ်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဖတ်ရှုလေ့လာသည် ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်မိပေသည်။ ဤစာအုပ်သည် သူ့ဘဝ၏ ချို့ယွင်းချက်တို့ကိုဖြည့်တင်းရန် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် အကြောင်း အရာတို့ ပါရှိသည်။ သို့သော် ဤမျှလောက် သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့ခြင်း ကိုမူကား ကျွန်ုပ်၏ ရုံးသို့ သူဝင်လာသောနေ့တစ်နေ့မှသာ ကျွန်ုပ် သိရှိ ခဲ့ရသည်။

“ဟယ်လို ရောဘတ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပျော်ပျော်နေခိုင်းဦး မလို့ ဝင်လာတာထင်တယ်” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောရာ သူက ...

“ဂျိတ်၊ ခင်ဗျား တောင်အမေရိကပြည်ကို သွားမလား” ဟု မေးသည်။

“ဟာ မသွားချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မပြောတတ်ဘူး ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မသွားချင်ခဲ့ဘူး။ သိပ်ပိုက်ဆံကုန်တယ်၊ အခု ပဲရစ်(စ်)မှာ ခင်ဗျားတွေချင်သမျှ တောင် အမေရိကပြည်သားတွေ တွေ့နိုင်သားပဲ”

“သူတို့က တောင်အမေရိကပြည်သား အစစ်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကျွန်တော့်အမြင်တော့ တကယ် အစစ်ကြီးတွေပါဗျာ”

ကျွန်ုပ်တွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ရေးထားသော ဝတ္ထုတိုများနှင့် ၎င်း တို့ကို ယခုတစ်ပတ် စာပို့ရထားနှင့် အမိပို့ရန်ရှိနေသည်။

“ခင်ဗျားအသိထဲမှာ စိတ်လေနေတဲ့လူတစ်ယောက် မရှိဘူးလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးသည်။

“ဟင့်အင်း”

“နို့ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလူကုံထံအဆက်တွေထဲကကော အိမ်ထောင် ကွာရှင်းတဲ့သူတွေ မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး ဒီမှာ ဂျိတ် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ကုန်ကျစရိတ်တွေ ကျွန်တော်ကပဲ ခံမယ်ဆိုရင်ကော ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ တောင်အမေရိကပြည်ကို လိုက်မလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုမှ ခေါ်ချင်တာတုံး”

“ခင်ဗျားက စပိန်စကားတတ်တယ်လေ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား ဟိုမှာ သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် ဒီပဲရစ်မြို့ကြီးကိုပဲ သဘောကျတယ်၊ နွေရာသီကျရင် ကျွန်တော် စပိန်ပြည်ကို သွားတယ်လေ”

“တစ်သက်လုံး ကျွန်တော် ဒီလိုခရီးမျိုး ထွက်ချင်နေတာဟု ပြောရင်း ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခရီးမထွက်နိုင်ခင်ဘဲ ကျွန်တော်တော့ အိုသွားတော့မယ် ထင်တယ်”

“မရူးစမ်းပါနဲ့ဗျာ ခင်ဗျားမှာ ငွေတွေအများကြီးရှိသားပဲ၊ ခင်ဗျား သွားချင်တဲ့နေရာ သွားနိုင်တာပဲ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခရီးမထွက်လို့ကို မရနိုင်ဘူး”

“အို ... ပျော်ပျော်နေစမ်းပါဗျာ ဘယ်တိုင်းပြည်မဆို ရုပ်ရှင် ကြည့်ရသလို နေတာပဲ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်”

သို့သော် သူ့အတွက် ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်းလှပါ။ သူ့အတွက် အလွန် စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

“အိုဗျာ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ သိပ် အကုန်မြန်တာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ မနေခဲ့ရသေးဘူး၊ ဒါတွေ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားချင်ဘူး”

“ဘယ်သူမှ ဘဝကို ပြည့်ပြည့်ဝဝမနေရဘူး။ ကျွဲရိုင်းနဲ့ သတ်တဲ့ လူတွေကလွဲရင်”

“ဒီကွဲရိုင်းနဲ့ သတ်တဲ့ကောင်တွေ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ဒါတွေက လွန်လွန်းလှပါတယ်၊ ကျွန်တော် တောင်အမေရိကပြည်ကိုပဲ ပြန်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခရီးကောင်းတစ်ခု ထွက်ရမှာပဲ”

“ခင်ဗျား တစ်ခါမှ အရှေ့အာဖရိကကိုသွားဖို့ စိတ်မကူးမိဘူးလား အမဲလိုက်ဖို့ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီကိုဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“အဲဒါ ခင်ဗျား အရှေ့အာဖရိကအကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေ မဖတ်ဖူးသေးလို့ပဲ။ ကဲ ဒါဖြင့် အသားမည်းမည်းပြောင်ပြောင်နဲ့ လှပတဲ့မင်းသမီးလေးတွေနဲ့ ချစ်ကြိုက်ခန်းတွေရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို သွားဖတ်ချေပါဦးဗျာ”

“ကျွန်တော် တောင်အမေရိကပဲ သွားချင်တယ်” သူသည် ဂျူးပီပီ ခေါင်းမာသည်။

“ကဲ ... အောက်ထပ်သွားပြီး တစ်ခုခု သောက်ရအောင်”

“ခင်ဗျား အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောကာ အောက်ထပ်ရို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ မိတ်ဆွေတို့၏ အလုပ်ခွင်တွင် နှောင့်ယှက်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်လွှဲဖယ်နည်းကို ကျွန်ုပ် သိခဲ့ဖူးပြီး တစ်ခုခု သောက်ပြီး သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် “ဒါထက် ကျွန်တော် ကြေးနန်းတွေ ပို့ရဦးမယ် သွားဦးမှပဲ” ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် ပြီးနိုင်သည်။ မိမိ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို အလုပ်လုပ်နေမှန်း သူတစ်ပါးတို့ မသိအောင် လုပ်ရခြင်းသည် သတင်းစာလုပ်ငန်းတွင် အရေးကြီးဆုံး အချက်တစ်ရပ် ဖြစ်သည့်အား လျော်စွာ ဤသို့ မိတ်ဆွေတို့၏ အနှောင့်အယှက်တို့ကို ရှောင်ရှားနည်း

သိထားရခြင်းမှာ များစွာ အဖိုးတန်လေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အောက်
ထပ်သို့ ဆင်း၍ ဝိစကီနှင့် ဆိုဒါများ မှာသောက်ကြပါသည်။ ကုန်းသည်
ပတ်ပတ်လည်ဆင့်များပေါ်ရှိ ပုလင်းအစီအရီကို ကြည့်ရင်း ...

“ဒီနေရာလေးက ကောင်းသားပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် အရက်မျိုးစုံရတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောသည်။

“ဒီမှာ ဂျိတ်” သူ ခုံတန်းပေါ် ကိုယ်ကိုညွတ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

တစ်ခါတလေ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝသက်တမ်းဟာ အကျိုးမဲ့သက်သက် ကုန်
ဆုံးနေတယ်ဆိုတာများ သတိမထားမိဘူးလား။ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့
လွန်ခဲ့တုန်းက နေခဲ့ရဖို့ အချိန်တစ်ဝက်ကို အခုမှ နေနေရတယ်ဆိုတာကို
ကော သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်ခါတလေတော့ သိပါသော်ကော”

“နောက် ၃၅ နှစ်လောက်ကြာရင် ကျွန်တော်တို့ သေကြရတော့
မယ်ဆိုတာကော သိရဲ့လား”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေသလဲ ရောဘတ်၊ မပြောကောင်း
ပြောကောင်းတွေကို” ဟု ကျွန်ုပ်ပြောရာ။

“ကျွန်တော် အတည်ပြောနေတာပါဗျ”

“အဲဒါ ကျွန်တော် မပူပန်ဆုံးအချက်တစ်ခုပေါ့ဗျ”

“ခင်ဗျား ပူပန်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာလေ ပူစရာတွေ တစ်ပုံကြီးဗျ။ အချိန်ရှိသရွေ့
ပူပန်နေရတာပဲကိုး”

“ဒါထက် ကျွန်တော် တောင်အမေရိကကိုပဲ သွားချင်ပါတယ်”

“ဒီမှာ နားထောင်စမ်း ရောဘတ်၊ တခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုသွား
လည်း ဘာမှ ပိုမထူးပါဘူး။ ဒါတွေအကုန် ကျွန်တော် စမ်းခဲ့ဖူးပြီ။
တစ်နေရာက တစ်နေရာ ခရီးထွက်လို့တော့ ခင်ဗျားကိုယ်ထဲက ခင်ဗျား

ထွက်ခွာမသွားနိုင်ပါဘူး ပိုနေတာပါပဲဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား တောင်အမေရိကပြည်တော့ မရောက်ဖူးပါဘူးဗျာ”

“တော်စမ်းပါဗျာ ခင်ဗျာ တောင်အမေရိကပြည်။ ခင်ဗျား အခု ဖြစ်နေတဲ့စိတ်နဲ့ ဟိုသွားရင်လည်း မထူးပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းနေမှာပါပဲ။ ဒီမြို့ဟာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီမြို့မှာ စပြီးနေဖို့လို့ ခင်ဗျားဘာလို့ မကြံစည်တာလဲ”

“အိုဗျာ ကျွန်တော်တော့ ပဲရစ်ကို မုန်းလာပြီ၊ ဒီရပ်ကွက်လည်း မကြိုက်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း တခြားရပ်ကွက် ပြောင်းတာပေါ့ ... တခြားရပ်ကွက်တစ်ခုခုမှာ လမ်းလျှောက်ကြည့်စမ်းပါ၊ တစ်ခုခုတော့ တွေ့ရဦးမှာပေါ့”

“ဘာမှမတွေ့ရဘူး၊ တစ်ညလုံးလိုလို တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ခဲ့ဖူးပြီကော။ ဘိုင်စကယ်နဲ့ ပုလိပ်တစ်ယောက်က ရပ်ခိုင်းပြီး ဟိုရှာဒီရှာတာကလွဲလို့ ဘာမှမတွေ့ရဘူး”

“ညဘက်ဆိုရင် ဒီမြို့ဟာ ပျော်စရာ မကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်တော် ပဲရစ်ကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ဘူး”

၎င်းကိုပင် ကြည့်ပါတော့။ ကျွန်တော်သည် သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် သူ့ကို ကျွန်ုပ် ဘာမျှအကူအညီမပေးနိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခေါင်းမာမှုနှစ်ခုကို ကျွန်ုပ် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မကျော်နင်းနိုင်။ တောင်အမေရိကပြည်မှ တောင်အမေရိကပြည် ပဲရစ်(စ်)မြို့ကို လုံးဝမနှစ်သက်။ ပထမ အစွဲအလမ်းကို စာအုပ်ထဲမှ သူ့ရခဲ့သည်။ ဒုတိယ အစွဲအလမ်းကိုလည်း စာအုပ်ထဲမှပင် ရခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။

ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။ “ဒါထက် ကျွန်တော် အပေါ်ပြန်တက်

လိုက်ရဦးမယ်၊ ကြေးနန်းတွေ ပို့စရာရှိတယ်”

“ကျွန်တော် အပေါ်လိုက်လာပြီး ရုံးခန်းအပြင်ဘက် မနေရဘူးလား”

“အို နေရပါတယ် ... လာ”

သူသည် အပြင်ခန်းတွင်ထိုင်၍ သတင်းစာများကို ဖတ်နေပါသည်။ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူ အယ်ဒီတာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသား နှစ်နာရီလောက် အလုပ်များနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပေးပို့စရာရှိသော စာများ ပေးပို့စေခိုင်းလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါ ရောဘတ်ကုန်းသည် ကုလားထိုင်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေတော့သည်။ သူ့လက်များပေါ်တွင် ခေါင်းတင်၍အိပ်ပျော်နေသည်။ သူ့ကို ကျွန်ုပ် မနှိုးချင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ရုံးဆင်းချင်ပြီဖြစ်၍ သူ၏ပခုံးပေါ် လက်တင်၍ နှိုးလိုက်သည်။ သူသည် ခေါင်းတစ်ချက်ခါ၍ “ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး ဘယ်နည်းနဲ့မလုပ်နိုင်ဘူး” ဟုပြောကာ ခေါင်းငိုက်ကျသွားပြန်သည်။

“ရောဘတ်” ဟုခေါ်၍ နှိုးလိုက်သောအခါမှ သူ မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးပါသည်။

“အခု ကျွန်တော် စကားထွက်သွားသေးလား”

“ဟုတ်တယ် ဘာမှန်းမသဲကွဲပါဘူး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ တယ် အတော်မကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ပဲ”

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျား လက်နှိပ်စက်သံကြောင့် အိပ်ပျော်သွားတယ် ထင်တယ်”

“ဆိုပါတော့လေ ... ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စကားပြောနေလို့လေ” ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်ုပ် မှန်းဆရုံနှင့် သိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ

တို့၏ အိမ်ခန်းကို မှန်းဆတတ်သော အလေ့ဆိုးတစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့
သည် ထွေရာလေးပါး စားသောက်ရန် နပိုလီတန်ကဖေးသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြ
သည်။ ထိုနေရာတွင် ခရီးသွားပရိသတ်ကိုလည်း ငေးမောခြင်းဖြင့်
အချိန်ဖြုန်းနိုင်ပေသည်။

အခန်း[၃]

ထိုညသည် နွေဦးရာသီ၏ ပူနွေးသော ညလေးတစ်ည ဖြစ်သည်။ ရောဘတ် ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ‘နပိုလီတန်ကဖေး’ ဆိုင်၏ လမ်းဘေးရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ငေးနေမိသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဓာတ်မီးချောင်းများဖြင့် ခြယ်လှယ်ထားသော ကြော်ငြာကားများ ဖြတ်သွားကြသည်။ လမ်းဆုံရှိ ခရီးသွား အချက်ပြတိုင်မှ မီးနီ မီးစိမ်းလေးများသည် ဖွင့်ချည် ပိတ်ချည်နှင့် နေကြသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများလည်း ပြည့်ကျပ်နေသည်။ လမ်းမကြီးပိတ်လုမတတ် သွားလာနေသော မော်တော်ကားများ၏ ဘေးမှ မြင်းရထားများသည်လည်း သွားလာနေကြသည်။ မိန်းမပေါ့လေးများသည်လည်း တချို့စုံတွဲ တချို့ တစ်ကိုယ်ချင်း သွားလာနေ၍ ညနေစာအတွက် ရှာဖွေနေကြသည်။ အတော်အတန် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသော ကလေးမတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထိုင်နေသော စားပွဲအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားရာ ကျွန်ုပ် မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်မိသည်။ နောက်တစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်လာပြန်သည်။ ထို့နောက် ပထမ မိန်းကလေးပင် ပြန်လျှောက်လာရာ ကျွန်ုပ်က မျက်ရိပ်ပြခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စားပွဲသို့ လာထိုင်ပါသည်။ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်လည်း ရောက်လာသည်။

“ကဲ မင်းဘာသောက်မလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ “ပါနော့ဒ်

သောက်မယ်” ဟု မိန်းကလေးက ပြန်ပြောသည်။

“မိန်းကလေးအတွက် သိပ်မကောင်းလှဘူး ထင်တယ်”

“ရှင်ပဲ မိန်းကလေးလုပ်နေတော့ ကျွန်မတော့ ဒါပဲသောက်မယ်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ငါ့အတွက်လည်း ပါနေ့ဒ်ပဲ ယူခဲ့တော့”

“ဆိုပါဦး ဘာကိစ္စပါလိမ့်၊ ပါတီတစ်ခုခုသွားမလို့ထင်တယ်”

ဟု သူက မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကော သွားမယ်မဟုတ်လား”

“မသိဘူး၊ ဒီမြို့မှာ တိတိကျကျ သိနိုင်ဖို့ ခက်သားပဲ”

“မင်း ပဲရစ်မှာ မပျော်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ တခြားမသွားသလဲ”

“ဘယ်မှာမှ ပျော်စရာမကောင်းပါဘူးရှင်”

“မင်း ပျော်ပါတယ်ကွာ ... မညာပါနဲ့”

“တော်စမ်းပါရှင် ဘယ်ကပျော်ရမှာလဲ”

ပါနေ့ဒ်သည် စိမ်းလဲ့လဲ့အရောင်ရှိ၍ အရက်နှင့် ရောစပ်ထားသော သစ်ခွရည်တစ်မျိုးဖြစ်၍ ရေနှင့်ရောစပ်လိုက်သည့်အခါတွင် နွားနို့ကဲ့သို့ ဖြူသွားသည်။ သောက်လိုက်သည့်အခါ ပေါ့ပါးသွက်လက်လာသလောက် များများသောက်လျှင်လည်း အိပ်ချင်လာတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်သောက်နေကြသည်။ မိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာ မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေသည် ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိသည်။

“မင်း ငါ့ကို ဒီနေ့ ညစာ လိုက်ကျွေးမလား” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးရာ သူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ သို့သော် ရယ်မောခြင်းမပြု။ အဘယ်ကြောင့် သူပြုံးရုံပြုံးလိုက်သည်ကို နောက်မှ ကျွန်ုပ်သတိထားမိသည်။ သူသည် ပါးစပ်စေ့ထားလျှင် အတော်ပင် ချစ်စရာကောင်းသည်။ ကျွန်ုပ်

သည် ငွေများကို ချေပြီးသောအခါ မြင်းရထားတစ်စီးကို ခေါ်လိုက်သည်။
 မြင်းရထားဖြင့် ‘လာအိုပရာ’ လမ်းမကြီးအတိုင်း စီးနင်းသွားကြသည်။
 လမ်းတွင် ဆိုင်များပိတ်ကုန်ကြလေပြီ။ ပြတင်းပေါက်များမှာအတွင်းက
 မီးရောင်နှင့်လင်းနေကြသည်။ လမ်းမကြီးသည် ကျယ်ဝန်းလျက် လူသွား
 လူလာ မရှိသလောက် ရှိနေသည်။ မြင်းရထားပေါ်တွင် သူသည် ကျွန်ုပ်
 အား မှီထားရာ ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။ သူက နမ်းရန်
 မျက်နှာလေးကိုမော့ပေး၍ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို လာကိုင်
 သည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့လက်ကို အသင့်ဖယ်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“နေပါစေကွာ”

“ဘာဖြစ်သလဲ။ ရှင် နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“လူတိုင်းပဲ နေမကောင်းဘူးနော်၊ ကျွန်မလည်း နေမကောင်းဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားပြောရင်း စိန့်ပီရာလမ်းထဲ ရောက်လာ
 ကြသည်။

“ရှင် နေမကောင်းဘူးဆိုရင်လည်း ပါနော့ဒ်သောက်ဖို့ မကောင်းဘူး”

“မင်းလည်း အတူတူပေါ့”

“ကျွန်မအတွက်တော့ မထူးပါဘူး။ မိန်းမတွေအတွက် ဒီဟာ
 ဘာမှ မထူးပါဘူးရှင်”

“မင်းနာမည် ဘယ့်နယ်ခေါ်သလဲ”

“ဂျော်ဂျက်တဲ့ ရှင်နာမည်ကော”

“ဂျိတ်ကော့တဲ့”

“ဒါ ဖလဲမင် လူမျိုးနာမည်တစ်ခုပါလား”

“အမေရိကန်နာမည်လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ရှင် ဖလဲမင်လူမျိုး မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း အမေရီကန်လူမျိုး”

“ကောင်းပါလေရဲ့ရှင် ... ကျွန်မ ဖလဲမင်လူမျိုးတွေကို တယ်...”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပျော်ပွဲစားရုံရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ မြင်းရထားကိုရပ်ခိုင်း၍ ကျွန်ုပ်တို့ဆင်းကြသည်။ ဆိုင်ကိုကြည့်ကာ ဂျော်ဂျက်နှစ်သက်ပုံမပေါ်။

“ဒီနေရာက အညံ့စားနဲ့တူပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အဲလေ ... မင်းသွားချင်တဲ့ ဖောရောက်တို့နဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မြင်းရထားနဲ့ ဆက်မလိုက်သွားသလဲ”

တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အတူ ညစာစားရလျှင် ပိုကောင်းမည်ဟု ထင်ခြင်းကြောင့်သာလျှင် သူ့ကို ကျွန်ုပ် ခေါ်ငင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ဤကဲ့သို့ မိန်းကလေးများနှင့် မသွားမလာသည်မှာ အတော်ကြာခဲ့လေပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ ဤသို့ သွားလာခြင်းသည် မည်မျှ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည်ကိုပင် မေ့နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပျော်ပွဲစားရုံအတွင်းဝင်၍ အခန်းငယ်လေးတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ကြပါသည်။ အစားအသောက်များကို တွေ့ရသောအခါ ဂျော်ဂျက် နည်းနည်း ရွှင်လာဟန်ရှိသည်။

“ဒီမှာလည်း မဆိုးလှပါကလား။ အဆင်အပြင် ဂနိုင်းကျပေမဲ့ အစားအသောက်တော့ ကောင်းသားပဲ”

“လိချ်မှာထက်တော့ ကောင်းပါတယ်”

“ဘရပ်ဆဲလ်ပြောပါ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ထပ် ဝိုင်အရက်များ သောက်ကြစဉ် ဂျော်ဂျက်က သူ့အရပ်ဆိုးလှသော သွားကလေးများ ထုတ်ဖော်ပြီးရင်း ခပ်နောက်နောက် ပြောသည်။

“ရှင်လည်း အတော်သားပဲ၊ ရှင်နေမကောင်းဘူး ဆိုတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ အခုကောင်းလို့ပဲ။ ဒါထက် ရှင်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စစ်ထဲမှာတုန်းက နည်းနည်း ဒဏ်ရာရဖူးတာပါပဲ”

“အို ဒီစစ်ကို ကျွန်မ သိပ်ရွံတာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်ခန်းက တစ်ယောက်ယောက်၏ ခေါ်သံကို ကြားရသည်။

“ဂျိတ်ကော့ ... ဗျို့ ဂျိတ်ကော့ဘန်း(စ်)”

“ဟော ငါ့ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက် ခေါ်နေတယ်”

ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်ထွက်လာသည်။ တစ်ဖက်ခန်းထဲတွင် စားပွဲကြီးတစ်ခု၌ ဘရက်ဒေါ့တို့ ထိုင်နေသည်။ ကုန်းနှင့် ဖရန်စက်ကလိုင်းတို့နှင့်အတူ အခြား ကျွန်ုပ်မသိသောသူများလည်း ရှိသည်။

“ခင်ဗျား ကပွဲလိုက်မယ် မဟုတ်လားဟင်” ဟု ဘရက်ဒေါ့က မေးသည်။

“ဘာကပွဲလဲဗျ”

“ကတဲ့ကပွဲပေါ့၊ အခုစစ်ပြီးလို့ ကပွဲတွေ ပြန်လုပ်နေကြပြီလေ၊ မသိဘူးလား” ဟု ဘရက်ဒေါ့၏ ဇနီးက ဝင်ပြောသည်။

“ဂျိတ် ရှင်လည်း လိုက်ရမယ် ... ကျွန်မတို့ အကုန်သွားမလို့ပဲ”

ဟု စားပွဲတစ်ဖက်စွန်းမှ ဖရန်စက်က လှမ်းပြောသည်။ သူသည် အရပ် အနည်းငယ်မြင့်၍ ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်သည်။

“အို သူ လိုက်မှာပေါ့၊ လာလေ ကော်ဖီသောက်ရအောင်” ဟု ဘရက်ဒေါ့က ပြောသည်။

“သောက်တာပေါ့”

“ရှင်မိတ်ဆွေလေးလည်း ခေါ်ခဲ့ပါလားရှင်” ဟု ရယ်မောရင်း ဘရက်ဒေါ့ဇနီးက ပြောသည်။ သူသည် ကနေဒါအမျိုးသမီးပီပီ ဖော်ဖော် ရွေရွေ ရှိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ လာခဲ့တာပေါ့” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အခန်းလေးကို ပြန်လာသည်။

“ရှင့်မိတ်ဆွေတွေက ဘယ်သူလဲ” ဟု ရော်ဂျက်က မေးသည်။

“စာရေးဆရာတွေနဲ့ အနုပညာသမားတွေပေါ့”

“သူတို့တွေ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ သိပ်ပေါတာပဲနော်”

“အလွန်အကျွံပေါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဒီလိုပဲထင်တယ် ... ဒါနဲ့တောင် တချို့ ငွေဝင်လမ်း အတော်ဖြောင့်သေးတာပဲ”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် စားသောက်ပြီးကြသောအခါ “ကဲလာ သူတို့တွေ နဲ့ ကော်ဖီသွားသောက်ကြရအောင်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

ရော်ဂျက်သည် သူ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ကာ မှန်ထုတ်ကြည့်ရင်း သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက် နှစ်ချက်သ၊ လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို အနည်းငယ်ထပ်ဆိုးပြီး ဦးထုပ်ကို ဆန့်လိုက်သည်။

“ကဲ ... သွားမယ်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးသွားသောအခါ စားပွဲတစ်ခုလုံး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြပါသည်။

“ကျွန်တော့်ချစ်သူလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။ “သူက မာဒမ် ရော်ဂျက်လက်ဘလက်လေ”

“အဆိုတော် ရော်ဂျက် လက်ဘလက်နဲ့ အမျိုးတော်တယ် ထင်တယ်” ဟု ဘရက်ဒေါ့ဇနီးက ပြောရာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ရော်ဂျက်ပြန်ပြောသည်။

“နို့ နာမည်ချင်းကတော့ တူနေပါလား” ဟု ဘရက်ဒေါ့ဇနီးက ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ထပ်ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း လုံးလုံးကို မတူပါဘူး၊ ကျွန်မနာမည်က ဟိုဘင်တဲ့”

“ဒါနဲ့ မစ္စတာ ဘန်းစ်က ပြောတော့ မာဒမ်ဂျော်ဂျက် လက်
ဘလက်ဆို။ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူ သက်သက်ကြောင်နေတာပါ”

“အို ... ဒါဖြင့် သူ့အလကား နောက်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ရယ်စရာပြောနေတာပါ”

“ဟင်နရီ ရှင်ကြားရဲ့လား မစ္စတာဘန်းစ်က ပြောတော့ သူ့ချစ်သူ
ဟာ မာဒမ်လက်ဘလက်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နာမည်အစစ်က ဟိုဘင်ဆိုပဲ”
ဟု ဘရက်ဒေါ့ဇီးက စားပွဲကိုဖြတ်ပြီး သူ့ယောက်ျားအား ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါသော်ကော ဒါလင် မာဒမ်ဟိုဘင်ကို ကိုယ်သိတာ
ကြာလှပြီ”

“ဪ ... မာဒမ်ဟိုဘင်၊ ပဲရစ်မှာနေတာ အတော်ကြာပလား၊
ပျော်ကော ပျော်ရဲ့လား။ ပဲရစ်ကိုတော့ နှစ်သက်တယ်ထင်ပါရဲ့ ဟုတ်
လား” ဟု ဖရန်စက်ကလောင်းက မေးလိုက်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲဟင်၊ ကျွန်မ သူနဲ့စကားပြောရမှာလား”
ဟု ဂျော်ဂျက်က ကျွန်ုပ်ကို လှည့်မေးလိုက်သည်။

နောက် ဂျော်ဂျက်သည် ဖရန်စက်ဘက်သို့ လှည့်ထိုင်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး
နှင့် လက်ကိုယှက်ကာ ပေါင်ပေါ်တင်ရင်း ခေါင်းကို မတ်မတ်ထားကာ
စကားပြောရန် နှုတ်ခမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ ပဲရစ်ကို မနှစ်သက်ပါဘူး၊ သိပ်ညစ်ပတ်ပြီး
ပိုက်ဆံလည်း သိပ်ကုန်တဲ့နေရာပဲ”

“ဟုတ်လား တို့များစိတ်ထဲမှာတော့ ဟောဒီ ဥရောပတစ်ဝိုက်မှာ
ဖြင့် ဒီမြို့အသန့်ရှင်းဆုံးပဲလို့ ထင်တာပဲ”

“ကျွန်မအတွက်တော့ ညစ်ပတ်နေတာပဲ”

“အဆန်းဖြစ်နေပြန်ပါကော။ ဒီမှာနေတာ သိပ်မကြာသေးဘူး ထင်တယ်”

“အတော်ကြာပါပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ လူတွေကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါကို တော့ ခွင့်ပြုရမှာပဲ”

ဂျော်ဂျက်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်၍ “ရှင့်မိတ်ဆွေတွေက ကောင်းကြသားပဲ” ဟု ပြောသည်။

ဖရန်စက် အနည်းငယ် မူးနေသည်။ ကော်ဖီသာ ရောက်မလာလျှင် သူဆက်လက် သောက်ဦးမည်ပင်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘရက်ဒေါ့၏ ကပွဲရုံသို့ သွားကြသည်။ ကပွဲရုံသည် စိန့်ဂျီနီဗီလမ်းတွင် ရှိသည်။ ပင်သွန်ရပ်ကွက်မှ လူတို့သည် တစ်ပတ်လျှင် ငါးရက်ကျ ထိုနေရာတွင် ကကြသည်။ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက်ကျ ကပွဲကလပ်အဖြစ်နှင့် ဖွင့်၍ တနင်္လာနေ့ ညများတွင် ပိတ်ထားလေ့ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သောအခါ တံခါးစောင့် ပုလိပ်နှင့် ကပွဲအုပ်ချုပ်သူတို့မှလွဲ၍ လူမရှိသလောက်ပင်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်သွားသောအခါ အုပ်ချုပ်သူ၏သမီးငယ်သည် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။ စားပွဲရှည်ကြီးများကို အခန်းဖြတ်ကာ ချထား၍ စားပွဲများ အစွန်တွင်ကရန် စီမံထားသော နေရာလွတ်တစ်ခုရှိသည်။

“လူတွေ စောစောရောက်နေကြပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတာ” ဟု ဘရက်ဒေါ့က ပြောသည်။ အုပ်ချုပ်သူ၏ သမီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား “ဘာသောက်ကြမလဲ” ဟု လာမေးသည်။ အုပ်ချုပ်သူကမူ ကကွင်းအနီး ရှိ ခုံမြင့်ပေါ်တက်ခါ အကော်ဒီယံကို တီးပါသည်။ သူ့ခြေထောက်တွင် ချူလေးများ ပတ်လည်စီးထား၍ ခြေဆောင့်ခြင်းဖြင့် စည်းဝါးလိုက်နေသည်။ လူတိုင်းပင် ဝင်ကကြသည်။ ရာသီဥတုကလည်း ပူသည့်အလျောက် အတော်ပင် မောသွားကြသည်။

“အမယ်လေး ချွေးအောင်းတဲ့ပေါင်းထဲ ဝင်ရတာကျနေတာပဲ”
ဟု ဂျော်ဂျက်က ပြောသည်။

“ပူတာကိုးကွ”

“အတော်ကို ပူတယ်”

“မင်းဦးထုပ်ကြီး ချွတ်ထားလိုက်စမ်းပါကွယ်”

“မဆိုးဘူး ဒီအကြံ”

လူတစ်ယောက်က ဂျော်ဂျက်ကို သူနှင့် တွဲကရန် လာရောက်ဖိတ်ခေါ်သွားသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် အရက်များရောင်းရာ ခုံတန်းရှည်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် အလွန်ပူသော ညတစ်ညဖြစ်လျက် အကော်ဒီယံ တူရိယာသံသည် ပူအိုက်သောညတွင် အတော်လေး သာယာနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘီယာသောက်ရင်း တံခါးဝတွင် အပြင်မှဝင်လာသော လေအေး၏အရသာကို ခံနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အငှားမော်တော်ကားနှစ်စင်းကပွဲရုံရှေ့ ရပ်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လူငယ်တစ်သိုက် ဆင်းလာကြသည်။ တချို့မှာ ရှုပ်အင်္ကျီများဝတ်လျက် တချို့ကမူ ဂျာစီအင်္ကျီကလေးများ ဝတ်ထားကြသည်။ သူတို့၏ လှိုင်းထနေသော ဆံပင်များ မီးရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်ရသည်။ တံခါးဝတွင်ရပ်နေသော ပုလိပ်က ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးလျက် လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့လည်း ဝင်လာကြသည်။ သူတို့ဝင်သွားသောအခါ မီးရောင်အောက်တွင် လှိုင်းထနေသော ဆံပင်များ၊ ဖြူဖွေးသောမျက်နှာများ၊ ဖြူဖွေးသောလက်များနှင့် ရယ်မောစကားပြောသွားကြသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ သူတို့ထဲတွင် ဘရက်(ဒ်)ခေါ် မိန်းကလေးတစ်ဦးလည်း ပါလာသည်။ သူသည် အတော်ကိုပင် ချစ်စဖွယ်ကောင်း၍ ထိုလူငယ်တစ်သိုက်နှင့် အလွန်တွဲလေ့ရှိသည်။

သူတို့ထဲမှ တစ်ဦးက ဂျော်ဂျက်ကို မြင်သောအခါ “ငါ ရဲရဲပြောဝံ့တယ်၊ ဟောဒီမှာ ဇိမ်မယ်ကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဟေ့၊ လက်(တ်)

မင်း အသာကြည့်နေ၊ ငါ သူနဲ့တွဲကပြမယ်” ဟု ပြောသည်။

လက်(တ်)ဟု အခေါ်ခံရသော အရပ်မြင့်မြင့် အသားညိုညိုလူငယ်က “သိပ်မလောပါနဲ့ကွာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပေါ့” ဟု ပြောသည်။

“မပူပါနှင့်မောင်ရာ” ဟု ဆံပင်ကောက်နှင့် လူငယ်က ပြန်ပြောသည်။ သူတို့ထဲတွင် ဘရက်(ဒ်)လည်း ပါဝင်သည်။

ကျွန်ုပ်အလွန်ပင် စိတ်ဆိုးသွားသည်။ သူတို့၏ စကားများသည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် စိတ်ဆိုးစေသည်ဟု ထင်သည်။ သူတို့အပျော်ပြောနေကြသည်ဟူ၍ကား ကျွန်ုပ်သိပါသည်။ ထိုကြောင့် သည်းခံနိုင်သင့်ပါလျက် ကျွန်ုပ် သူတို့ကို ထိုးသတ်ချင်စိတ်များ ပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ထိုးသတ်မည့်အစား ကျွန်ုပ်သည် လမ်းပေါ်သို့ထွက်ကာ နောက်ကပွဲရုံတစ်ရုံတွင် ဘီယာသွားသောက်နေသည်။ ဘီယာမှာ သောက်၍မကောင်းလှပါ။ ဘီယာ၏ အရသာဆိုးကြီး ပျောက်သွားအောင် အညံ့ဆုံး ပြင်သစ်ဘရန်ဒီတစ်မျိုးကို သောက်လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ကပွဲရုံသို့ ပြန်လာသောအခါ လူအုပ်ကြီးပင် ကနေကြ၍ ဂျော်ဂျက်သည် မျက်စိကိုအထက်မော့ကြည့်လျက် အပျော်ကြီးပျော်နေသော အရပ်မြင့်မြင့် လူငယ်နှင့် အတူတွဲကနေပါသည်။ တူရိယာသံရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခြားတစ်ယောက်က တစ်ခါ သူ့ကိုခေါ်သွားပြန်သည်။ ဂျော်ဂျက်ကို သူတို့က ယူထားလိုက်လေပြီ။ သူတို့အကြောင်း ကျွန်ုပ် သိသည်။ ဤသို့ပင် သူတို့တစ်သိုက်လုံး တစ်ယောက်စီ ဂျော်ဂျက်နှင့် တွဲကကြလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲတစ်ခုတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဖရန်စက်ကမူ ဝင်ရောက်တွဲကနေသည်။ ဘရက်ဒေါ့ဇနီးက ရောဘတ်ပရင်းတစ် လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူသည် ရှိကာဂိုမှ လာသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တက်သစ်စ စာရေးဆရာတစ်ဦး

ဖြစ်သည်။ သူစကားပြောသည်မှာ အင်္ဂလိပ်သံ အနည်းငယ်ပါသည်။
ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို အရက်သောက်ရန် ပြောသောအခါ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခုပဲ တစ်ခွက်သောက်လာသေးတယ်”

ဟု ပြန်ပြောသည်။

“နောက်ထပ် သောက်ပါဦးလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါဖြင့်လည်း သောက်တာပေါ့၊ သူတို့
ပြောတယ်၊ ခင်ဗျား ကင်းဆပ်(စ်)မြို့ကဆို” ဟု သူက မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျား ပဲရစ်မှာ နေရတာပျော်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တကယ်ပဲလား”

ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ် မူးနေပါသည်။ အလွန်တော့မဟုတ်ပါ။
စကားသွက်လက်ရုံကလေးမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဘုရားစူးရစေရဲ့ဗျာ တကယ်ပါ။ နို့ခင်ဗျားကော မပျော်ဘူးလား”

“အို ... ခင်ဗျား ရုတ်တရက် စိတ်ဆိုးသွားပုံလေး ကျွန်တော်
သဘောကျလိုက်တာ။ ကျွန်တော် အဲဒီလို စိတ်ဆိုးတတ်ချင်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲမှထကာ ကနေကြသည့်နေရာသို့ သွားသည်။
ဘရက်ဒေါ့ဇနီးက လိုက်လာ၍ “စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ရောဘတ်ရယ် သူက
ကလေးလိုပဲ” ဟုပြောသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ သူ့ကိုကိုင်ပြီး မြှောက်ပစ်လိုက်ချင်
သလိုလို ဖြစ်လာတာပဲ”

“ရှင့်အဆက်ကတော့ သိပ်ဟန်ကျနေပါလား” ဟု ရော်ဂျက်နှင့်
လူငယ်မြင့်မြင့် တွဲကနေကြသည်ကို ကြည့်ရင်း ဘရက်ဒေါ့ဇနီးက
ပြောသည်။

“အစကတည်းက ဟန်ကျနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုပါတော့လေ”

ကုန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ အနားသို့ ထလာ၍ “လာ ဂျိတ်၊ အရက် သွားသောက်ကြရအောင်” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရက်ခုံတန်း သို့ သွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ ... ခင်ဗျား တစ်ခုခု ကြံစည်နေသလိုပဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး စာတွေ ကြည့်နေရတာ ကျွန်တော် တယ်ပြီး နေမကောင်းချင်ဘူး ...”

ဘရက်ရောက်လာသည်။

“ဟယ်လို ဘာလုပ်နေကြသလဲ ဒီမှာ”

“ဟယ်လို ဘရက်ပါလား မင်း ဒီည မမူးပါလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သည်။

“ဒီထက်တော့ဖြင့် ပိုမမူးနိုင်တော့ဘူး ဒီမှာ ဘရန်ဒီနဲ့ ဆိုဒါ ပေးစမ်းပါလား”

သူသည် ဖန်ခွက်ကိုကိုင်ထား၍ ကုန်းက သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ မျက်စိကျွတ်မတတ်ပင် နှစ်နှစ်ကာကာ ကြည့်နေသည်။ အမှန်မှာ ကုန်းက အသက်ပို၍ ငယ်ပါသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာတွင် တပ်မက်ခြင်းနှင့် မျှော်လင့်ခြင်းတို့သည် ပေါ်လွင်နေပါသည်။

ဘရက်သည် အင်မတန် ကြည့်ကောင်းသူလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဆွယ်တာအင်္ကျီလေးနှင့် တွီဂါဝန်တိုလေး ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကို နောက်သို့ သိမ်း၍ ဖြီးထားသည်။ ပြိုင်လှေကလေးများ မှောက်တင်ထားသလို ကိုယ်လုံးကလေးသည် လှိုင်းလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။ သိုးမွေး ဆွယ်တာလေး ဝတ်ထားသဖြင့်ပင် ပို၍ တစ်တစ်ရစ်ရစ် ရှိနေသည်။

“ဘရက် မင်းလူတွေကတော့ အနိပ်ချည့်ပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က

ပြောသည်။

“သူတို့ ချစ်စရာ မကောင်းဘူးလား။ မောင်ကော ဒီဟာကလေးကို ဘယ်က ဆွဲလာသလဲ”

“နပိုလီတန်ကလေး”

“ဒါဖြင့် ဒီညနေဟာ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ညနေလေးတစ်ခုပေါ့”

“အို တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူး ဆိုပါစို့”

ဘရက်က ရယ်ပါသည်။ “ရှင် အလကားပြောတာ၊ ဒါ ကျွန်မတို့ကို သက်သက်စော်ကားလိုက်တာပဲ။ ဟိုမှာ ဖရန်စက်(စ်)နဲ့ ဂျီတို့ကို ကြည့်ပါဦး”

ထိုအခြင်းအရာသည် ကုန်း၏ အကျိုးအတွက် ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီဟာ ရှင် စိတ်ချုပ်ပြီး ပြောနေတာပါ” ဟု ဘရက်(ဒ်)က

ပြောရင်း ရယ်ပြန်တော့သည်။

“မင်း ဒီည မမူးတာ တကယ့်ကို အံ့ဩဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အထူးသဖြင့် ခုလို စိတ်ချရတဲ့ အပေါင်းအသင်း

တွေထဲမှာဆိုတော့ ပိုအံ့ဩဖို့ပေါ့”

တူရိယာသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

၎င်းနှင့် ရောဘတ်ကုန်းက “လေဒီဘရက်၊ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်နဲ့

တွဲကပါလား” ဟု ပြောသည်။

ဘရက်က သူ့ကို ပြုံး၍ကြည့်ရင်း “ကျွန်မ ဂျိတ်ကော့နဲ့ ကဖို့ကတိပေးပြီးပြီ” ဟုပြောကာ ရယ်လိုက်သည်။ “ဂျိတ် ရှင့်မှာလည်း တရားစာထဲ နာမည်တွေ ဘာတွေနဲ့”

ဒါဖြင့် “နောက်တစ်ချိန်မှာကော” ဟု ကုန်းက မေးသည်။

“ကျွန်မတို့ ပြန်ရတော့မယ်။ မော့နိမာတာမှာလည်း ချိန်းထား

ခဲ့တာရှိသေးတယ်”

ကနေရင်း ဘရက်၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ကြည့်မိသည်။ ကုန်းသည် အရက်ခုံတန်းမှ ရပ်ကာ ဘရက်ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းတော့ ဟိုမှာ အသစ်တစ်ယောက် ရပြန်ပြီ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

“ဒီအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့၊ သနားပါတယ်။ ဒါလည်း ခုတင်လေးကမှ ကျွန်မသိရတာပဲဟာ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ သူ့ကိုလည်း ထပ်ပေါင်း ထည့်လိုက်ချင်မှာပေါ့”

“မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ရှင်”

“မင်းလုပ်ချင်မှာပါပဲ”

“ကဲ ... ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ မလုပ်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အကော်ဒီယံသံနှင့်အညီ လိုက်ကနေကြသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဘင်ဂျီတီးနေသည်။ ပူအိုက်သလောက် ကျွန်ုပ် ပျော်နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကရင်း သူတို့ထဲမှ နောက်တစ်ဦးနှင့် တွဲကနေသော ဂျော်ဂျက်အနား ဖြတ်သွားကြပါသည်။

“ရှင် ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဒီဟာကလေး ခေါ်လာတာလဲ ဟင်”

“မဆိုနိုင်ဘူး ဒီလိုပဲ ခေါ်လာတာပေါ့”

“ရှင် သိပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နေရတာငြီးတောင်နေသေးတယ်”

“အခုကော ဒါဖြင့်”

“အခုတော့ မငြီးပါဘူး”

“အပြင်သွားရအောင်လား သူ့ကို ဂရုစိုက်နေကြသားပဲ”

“မင်းသွားချင်လို့လား”

“မသွားချင်မှဖြင့် ပြောနေပါတော့မလား”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကနေရာမှ ထွက်လာကြ၍ နံရံချိတ်ရှိ ကုတ်အင်္ကျီကို ယူဝတ်လိုက်သည်။ ဘရက်က အရက်ခုံတန်းနားတွင် ရပ်နေသည်။ ကုန်းက သူ့ကို စကားပြောနေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ခုံတန်းသို့သွားကာ၊ စာအိတ်လွတ်တစ်ခု တောင်းပါသည်။ အစောင့်က ရှာပေးရာ ကျွန်ုပ်သည် ပြင်သစ်ငွေ ဖရန့်ငါးဆယ်တန်တစ်ရွက် အိတ်ထဲမှထုတ်၍ စာအိတ်ထဲ ထည့်ပိတ်လိုက်ပြီး အစောင့်အား ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ အတူလာတဲ့ မိန်းကလေးလားမေးရင်၊ ဒီစာအိတ်ကလေး ပေးလိုက်ပါ။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ထွက်သွားတယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ဆိတ်လောက် သိမ်းထားပေးစမ်းပါ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီ ... မက်ဆီယာ။ အခု သွားတော့မလို့လား၊ စောလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တံခါးပေါက်မှ ထွက်လာကြသည်။ ကုန်းက ဘရက်အား စကားလှမ်းပြောလျက်ပင်။ ဘရက်က သူ့ကို နှုတ်ဆက်၍ ကျွန်ုပ်လက်ကို ဆွဲကာ ထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း “သွားမယ် ... ကုန်း” ဟု နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်လမ်းပေါ်တွင် တက္ကစီကားကို လိုက်ရှာကြသည်။

“ရှင်တော့ ငွေငါးဆယ်ဆုံးမှာပဲ”

“အစစ်ပဲ”

“ဒါထက် တက္ကစီလည်း မရှိတော့ဘူး”

“တို့ ပန်သီယော်န်အထိ လျှောက်သွားပြီ ဟိုမှာရှာတာပေါ့”

“လာ ... ဒါဖြင့် ဟိုဘက်ပျော်ပွဲစားရုံကြီးတစ်ခု သွားပြီး အဲဒီ

က ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“မင်း လမ်းကို မဖြတ်ချင်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် တတ်နိုင်ရင် ရှောင်တာပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခု ဝင်၍ စားပွဲထိုးကို တက္ကစီတစ်စီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ ... အခု တို့များ သူတို့နဲ့ဝေးနေပြီလေ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အရက်ရောင်းသည့် ခပ်မြင့်မြင့် ဘွတ်ခုံတန်းကို မှီကာ စကားမပြောဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ စားပွဲထိုးပြန်လာ၍ အပြင်တွင် တက္ကစီရောက်နေကြောင်း လာပြောသော အခါ ဘရက်က ကျွန်ုပ်လက်ကို ခပ်နာနာ ဖိလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲထိုးအား ပြင်သစ်ငွေဖရန့် ၈ ကျပ် ပေးပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်ကို မောင်းခိုင်းကြမလဲ ... ဟင်”

“အို ... လျှောက်သာမောင်းလို့ ပြောပေါ့”

ကျွန်ုပ်က ဒရိုင်ဘာအား မောင်ဆိုရီလမ်းကို မောင်းရန် ပြောပြီး တံခါးကိုဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ဘရက်သည် ထောင့်တွင်မှီထိုင်ကာ မျက်စိ မှိတ်ထားသည်။ ကျွန်ုပ် သူ့အနား ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားသည်လည်း တစ်ချက် ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“သိပ် စိတ်ညစ်တာပဲ မောင်ရယ်” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

အခန်း [၉]

တက္ကစီကားသည် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ် တက်သွားပြီး မီးထိန်ထိန်လင်းနေသော ရပ်ကွက်တစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်လျက် ခပ်မှောင်မှောင် ရပ်ကွက်တစ်ခုကို ရောက်လာသည်။ ထိုနောက်မှ မြေညီလမ်းပေါ် ရောက်သွားပြီး မှောင်နေသော လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲသို့ ညင်သာစွာ မောင်းဝင်သွားလျက် တစ်ဖန် မော်ဖက်တမ်လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်လာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မီးလင်းနေသော အရက်ဆိုင်များနှင့် အဖွင့် နောက်ကျသော ဆိုင်များ စီတန်းနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်ခွာခွာထိုင်နေကြပြီး ကားဆောင့်လိုက်တိုင်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်သွားကြသည်။ ဘရက်သည် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ထားသည်။ ခေါင်းကို နောက်တွင်မှီထား၍ လမ်းဘေးမီးရောင်များနှင့် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ တစ်ဖန် ပြန်မှောင်သွားပြီး ဂိုဘလင်လမ်းပေါ် ရောက်သော အခါ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပြန်သည်။ လမ်းကြီးသည် အတော်ပင် ဟောင်းနွမ်း၍ ပျက်စီးနေသည့် ကားလမ်းပေါ်တွင် မီးများဖြင့် အလုပ်လုပ်နေကြသူများကို တွေ့ရသည်။ ဘရက်၏မျက်နှာမှာ ဖြူနေလျက် လမ်းပေါ်မှ မီးရောင်များတွင် သူ့လည်တံရှည်လေးသည် ဖြောင့်စင်းစွာ ပေါ်လွင်နေတော့သည်။ အနည်းငယ်မှောင်သည့်အပိုင်းသို့ ရောက်လာသော အခါ ကျွန်ုပ်က သူ့ကိုနမ်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏နှုတ်ခမ်းများ အတန်ကြာ

မခွာဘဲ ခပ်တင်းတင်းလေးကပ်နေပြီးမှ ဘရက်သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား၍ ထိုင်ခုံထောင့်စွန်းတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် တိုး၍ ထိုင်နေတော့သည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားလျက် ပြောပါသည်။

“ကျွန်မကို မထိစမ်းနဲ့လားဟင်၊ လာမကိုင်နဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး”

“အို ဘရက်ကလည်းကွယ်”

“မလုပ်ရဘူး ... မလုပ်ရဘူး နားလည်စမ်းပါမောင်ရယ်။ ကျွန်မတော့ ခက်တာပဲအချစ်ရယ် အခုပြောတာ နားလည်ရဲ့မဟုတ်လား ဟင်”

“မင်း ငါ့ကို မချစ်ဘူးလား”

“မောင့်ကိုလား အို ... မောင်နဲ့တွေ့လိုက်ရရင်လေ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးဟာ ကျောက်ကျောနုတုံးကလေးလို ခွေကျသွားတာပဲ”

“အဲဒါ တို့များလုပ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုခု မရှိတော့ဘူးလားကွယ်”

သူသည် ခပ်မတ်မတ်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ဖက်ထားလိုက်ရာ သူက ကျွန်ုပ်ကိုမှီရင်း နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ သူ၏ ကြည့်လေ့ကြည့်ထရှိသည့်နည်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးများအတွင်းသို့ ကြည့်နေသည်။ သူ ဤသို့ ကြည့်နေသည့်အခါ များတွင် အကြည့်ခံရသူသည် သူ မျက်စိများနှင့်မှ ကြည့်နေရဲ့လားဟူသော အတွေးလေးများ ပေါ်ပေါက်တတ်ပေသည်။ လောကမှာ ရှိသမျှလူတွေ မကြည့်နိုင်တော့သည့် အချိန်အထိ သူ ကြည့်နေနိုင်သည်။ လောကထဲရှိ အရာဝတ္ထုမှန်သမျှကို ဤသို့ပင် ကြည့်နေတော့မယောင် ရှိသည်။ အမှန်မှာကား သူကြောက်ရွံ့နေသောအရာများ လောကတွင် များစွာရှိပါသည်။

“တို့တော့ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်နိုင်အောင်ရှိနေတာပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်

က ပြောသည်။

“မပြောတတ်ဘူး ကျွန်မတော့ ဒီငရဲတွင်းထဲ ပြန်မသွားချင် တော့ဘူး”

“တို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခပ်ခွာခွာနေကြမှပဲ ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ အချစ်ရယ် မောင့်ကိုမတွေ့ရဘဲ ဘယ်မှာနေနိုင်ပါ့မလဲ၊ မောင် အကုန်မသိပါဘူးကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါမျိုးကတော့ အမြဲဒီလိုဖြစ်လာမှာပဲ”

“ဒါကျွန်မအပြစ်ပေါ့၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေ အတွက် တစ်နေ့ ကိုယ်ပြန်ခံရတာပဲ မဟုတ်လား”

သူသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိများအတွင်းသို့သာ ကြည့်မြဲကြည့်နေ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စူးစိုက်နက်နဲစွာ ကြည့်နေသလောက် တစ်ခါတစ်ရံ အပေါ်ယံကသာ ကြည့်နေသည်။ အပေါ်ယံက ကြည့်နေသည့်အခါတွင် သူ့မျက်လုံးတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကြည့်နိုင်သကဲ့သို့ ရှိသည်။

“ကျွန်မလေ ယောက်ျားတွေကို အတော်လေး ဒုက္ခပေးခဲ့ဖူးတယ်၊ အခုတော့ ဒီဒဏ် ကျွန်မပြန်ခံနေရပြီပေါ့”

“မဟုတ်တရုတ်တွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါ့အတွက်တော့ လေ အတော်ရယ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ငါ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားဘူး”

“အို စဉ်းလည်း မစဉ်းစားပါနဲ့ မောင်ရယ်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ဒီအကြောင်း ရပ်ပစ်လိုက်ကြပါစို့”

“ကျွန်မလည်း ဒါအတွက် ရယ်မိတာပါပဲ။ တစ်ခါတုန်းက...”

သူသည် ကျွန်ုပ်ကို မကြည့်ဘဲပြောနေသည်။ “ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့ သူငယ် ချင်း တစ်ယောက် တစ်ခါက ဒီလိုပဲ အိမ်ကိုရောက်လာတယ်၊ မောန်(စ်) မြို့ကပေါ့။ အို ... သိပ်ရယ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ယောက်ျားတွေဟာ ဘာမှ

မသိနားမလည်ကြဘူးနော် မဟုတ်ဘူးလားဟင်”

“ယောက်ျားတွေတင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ လောကအကြောင်း အကုန် မသိပါဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် ဤကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ အတော်ပင် လေ့လာ နားလည်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်ခါက ဤပြဿနာကို အမြင်အမျိုးမျိုးနှင့် စဉ်းစားဝေဖန်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူတို့သည် အချစ်မှိုင်းမိနေသည့်အခါ အချစ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒုက္ခ သောကလေးများ စိတ်ထိခိုက်မှု လေးများကိုပင် ပျော်မွေ့ဖွယ် နှစ်လိုဖွယ် တပ်မက်မိကြသည်။

“ရယ်ဖို့ကောင်းတယ် အတော့်ကိုပဲရယ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကလေးဟာလေ အို ... ရယ်စရာကောင်းတဲ့အချက်ကလေး တွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ရှင် ဒီလိုပဲ ထင်သလား” သူ၏မျက်လုံးများသည် တစ်ဖန်ပြန်၍ ရီဝေနေပြန်သည်။

“ဒီလိုသဘောမျိုးနဲ့ ရယ်စရာကောင်းတယ် ပြောတာမဟုတ်ပါ ဘူး၊ ဝမ်းထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ ပီတိလေးတွေ ဖြစ်တတ်တာကို ပြောတာပါ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မတော့ လောကမှာ အကုန်လုံးဟာ ဒုက္ခတွေ ချည့်ပဲလို့ ထင်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခုလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့နေရတာတော့ ဒုက္ခလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူးလေ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မတော့ ဆိုချင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့် မင်းမတွေ့ချင်ဘူးပေါ့”

“မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်လို့ ခက်တာပေါ့”

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မသိမကျွမ်းသူများပမာ ထိုင် နေကြသည်။ လက်ယာဘက်တွင် ပါတ်မောန်ဆိုရီ ပျော်ပွဲစားရုံကို တွေ့

ရသည်။ စားပွဲတစ်ခုခုတွင်ထိုင်၍ လမ်းမကြီးပေါ် ငေးနေရန်နှင့် အရက်
ကောင်းကောင်း သောက်ရန် နေရာကောင်းတစ်ခုပင်။ ယခုသော် ပိတ်
ထားလေပြီ၊ ကားမောင်းသူက နောက်ကို ခေါင်းငဲ့လိုက်သည်။

“ကဲ ... မင်း ဒါဖြင့် ဘယ်သွားမလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးရာ
ဘရက်က ခေါင်းကို တခြားဘက်လှည့်လိုက်ရင်း ...

“အို ... ဆလက်ကိုပဲ သွားပေါ့”

ကျွန်ုပ်က ကားမောင်းသူအား ဆလက်ကဖေးကိုပင်သွားရန်
ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းလမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းလာခဲ့
ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘရက်သည် ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ
ကြည့်၍ ထိုင်လိုက်လာပြီး ဘိုလဗာတ်လမ်းအဝင် ဆလက်ကဖေးနှင့်
မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့လှည့်၍ ပြောပါသည်။

“ခုနေ ကျွန်မ တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းရင် ရှင်စိတ်ဆိုးမှာလား”

“အို ကြံကြီးစည်ရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုးရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ဟိုမရောက်ခင် ကျွန်မကို တစ်ခါလောက် နမ်းလိုက်စမ်း
ပါလားရှင်”

ကျွန်ုပ်တို့ကားသည် ဆလက်ကဖေးရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သော
အခါ ကျွန်ုပ်က အရင်ဆင်းလိုက်၍ ကားခပေးလိုက်သည်။ ဘရက်က
ဆင်းခါနီး ကျွန်ုပ်အား လက်လှမ်းပေးရာ သူ၏လက်များ တုန်နေသည်ကို
ကျွန်ုပ် သတိမူမိခဲ့လေသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မကြည့်ရတာ ဖိုသီဖတ်သီများ ဖြစ်နေသလား” ဟု
မေးရင်း သူ့ယောက်ျားဆောင်း သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကို ဆွဲချလိုက်ပြီး
အရက်တန်းဆီသို့ ဝင်သွားသည်။ အထဲတွင် အရက်ခုံတန်း၌လည်းကောင်း၊
စားပွဲများ၌လည်းကောင်း လူများ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ကပွဲလာကြသူက
များလေသည်။

“အလို ကိုယ်တော်ချောတို့ပါလား” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

“ကျွန်မတော့ အရက်နည်းနည်း သောက်လိုက်ဦးမယ်”

ထိုအခိုက် “ဘရက် ... ဘရက်” ဟုခေါ်ရင်း ဂရီလူမျိုး ပန်းချီဆရာတစ်ဦး ဘရက်အနီးသို့ တိုးဝင်လာသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ မြို့စားတစ်ဦးဟု ခေါ်၍ အခြားသူများက သူ့ကို ဇီဇီဟု ခေါ်ကြသည်။
“မင်းကိုလေ၊ ပြောစရာလေး တစ်ခုရှိလို့”

“ဟယ်လို ဇီဇီပါလား” ဟု ဘရက်က နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“အင်း ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးချင် တယ်” ဟု ဇီဇီက ပြောသည်တွင် ခပ်ဝဝ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ကောင့်မစ်ပီပေါပေါလှ(စ်)လေ၊ ဒါက ဟောသည်က ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေလေ ဒီအက်ရှလေပေါ့”

“ဘယ့်နှယ်မာရဲ့နော်” ဟု ဘရက်က မေးလိုက်ရာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီမှာနေရတာ တော်တော်ပျော်ပါရဲ့လားခင်ဗျာ” ဟု အဲ(လ်)မောခေါ် သမင်တစ်မျိုး၏သွားကို နှာရီတွင်တပ်၍ ဝတ်ဆင် ထားသော ကောင့်မစ်ပီပေါပေါလှ(စ်)က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဆိုပါတော့” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

“ပဲရစ်မြို့ဟာ အတော်နေလို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေဒီ အက်ရှလေရဲ့လုပ်ငန်းကြီးတွေ လန်ဒန်ဘက်မှာ ရှိတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် တော်တော်များများပဲ ရှိပါတယ်”

ဘရက်ဒေါက် စားပွဲတစ်ခုမှနေ၍ ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“လာလေ ဘန်း(စ်) လာသောက်လှည့်ပါဦး ကိုရင့်သူငယ်မ တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားလေရဲ့”

“ဘာအတွက်ပါလိမ့်”

“ဒီဆိုင်ရှင်ရဲ့သမီးလေးနဲ့ ဘုကျတယ်ဆိုလားပဲ”

“နောက်ဆုံး ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“ဘယ်သူကလဲ မသိဘူး သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်တယ်။ ကလေးမက ကြည့်လို့တော့ မဆိုးလှပါဘူး၊ စကားတတ်ကလေးပဲ၊ နေပါဦးလေ သောက်ပါဦး”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် ပြန်ရဦးမယ်၊ ကုန်းတစ်ယောက်ကော မတွေ့မိဘူးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

“သူလား ဖရန်စက်နဲ့ အိမ်ပြန်သွားပြီလေ” ဟု ဘရက်ဒေါ့ဇနီးက ဝင်ပြောသည်။ ထိုအခါ ဘရက်ဒေါ့က ...။

“သနားပါတယ် သူ ကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်ပျက်သွားပုံရတယ်” ဟု ပြောသည်။

“သူ အဟုတ်ပဲ စိတ်ပျက်သွားတယ် ထင်တာပဲ”

“ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးတယ်၊ ခွင့်ပြုကြပါဦး”

ကျွန်ုပ်သည် အရက်ခုံတန်းရှိ ဘရက်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကောင့်မစ်ပီက ရှန်ပိန် အရက်ဝယ်နေရာမှ “ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ ဝိုင်နည်းနည်း သောက်သွားပါဦးလား” ဟု ပြောသည်။

“ဟာနေပါစေတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သွားစရာလေးတစ်ခု ရှိနေသေးလို့”

“တကယ်ပဲ သွားတော့မှာလား” ဟု ဘရက်က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ခေါင်းကိုက်လာတယ်၊ ပြန်မှဖြစ်မယ်”

“နက်ဖြန်တွေ့ကြရအောင်”

“ရုံးကို လာကြပါလား”

“အဲဒါတော့ မသေချာဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းကို ဘယ်မှာတွေ့ရမလဲ”

“ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ငါးနာရီထိုးရင် ကျွန်မ ကရီလွန်မှာ”

ရှိမယ်လေ”

“လာဖြစ်အောင်လည်း လာပါ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

“စိတ်ချပါ ဘယ်တုန်းက ကျွန်မ ရှင့်ကို စိတ်ပျက်အောင် လုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

“မိုက် အကြောင်းကြားသေးလား”

“စာ ဒီနေ့ ထည့်မလို့”

“ကဲ ... သွားဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဘေးလမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့၍ ဗောလဘတ်လမ်း တစ်လျှောက် လျှောက်လာရာ ရော့တန် ပျော်ပွဲစားရုံရှေ့တွင် လူစည်ကား လှသော စားပွဲများအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က စားပွဲတစ်ခုမှနေ၍ ကျွန်ုပ်အား လက်ပြလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကမူ ဘယ်သူပြသည်ဟုပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်လက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ကိုသာ မြန်မြန်ရောက်ချင်နေသည်။ ဗောလဘတ်လမ်း ပေါ်တွင်ကား လူအတော်ပြတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ညဦးကဝင်ခဲ့သည့် ပျော်ပွဲစားရုံလေးလည်း ပိတ်သွားလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ရွက်သစ်လောင်းစ သစ်ကြားပင်များအောက်ရှိ ‘နေ့’ ၏ ကျောက်ရုပ်၏ခြေရင်းတွင် နှိပ်နေ သော ပန်းခွေတစ်ခုမှနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရပ်၍ ကျောက်ရုပ်ရှိကမ္ဘာစာ ကို ဖတ်ရသေးသည်။ ဗိုလ်ကြီး မာရှယ်ရေးသည့် နပိုလီယံ၏အသိုက်ထဲမှ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နေ့စွဲကိုကား ကျွန်ုပ် မမှတ်မိတော့ချေ။ ရွက်သစ်တို့ဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသော သစ်ကြားပင်တို့၏အောက်ဝယ် ဒေါက်မြင့် သားရေဖိနပ်ကိုဝတ်၍ ဓားကိုင်ထားဟန်ရှိသော မာရှယ်နေ့၏ ကျောက် ရုပ်မှာ တော်တော်ပင် တင့်တယ်လှပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏အိမ်ခန်းသည် လမ်းတစ်ဖက် ဓားလွယ်ခုတ်လောက်တွင်ရှိသည်။

အိမ်ခန်းစောင့်မိန်းမကြီး၏ အခန်းမှ မီးလင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၍

ကျွန်ုပ်က တံခါးခေါက်လိုက်ရာ တံခါးဖွင့်ပြီး ကျွန်ုပ်၏စာများကို ပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ် သူ့ကို နှုတ်ဆက်၍ အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။ စာနှစ်စောင်နှင့် သတင်းစာတချို့ ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားခန်းရှိ ဓာတ်ငွေ့မီးရောင်အောက်တွင် ကျွန်ုပ်ဖတ်ကြည့်သည်။ စာများမှာ အမေရိကန်ပြည်မှ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ် ငွေထားသောဘဏ်တိုက်မှ ကျွန်ုပ်၏ လက်ကျန်ငွေစာရင်း ကောက်နုတ်ချက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏စာရင်းတွင် ဒေါ်လာငွေ ၁၈၃၂ ကျပ်ခန့်ရှိကြောင်း သိရသည်။ အခြား စာတစ်စောင်မှာ လက်ထပ်ဖိတ်ကြားစာဖြစ်၍ ပါဝင်သော အမည်ရှင်များကိုမူ ကျွန်ုပ် မသိပါ။ အလွိုက်စီးယာ့(စ်)၏သမီး ကက်သရင်း၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းကလေးဘက်မှသော်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားလေးဘက်မှသော်လည်းကောင်း တစ်ယောက်မျှ မသိပါ။ တစ်မြို့လုံးပင် ဖိတ်စာလိုက်ဝေနေရောသလား မသိပါ။ အလွိုက်စီးယာ့(စ်) ဟူသော နာမည်သည် ကတ်သလစ်နာမည်ကောင်းတစ်ခုဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ အသိသာ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို သတိရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဖိတ်စာပေါ်တွင် သရဖူလေးတစ်ခု ပါရှိသည်။ မြို့စားကြီး ဇီဇီကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ကောင့်မစ်ပီမှာ အတော်ရယ်စရာကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဘရက်မှာ လည်း ဂုဏ်ထူးတစ်ခု ရနေပြန်သည်။ လေဒီအက်ရှလေ ဘရက်နှင့် ပတ်သက်လျှင်တော့ တော်ပါပြီ။ ကဲ ... အမိ မင်းလည်း အပိုပဲ။

ကျွန်ုပ်သည် ခုတင်ဘေးရှိ မှန်အိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ခုတင်သည် ပြတင်းပေါက်များနှင့် အနည်းငယ် ဝေးပါသည်။ ပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်ထားပြီး ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်လျက် အဝတ်အစားလဲသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ညရထားတစ်စီး နံနက်ဈေးအတွက် ကုန်စိမ်းများတင်ဆောင်၍ ဖြတ်သွားသည်။ အိပ်မပျော်သော ညများတွင် ရထားသံမှာ ဆူညံမြဲဖြစ်ပါသည်။ အဝတ်စားလဲရင်း

ခုတင်ဘေးရှိ ဗီရိုမှန်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် ကြည့်မိသည်။ ခုတင်ဘေးတွင် ဗီရိုထားခြင်းမှာ ပြင်သစ်တို့၏ သဘာဝပင်ဖြစ်၍ တကယ်လည်း အသုံးဝင်ပါသည်။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တွေ ပြန်စဉ်းစားရဦးမည်။ ရယ်စရာတွေပင်။ ညအိပ်အင်္ကျီကိုဝတ်၍ အိပ်ရာထဲဝင်လှဲလိုက်ပြီး သတင်းစာနှစ်စောင်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ခုမှာ တစ်ခုက လိမ္မော်ရောင်၊ တစ်ခုက အပြာရောင်ဖြစ်၍ သတင်းများမှာလည်း အတူတူပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တော်ရင်း(လ်) သတင်းစာက ပိုကောင်းသောကြောင့် ၎င်းကို အလျင်ဖတ်ပါသည်။ ခပ်သုတ်သုတ်ပင်ဖတ်သွား၍ ပြီးလျှင် မီးကိုငြိမ်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်လှလှတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်တို့သည် စတင် အလုပ်လုပ်တော့သည်။

ကျွန်ုပ် အိတ်တလီပြန်ဆေးရုံတွင် ဆေးရုံတက်နေစဉ်က ရယ်စရာအဖြစ်ကလေးများကို ပြန်တွေးမိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘရက်ကိုသာ မတွေ့ခဲ့ပါမူ ဤမျှ စိတ်သောကရောက်ရမည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်ကို သူတို့ အင်္ဂလန်မပို့လျှင် ဘရက်နှင့် တွေ့ခဲ့မည်မဟုတ်။ လူတွေအကြောင်း လျှောက်စဉ်းစားရင်း လူတွေကို မုန်းလာသည်။ ဆက်လက်တွေးရန် မသင့်တော့ပါ။

ကျွန်ုပ် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်တွေးနေမိသည်။ ကျွန်ုပ် ဤအရာများကို မတွေးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ဘရက်ကို သတိရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏အတွေးများသည် ဟိုရောက် သည်ရောက် မဟုတ်တော့ဘဲ ညင်သာချောမောလာခဲ့ပါသည်။ နောက် ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ် ငိုကြွေးမိပါသည်။ အနည်းငယ်ကြာသောအခါ စိတ်သက်သာလာသောကြောင့် ခုတင်ပေါ်လှဲပြီး အပြင်မှ လေးလံသော ကားကြီးများ ဖြတ်သွားသံကို နားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

ကျွန်ုပ် နိုးလာသည်။ အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများကို

ကြားရသည့်အပြင် အသံတစ်ခုကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အဝတ်အစားလဲ၍ တံခါးဆီသွားပါသည်။ အိမ်ခန်းစောင့်မိန်းမကြီးသည် အောက်ထပ်တွင် စကားပြောနေသည်။ စိတ်လည်း အလွန်ဆိုးနေသည်။ အောက်ထပ်မှ ကျွန်ုပ်၏နာမည်ခေါ်သံများကို ကြားပါသည်။

“မက်ဆီယာဘန်း(စ်) ထင်တယ် ဟုတ်လား” ဟု အိမ်စောင့် မိန်းမက မေးပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်ပဲ”

“ဟောဒီမှာ တစ်လမ်းလုံးကို အိပ်မရအောင်လုပ်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်မျိုး ရောက်နေတယ်။ ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ ဘယ်လောက် ရွံဖို့ကောင်းတဲ့ အလုပ်လဲဆိုတာ ...။ သူက ရှင်ကို တွေ့ရမယ်ဆိုပဲ၊ ရှင် အိပ်နေတယ်လို့ ကျွန်မ သူ့ကို ပြောပြီးပြီ”

ထို့နောက် ဘရက်၏အသံကို ကျွန်ုပ် ကြားရသည်။ အိပ်မှုနံ့စုံများ နှင့် ရော်ဂျက်၏အသံဟု ကျွန်ုပ် တထစ်ချ ယူဆမိသည်။ ဘာကြောင့်ဟူ၍ မသိပါ။ ရော်ဂျက်ကတော့ ကျွန်ုပ်၏အိမ်ခန်းကို မသိပါ။

“တစ်ဆိတ်လောက် ကျွန်တော့်ဆီ လွတ်လိုက်ပါဗျာ”

ဘရက်သည် လှေကားမှ တက်လာသည်။ သူ မူးနေပါသည်။

“လုပ်ရတာတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ ဆူဆူညံညံ အတော်လုပ် လိုက်ရတာပေါ့၊ ဒီမှာ ရှင် အိပ်မနေဘူး မဟုတ်လား ဟင် ...”

“ငါ ဘာလုပ်နေတယ်လို့ မင်းထင်လို့လဲ”

“မသိဘူး၊ အခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

ကျွန်ုပ် နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်မှာ ၄ နာရီခွဲ ရှိပြီ။

“ဘယ်အချိန်ရှိမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဒီမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ မထိုင်ရတော့ဘူးလားဟင်။ စိတ်ဆိုး မနေစမ်းပါနဲ့အချစ်ရယ် ဟိုမှာ ကောင့်မစ်ပီကို ထားပစ်ခဲ့ရတယ်၊ သူက

အခုပို့ပေးတာ”

“သူက ဘယ်လိုလူလဲ” ဟု ဘရန်ဒီနှင့် ဆိုဒါထည့်ရင်း ကျွန်ုပ်
က မေးသည်။

“နည်းနည်းပဲ ထည့်ပါ ကျွန်မ သိပ်မူးနေအောင် မလုပ်ပါနဲ့ရှင်
ကောင့်မစ်ပီလား၊ ကျွန်မတို့လိုပေါ့” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

“သူက နယ်စားတစ်ယောက်ပဲလား”

“ဒီလို ဒီလို ကျွန်မ ထင်ကြေးပေါ့လေ၊ ဟုတ်လည်းဟုတ်မှာပါပဲ။
လူတွေအကြောင်းတော့ အတော့်ကို သိတတ်ပါတယ်။ ဘယ်က သူ
ဒါတွေ ရလာတယ်တော့ မသိဘူး၊ အမေရိကန်မှာ သူပိုင်အချို့ဆိုင်တွေ
တသိတတန်းကြီးဆိုပဲ”

သူ ဘရန်ဒီ အနည်းငယ်ကို စုပ်လိုက်သည်။

“စဉ်းစားပဲကြည့်တော့၊ သူပြောပုံက တသိတတန်းကြီးတဲ့
ဆက်နေတာကျနေတာပဲ။ ဒါတွေအကြောင်း ကျွန်မကို နည်းနည်းပြောပြ
ပါတယ်၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ အတော်ကောင်းတာပဲ။ သူလည်း ကျွန်မတို့လို
ပါပဲ။ အို ... သေသေချာချာကို တူတာပေါ့၊ ကျွန်မ ကျကျနနကို သိပါတယ်”

သူ နောက်ထပ် သောက်လိုက်ပြန်သည်။

“အို ... ကျွန်မ မီးခိုးကြွက်လျှောက်ပြောနေလိုက်တာ စိတ်တို
သလား၊ မတိုပါနဲ့နော်၊ သူက ဇီဇီအတွက် အကူအညီပေးနေတာလေ”

“ဇီဇီက တကယ့်မြို့စားလား”

“ဒါတော့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မတွေးမိပါဘူး၊ သူက ဂရိလူမျိုးပဲ၊
အလကားပန်းချီဆရာပါ။ ကောင့်မစ်ပီကိုမှ သဘောကျသေးတယ်”

“မင်း သူနဲ့ဘယ်သွားသေးသလဲ”

“အို ... နဲ့လိုပေါ့၊ အခု သူ ကျွန်မကို ဒီခေါ်လာတယ်လေ။
ဘီရာရစ်(စ်)ကို သူနဲ့လိုက်မယ်ဆိုရင် ဒေါ်လာတစ်သောင်းပေးမယ်ဆို

တာပဲ။ အင်္ဂလိပ်ငွေနဲ့ဆိုရင် ဘယ်လောက်လောက်ရှိမလဲ ဟင်”

“နှစ်ထောင်လောက်ရှိမှာပေါ့”

“အများကြီးပဲ ကျွန်မ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ် မလိုက်နိုင်ဘူးလို့၊ သူကတော့ သိပ်ကောင်းရှာပါတယ်။ ကျွန်မ အသိတွေ ဟိုမှာအများကြီး ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်” ဟု ဘရက်က ပြောရင်း ရယ်ပါသည်။

“ဒီမှာ ရှင် သိပ်နှေးကွေး ထိုင်းမှိုင်းနေပါလား” ဟု သူက ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘရန်ဒီနှင့် ဆော်ဒါ အနည်းငယ်ကိုသာ သောက်ရသေးသည်။ အချိန်ဆွဲ၍ သောက်နေသည်။

“အဲဒါပိုကောင်းတာပေါ့ သိပ်ရယ်ဖို့ကောင်းတာပဲ” ဟု ဘရက်က ဆက်ပြောပြန်သည်။ “ဒါနဲ့ သူက ကိန်း(စ်)ကိုလိုက်မလား မေးတယ်၊ ဟိုမှာလည်း အသိတွေရှိတယ်ပြောတော့ မောန်တီကာလိုတဲ့။ ဟိုမှာလည်း အသိတွေရှိတာပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ နေရာတိုင်းမှာ အသိတွေ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်လေ... ဒါနဲ့ ကျွန်မကို ဒီခေါ်လာဖို့ပြောပြီး ပို့ခိုင်းတာပေါ့”

သူ့လက်ကို စားပွဲပေါ်တင်၍ ဖန်ခွက်ကို အနည်းငယ် မြှောက်ထားပြီး ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မကို ဒီလိုကြည့်နေစမ်းပါနဲ့၊ သူ့ကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ချစ်နေပြီလို့။ ဟုတ်တယ်လေ အမှန်ပဲဟာကို။ အဲဒီလို မကြည့်နေပါနဲ့။ သူက သဘောကောင်းပါတယ်၊ သူ မနက်ဖြန် ကျွန်မတို့ကို ညစာဖိတ်ကျွေးချင်တယ်တဲ့ သွားမလား”

“သွားမှာပေါ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ ပြန်တော့မှ ထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်”

“ရှင်ကို တွေ့ရုံလာခဲ့တာပဲ။ စိတ်ကူးကတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင်

ရယ်။ အဝတ်စားလဲပြီး လိုက်ခဲ့မလား၊ ဟိုနားမှာ သူ့ကားရှိပါတယ်”

“ကောင့်မစ်ပီလား”

“သူကိုယ်တိုင်လေ အတော်စတိုင်ကျတဲ့ ဒရိုင်ဘာပေါ့၊ ကျွန်မကို ကားလျှောက်မောင်းပို့ပြီး ဘွိုင်း(စ်)မှာ မနက်စာစားမလို့၊ စားစရာ သေတ္တာတွေလည်း ဇယ်လီရဲ့ဆိုင်မှာ ရနိုင်တယ်၊ မမ်အရက်တွေလည်း ပုလင်းတွေ ဒါဇင်လိုက် ရနိုင်တယ် သွားရည်မကျဘူးလား”

“ငါ့မှာ မနက်ဘက်အလုပ်ရှိတယ်၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အတော်ကွာလှမ်းနေ ပါတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့တူတူလိုက်ပြီး ပျော်မနေနိုင်ပါဘူး”

“လူမိုက်ကြီး မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ မောင်ရယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ သူ ညစာ ဖိတ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ သက်ညှာတဲ့သတင်းလေး ပေးလိုက်ရမယ်”

“ပေးချင်တာပေးလိုက်ပါကွယ်”

“သွားတော့မယ်အချစ်ရယ်”

“စိတ်ထား ဒါလောက် နုမနေစမ်းပါနဲ့”

“ဒါ ရှင် ကျွန်မကို စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်တာပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့ နမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဘရက်သည် တုန်လှုပ်နေ သည်။ “ကျွန်မ သွားမှဖြစ်မယ် သွားမယ်နော် အချစ်ရေ”

“မသွားရသေးပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေကားပေါ်တွင် တစ်ခါနမ်းကြပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်က တံခါးဖွင့်ပေးရန် ပြောသောအခါ အိမ်ခန်းစောင့်သည် တံခါး နောက်တွင် တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အပေါ်ထပ် ပြန် သွားသော်လည်း ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာ လမ်းထိပ်

ဘက်ရှိ မီးရောင်အောက်တွင် ရပ်ထားသော ကားကြီးတစ်စင်းရှိရာသို့ သွားနေသော ဘရက်ကို ကြည့်နေမိသည်။ ဘရက်သည် တံခါးဖွင့်၍ ကားတွင်းဝင်သွားပြီး ကားလည်း ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ လှည့်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖန်ခွက်အလွတ်တစ်လုံး နှင့် အရက်တစ်ဝက်ရှိသော ဖန်ခွက်တစ်လုံးရှိသည်။ နှစ်ခွက်လုံးကိုပင် မီးဖိုထဲယူသွား၍ အရက်တစ်ဝက်ကို ရေသွန်တွင် သွန်ပစ်လိုက်သည်။ ထမင်းစားခန်းမီးကို ငြိမ်းလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ ဖိနပ်များကို ချွတ်ပစ်လိုက်ခါ လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ငိုကြွေးမိခဲ့ရသည်မှာ ဘရက် ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားပြီး ကားပေါ်တက်သွားသည်ကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသည်။ တွေးရင်း တွေးရင်း ကျွန်ုပ် ငရဲပြည်ရောက်နေသည်ဟု ထင်မိပြန်တော့သည်။ နေ့ အခါတွင် ခေါင်းရှုပ်စိတ်ညစ်ရခြင်းသည် ညအခါနှင့်နှိုင်းစာလျှင် အလွန် ပင် သက်သာလှပါသေးတော့သည်။

အခန်း [၅]

နံနက်ဘက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် “ဗောလဘတ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်
 သွားပြီး ဆော့ဖလော့လမ်းတွင် ကော်ဖီသွားသောက်သည်။ သာယာသော
 နံနက်ခင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ လူဇင်ဘတ် ခြံထဲရှိ သစ်ကြားပင်များ
 ပွင့်နေကြသည်။ ပူအိုက်သောနေ့တစ်နေ့၏ သာယာသော နံနက်ခင်း
 အရသာကို ခံစားနေရသည်။ ကော်ဖီသောက်ရင်း သတင်းစာဖတ်ကာ
 စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သောက်နေမိသည်။ ပန်းသည်မိန်းမများသည်
 ပန်းများကို ဈေးမှယူလာကာ သူတို့၏ နေ့စဉ်ရောင်းဝယ်မှုအတွက်
 ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ကျောင်းသားများသည် နံနက်ပိုင်း ဥပဒေသင်တန်း
 တက်ရန် ထွက်လာကြသည်။ ဗော်လဘတ်လမ်းကြီးတစ်ခုလုံးသည်
 အလုပ်သမားများ၊ ဓာတ်ရထားများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့သည်။
 ကျွန်ုပ်သည် ဘတ်စ်ကားတစ်စင်းဖြင့် မက်ဒလိန်းသို့သွားပြီး မက်ဒလိန်းမှ
 ကျွန်ုပ်၏ရုံးသို့ လျှောက်သွားသည်။ လမ်းတွင် ကစားစရာအရုပ်များ
 ရောင်းနေသူများကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူအုပ်ကို ရှောင်၍သွားရသည်။
 ဈေးသည်များသည် ခရီးသည်တစ်ဦးကို ဆွယ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်
 လမ်းကြိုတံသံလုံးကြီးတစ်ခုကို လိုမ့်သွားသောသူတစ်ဦး၏နောက်မှ
 လိုက်သွားသည်။ သံလုံးကြီးတွင် ‘ဆင်ဇာဒို’ ဟု နာမည်ရေးထားသည်။
 လူအများအပြားပင် အလုပ်ခွင်သို့ ရှေးရှုသွားနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည်

လမ်းကိုဖြတ်၍ ကျွန်ုပ်၏ရုံးတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ရုံးပေါ်ရောက်သောအခါ ပြင်သစ်သတင်းစာတစ်စောင်ကို ယူဖတ်ရင်း စီးကရက်သောက်နေပြီးလျှင် လက်နှိပ်စက်တစ်ခုတွင်ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ နံနက်ပိုင်းအလုပ်များကို လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ၁၁ နာရီထိုးသောအခါ ကွေးဒီအိုဆေးသို့ တက္ကစီဖြင့်သွားပြီးလျှင် သတင်းထောက် တစ်ဒါဇင်လောက်နှင့် ဝင်တွေ့ပါသည်။ ထိုနေရာတွင် နိုင်ငံခြားရေးဌာန ပြန်ကြားရေးမှူး နော်ဗလ်ရီဗျူဖရန်ကေးသည် ကျွဲကော်မျက်မှန်တပ်ကာ နာရီဝက်ခန့် ပြောဟော၍ မေးခွန်းများကို ဖြေကြားနေသည်။ လူတချို့က မိမိတို့ ပြောဆိုသံကို နားထောင်လို၍ မေးခွန်းများကို မေးကြသည်။ သတင်းထောက်တချို့ကသာ မေးခွန်းတစ်ခုနှစ်ခုကို အဖြေသိလို၍ မေးကြသည်။ ထူးထူးခြားခြား သတင်းမရှိပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဂူလ်စလေနှင့် ကရက်တို့နှင့်အတူ တက္ကစီတစ်စင်းကို ငှားစီး၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

“တစ်ညလုံး ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ ဂျိတ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဟိုဟိုဒီဒီ တယ်မတွေ့ဘူး” ဟု ကရမ်က မေးသည်။

“အို ... ကျွန်တော် အရပ်ထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေတယ်”

“ကျွန်တော် တစ်ည လာခဲ့ဦးမယ် ... ဒင်ဂိုဟာ နေရာကောင်း တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီမှာ မဟုတ်လည်း နေရာသစ်တစ်ခုပေါ့ ဆလက်မှာလေ”

“ပိုသေချာအောင်ပေါ့လေ... ခင်ဗျားလည်းသိသားပဲ မိန်းကလေး တွေနဲ့ဆိုရင် ဘယ်လိုလဲဆိုတာ” ဟု ကရမ်က ပြောသည်။

“တင်းနစ် မကစားဘူးလား” ဟု ဂူလ်စလေက မေးရာ

“ဟင့်အင်း ဒီနှစ်ထဲမှာ ကျကျနုနုကို မကစားဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သွားဖို့ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာဆိုရင် မိုးအမြဲရွာတယ်

ပြီးတော့ လူတွေလည်း အတွင်းမှာ သိပ်များတာပဲ” ဟု ကရမ်က ပြောသည်။

“အင်္ဂလိပ်တွေကတော့ စနေနေ့အားတယ်နော်” ဟု ဂူလ်စလေက ပြောသည်။

“ကံကောင်းတဲ့ ငနဲတွေပေါ့ ... ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ တစ်နေ့နေ့ ကျရင်လေ ကျွန်တော် အခုလို ကိုယ်စားလှယ်အလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး။ ဒါမှ တောဘက်လျှောက်လည်ဖို့ အချိန်ရမှာ” ဟု ကရမ်က ပြောသည်။

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ။ မြို့ပြင်ဘက်မှာနေပြီး ကားလေးတစ်စီး ဝယ်ထား”

“နောင်နှစ်ခါလောက်တော့ ကားလေးတစ်စီးဝယ်မယ် စိတ်ကူး တာပဲ”

ကျွန်ုပ်က မှန်ကို တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ရာ ဒရိုင်ဘာက ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“ဒါ ကျွန်တော်နေတဲ့လမ်းပဲ၊ တစ်ခုခု ဝင်သောက်ကြပါဦးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ...

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ နေပါစေတော့” ဟု ကရမ်က ပြောသည်။ ဂူလ်စလေကမူ ခေါင်းခါပြပါသည်။ “ကျွန်တော့်မှာ သူ ဒီမနက်ရတဲ့ သတင်းတွေ ပို့ရဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်က ငွေနှစ်ကျပ်ကို ကရမ်၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ဂျိတ် ခင်ဗျား ရူးနေတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ပေးလိုက် မှာပေါ့ဗျ” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒါ ရုံးကပေးတဲ့ လမ်းစရိတ်ပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ကျွန်တော် ငှားချင်လို့ ငှားလာတာပဲဟာ” ကျွန်ုပ်က လက်ပြနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကရမ်သည် ခေါင်းကို

အပြင်ထုတ်လိုက်ပြီး “ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျရင် ကျွန်တော် နေ့လယ်စာ ခင်ဗျား နဲ့ လာစားမယ်” ဟု ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ ... စိန်လိုက်”

ကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်လှေကားဖြင့် ရုံးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ကုန်းသည် ကျွန်ုပ်အား စောင့်နေပါသည်။ “ဟယ်လို ဂျိတ် နေ့လယ်စာ သွားစားကြရအောင်” ဟု သူက ပြောပါသည်။

“သွားမယ်လေ ... ဒါနဲ့ ဘာသတင်းအသစ်တွေများ ရောက်နေ သလဲ ကြည့်ပါရစေဦး”

“ဘယ်မှာစားကြမလဲ”

“ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

ကျွန်ုပ်က စားပွဲကို ကျော်ကြည့်လျက်

“ခင်ဗျား ဘယ်မှာစားချင်သလဲ”

“ဝက်(တ်)ဇဲလ်မှာဆိုရင်ကော ... တော်တော်ကောင်းတယ် ဟိုမှာ”

ပျော်ပွဲစားရုံရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘီယာနှင့် အစား အသောက်များကို မှာလိုက်ကြသည်။

“ဘယ်နှယ် ညက ပျော်ရဲ့လား” ဟု ကျွန်ုပ်မေးသည်။

“ဟင့်အင်း ပျော်တယ်ကို မထင်ဘူး”

“စာရေးတာကော ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

“စိတ်ပျက်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒီတစ်အုပ်ကျမှ ရှော့ရှော့ရှူကို ရေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒါ လူတိုင်းဖြစ်မှာပါပဲ”

“ဒါလည်း သိသားပဲ၊ ဒါနဲ့လည်း ကျွန်တော် ခေါင်းရှုပ်ရှုပ်နေတယ်”

“တောင်အမေရိကပြည်သွားဖို့ကော စိတ်ကူးသေးလား”

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့”

“ဒါဖြင့် သွားပါတော့လားဗျ”

“ဖရန်စက်က ရှိသေးတယ်”

“ဪ ... သူလည်း ခေါ်သွားပေါ့”

“သူသဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ဒါမျိုးမကြိုက်ဘူး၊ လူတွေ အများအလယ်မှာ သူနေချင်တာ”

“ငရဲပြည်သွားလို့ ပြောလိုက်ဗျာ ... ဒါဖြင့်ရင်”

“မဖြစ်ဘူး သူ့ကျေးဇူးလေးတွေ ကျွန်တော့်မှာရှိသေးတယ်”

သူသည် သခွားသီးစိတ်ကလေးများကို ဖယ်လိုက်ပြီး ငါးဖတ် တစ်ခု ယူလိုက်သည်။

“ဂျိတ်၊ ခင်ဗျား လေဒီအက်ရှလေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေသိသလဲ ... ဟင်”

“သူ့နာမည်က လေဒီအက်ရှလေတဲ့။ ဘရက်ဆိုတာက သူ့နာမည် ရင်း။ သဘောကောင်းပါတယ်၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့ကွာပြီး မိုက်ကင်းဘယ်(လ်) ဆိုတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်မလို့လေ၊ ဟိုလူက အခုတော့ စကော့တလန်မှာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက ပြောစရာကောင်းလောက်အောင်ကို လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့မှာ အရည်အချင်းလေးတစ်ခုရှိတယ်၊ နှစ်သက်စရာလေး တစ်မျိုးပေါ့၊ သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး ဖြောင့်တယ်၊ နှစ်သက်ဖို့ကောင်း တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”

“နိပ်တော့ အတော်နိပ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုလဲမသိဘူး၊ ဒီအရည်အချင်းကို ကျွန်တော် မပြောပြ

တတ်ဘူး ပိုပိုပြီး တွေးရခက်လာတယ်”

“ခင်ဗျား ပြောပုံထောက်တော့ သူ့ကို အတော်သဘောကျနေပြီ ထင်တယ်”

“ကျနေတာလေ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ချစ်နေမိတယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် မအံ့ဩပါဘူး”

“သူက သိပ်အရက်သောက်တယ် မိုက်ကင်းဘဲ(လ်)နဲ့ ကြိုက်နေ တယ်လေ၊ လက်လည်း ထပ်တော့မှာပဲ၊ တစ်နေ့ကျရင် သူကတော့ ချမ်းသာဦးမှာပေါ့”

“သူ ဒီလူကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ မယုံဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်ရမှာလဲဗျ”

“မသိဘူး ကျွန်တော် မယုံနိုင်တာပဲ၊ ခင်ဗျား သူနဲ့သိတာ ကြာ ပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် စစ်ထဲမှာတုန်းက ဆေးရုံတက်တော့ သူက အဲဒီမှာ အပျော်တမ်း သူနာပြုဆရာမကလေး လုပ်နေတယ်”

“အဲဒီတုန်းက သူ ငယ်ငယ်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့”

“အခု သူ ၃၄ နှစ် ရှိပြီလေ”

“စစ်အတွင်းတုန်းက လက်ထပ်တယ်၊ သူချစ်တဲ့နေ့က ဝမ်းကိုက် ရောဂါနဲ့ စန့်သွားတယ်”

“ခင်ဗျား ပြောပုံကြီးကဗျာ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ။ ဒီလို သဘောမထားပါဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောပြနေတာပါ”

“သူမချစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတော့ သူ လက်ထပ်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ”

“အမယ် နှစ်ခါတောင်ရှိပြီ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

“မယုံဘူးဗျာ”

“ဒီမှာ ခင်ဗျားမယုံမှာဖြင့် မဟုတ်တရုတ်တွေ လျှောက်မေးမနေ စမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဒါတွေ မေးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ခင်ဗျားမေးကတည်းက သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် ဘာတွေ သိသလဲဆို”

“အို ... သူ့ကို ထိခိုက်ပြီး ပြောခိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဪ ... တော်ပါတော့ဗျာ”

သူသည် စားပွဲမှ ထရပ်လိုက်ပြီး စိတ်ဆိုးသွားဟန် ရှိသည်။

“ထိုင်စမ်းပါဗျာ ကိုးရိုးကားရားတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့”

“ခင်ဗျား ပြန်ရုပ်သိမ်းရလိမ့်မယ်”

“အို ... ဒီအကြောင်းတွေ ဖြတ်လိုက်ပါတော့”

“ပြန်ရုပ်သိမ်းပါဗျာ”

“စိတ်ချ၊ ပြန်ရုပ်သိမ်းမယ်။ အက်ရှလေဆိုတာ ကျွန်တော် ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး၊ ကဲ ... ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ဒါ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တော်ပါတော့ ဆိုတာကို ပြောတာ”

“အို...ကဲ မတော်ပါနဲ့ဦး။ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး စားပါဦး”

ကုန်းသည် ပြုံးလာပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ ပြန်ထိုင်ရသည်ကို သဘောကျသွားဟန်ရှိသည်။ သူ မထိုင်ရလျှင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ် မည်မသိ။ “ဂျိတ် ခင်ဗျားပြောပုံတွေက ကြမ်းလွန်းလှတယ်ဗျာ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဝသီပါနေလို့ပါ။ ကျွန်တော့် ဝမ်းထဲက မပါပါဘူး”

“ကျွန်တော် ခင်ပါတယ်။ ဂျိတ် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ

တွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးတစ်ယောက်ပဲ”

တော်ပါသေးရဲ့ဟု ကျွန်ုပ်ထင်လိုက်သည်။ “ကျွန်တော်ပြောတာ တွေ မေ့ပစ်လိုက်ပါဗျာ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တစ်မိနစ်လောက်တော့ စိတ်ထဲမှာ အောင့်သွား တယ်။ ခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ”

“ကောင်းပါတယ်လေ ... ကဲ ... ဒီပြင် တစ်ခုခု စားကြဦးစို့”

ကျွန်ုပ်တို့သည် စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ပေ(က်)ကဖေးသို့ သွား၍ ကော်ဖီသောက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်သိပါသည်။ ကုန်းသည် ဘရက် ဧါအကြောင်းကို ပြန်စချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က လမ်းလွဲလွဲပစ်လိုက် သည်။ ထွေရာလေးပါး လျှောက်ပြောနေကြပြီး သူ့ကိုထားခဲ့၍ ကျွန်ုပ် ရုံးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်း [၆]

ငါးနာရီအချိန်လောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကရီလွန် ဟိုတယ်တွင် ဘရက်ကို စောင့်နေသည်။ သူ မရောက်သေးပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်စောင့်ရင်း စာတစ်စောင် နှစ်စောင် ရေးနေပါသည်။ စာကောင်းပေကောင်းများ မဟုတ်သော်လည်း ကရီလွန်ဟိုတယ်မှ စာရွက်များ ဖြစ်နေသောကြောင့် မူ၊ ထူးခြားချက်ကလေးတစ်ခုတော့ ပါရှိနေသည်။ ဘရက် မပေါ်လာပါ။

၆ နာရီမထိုးမီ ၁၂ မိနစ်တွင် အောက်ထပ် အရက်ခုံတန်းသို့ ဆင်းသွားပါသည်။ ထိုနေရာတွင်လည်း အရက်မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်အထွက်တွင် အပေါ်ထပ်များကို လှမ်းကြည့်ပါသေးသည်။ ထို့နောက် တက္ကစီတစ်စီးခေါ်၍ ဆလက်ကဖေးသို့ မောင်းခိုင်းသည်။ ‘စိန်း’ မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်လာသောအခါ မြစ်ထဲတွင် တသီတတန်းကြီး ရေစုန်မျှောသွားနေကြသော ကုန်တင်လှေသင်္ဘောများကို တွေ့ရသည်။ မြစ်ရေပြင်မှာ ကြည့်၍ အတော်ကောင်းပါသည်။ ပဲရစ်မြို့တွင် စိန်းမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ရသည်မှာ ဘယ်အချိန်၌မဆို အင်မတန် ပျော်ဖို့ကောင်းသည်။ မော်တော်ကားသည် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး တီထွင်သူ၏ ကျောက်ရုပ်ကိုပတ်၍ ဖော်လဘတ်လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်ခဲ့သည်။ ဖော်လဘတ်လမ်းမပေါ်တွင် ကားစီးရသည်ကို ကျွန်ုပ် အလွန်ငြီးငွေ့သည်။ ဖောင်တိန်ဘလူနှင့် မောန်ထရီယူအကြား ပီအယ်လ်အမ်လေယာဉ်စီးရသကဲ့သို့ ခရီးမဆုံးမချင်းပင် မလှုပ်မယှက်နှင့် ပျင်းပျင်းရီရီ

ရှိလှသည်။ ထိုအရာများကို သွားတွေးမိလေ ပိုငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလေ ဖြစ်တော့သည်။ ပဲရစ်မြို့တွင် ဖော်လဘတ်လမ်းကဲ့သို့ အရပ်ဆိုးသော လမ်းများရှိပါသေးသည်။ ဖော်လဘတ်လမ်းကို လျှောက်သွားရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အဖို့ မထောင်းတာလှပါ။ ကားစီးသွားရသည်ကိုမူ ကျွန်ုပ် မုန်းတီး မိသည်။ ဤအရာနှင့် ပတ်သက်၍ စာအုပ်တစ်အုပ်တလေ ဖတ်ဖူး၍လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေမည်။ ရောဘတ်ကုန်းအတွက်မူ တစ်မြို့လုံးပင် ဤ အတိုင်းဖြစ်နေသည်။ ကုန်း ဘယ်ကနေ ဤသို့သော စိတ်ကူးအယူအဆ များကို ရသည်မသိပါ။ မဲကဲန်ထံမှ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ မဲကဲန်သည် ပဲရစ်ကို အလွန်မုန်းသည်။ သူ၏စာအုပ်ဖတ်မိသည့် လူငယ်များသည်လည်း သူ့အယူအဆများကို ယူကြသည်။

တက္ကစီသည် ရော့နီတောန် ဟိုတယ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့ကို ဖော်လဘတ်လမ်းအတွင်း မည်သည့်နေရာမဆို မောင်းခိုင်းသော် လည်း ရော့နီတောန်တွင်သာ ရပ်လေ့ရှိသည်။ နောင် ၁၀ နှစ်လောက်ကြာ လျှင် ရော့နီတောန်သည် အချက်အချာနေရာတစ်ခုများ ဖြစ်လာမည်လား မသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သိပ်မဝေးလှပါ။ ကျွန်ုပ်သည် ရော့နီတောန်ရှိ စားပွဲများကိုဖြတ်ကျော်၍ ဆလက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အရက်ရောင်း ခန်းတွင် လူအနည်းငယ်သာရှိသည်။ အပြင်ဘက်တွင်မူကား ဟာဗေစတုန်း တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် စားပြီးပန်းကန်များ တစ် ထပ်ကြီးပင်ရှိသည်။ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးများလည်း ရှည်နေသည်။

“လာတိုင်း၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ရှာနေတာ” ဟု သူက ပြော သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးလေ။ ရှာနေတာပါပဲ”

“မြင်းပွဲသွားသေးသလား”

“ဟင့်အင်း တနင်္ဂနွေနေ့ကတည်းက မရောက်ဘူး”

“အမေရိကန်က သတင်းများ ရသေးလား”

“ဟင့်အင်း ဘာဆိုဘာမှ မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူး ကျွန်တော်တော့ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ရင် စိတ်ပျက်ပါပြီ။
လုံးလုံးကို စိတ်ပျက်နေပြီ”

သူသည် ကိုယ်ကိုညွတ်၍ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများထဲသို့ ကြည့်
လိုက်ပြီး ...

“ဂျိတ် ခင်ဗျား တစ်ခုခုသိချင်နေတယ်”

“ကျွန်တော် ဘာမှမစားရတာ ငါးရက်ရှိပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းထဲတွင် ခပ်မြန်မြန် စဉ်းစားလိုက်သည်။
လွန်ခဲ့သော ၃ ရက်လောက်ကပင် ‘နယူးယောက်’ အရက်ဆိုင်ပိုကာပိုင်း
တွင် ဟာဗေသည် ငွေနှစ်ရာ နိုင်ခဲ့သေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပိုက်ဆံ မရှိဘူးဗျ။ ပိုက်ဆံက လာကိုမလာဘူး။ ဒီမှာ ကျွန်တော်
ပြောမယ်၊ ဂျိတ် နည်းနည်းတော့ ထူးတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိရင်
လေ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ နေတတ်တယ်။ ကြောင်လေး တစ်
ကောင်လိုပေါ့ဗျ”

ကျွန်ုပ်သည် အိတ်ကို လျှောက်စမ်းကြည့်သည်။

“ငွေတစ်ရာဆိုရင် တော်တော် အကူအညီဖြစ်မလား”

“ဖြစ်တယ်”

“လာ ... ဒါဖြင့်၊ သွားစားကြရအောင်”

“မလောပါနဲ့ဦးလေ၊ တစ်ခုခု သောက်ပါဦး”

“အရင်စားတာက ပိုကောင်းလိမ့်မယ်ဗျ”

“ဟင့်အင်း အခုလိုအခါမျိုး ပိုက်ဆံပြတ်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော် အစားကို သိပ်မမင်တော့ဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့သည် အနည်းငယ် သောက်ကြပါသည်။ ဟာဗေက ကျွန်ုပ်၏ပန်းကန်ကို သူ့ပန်းကန်ထဲ ရောထည့်လိုက်သည်။

“ဟာဗေ ... ခင်ဗျား မဲကန်ကို သိသလား”

“သိတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက ကောင်းပါတယ်၊ သူပြောတာလေးတွေက အတော်ရယ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ တစ်ခါတုန်းက သူနဲ့တူတူ ညစာစားတယ်ဗျ။ အဲဒီတုန်းက ဟိုဖင်ပေးမားအကြောင်း စကားစပ်မိတာကို သူက ဒီတော့ ‘ခက်တာက ဗျ’ တဲ့၊ ‘သူက အင်မတန် လက်စောင်းထက်တဲ့လူဗျ’ တဲ့။ ဒါလည်း မဆိုးဘူး”

“သူကတော့ ပြီးသွားပြီလေ။ သူသိသရွေ့ဟာတွေ အကုန် လျှောက်ရေးပြီး အခု သူမသိတာတွေပဲ ကျန်တော့တယ်”

“သူ့အယူအဆတွေဟာ မှန်တယ်လို့တော့ အောက်မေ့တာပဲ။ ကျွန်တော်ကသာ သူရေးတာတွေ နားမလည်လို့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

ဟာဗေက “အို ... ခုတော့ သူ့စာအုပ်တွေ ဘယ်သူမှ မဖတ်တော့ ပါဘူး။ အဲလစ် ဇင်ဒါဟဲဝီလ်တန် အဖွဲ့ဝင်တွေက လွဲရင်ပေါ့လေ” ဟု ပြောရာ

“အင်း ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောသည်။

“ဒါပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ပြီး အတော်လေးနက်နက်တွေ လျှောက်တွေးနေကြပါလား”

“ကဲပေါ့(တ်) ဝိုင်လေး နည်းနည်း ထပ်သောက်ကြဦးစို့”

“ကောင်းပြီလေ” ဟာဗေးက ပြောသည်။

“ဟောဟိုမှာ ကုန်းတစ်ယောက် လာပါပကောလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။ ကလေးဆန်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲဟု ဟာဗေးက ပြောလိုက်သည်။

ရောဘတ်ကုန်းသည် လမ်းကို ဖြတ်ကူးလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဟယ်လို ကိုရင်တို့ ...”

“ဟယ်လို ရောဘတ် ကျွန်တော် အခုပဲ ခင်ဗျားအကြောင်း ဂျိတ်ကို ပြောပြနေသေးတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကလေးစိတ်မကုန်သေးဘူးလို့” ဟု ဟာဗေးက ပြောသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး ...”

“ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ကို အကုန်ဖွင့်ပြောစမ်းပါဗျာ စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျား အခု တစ်ခုခုလုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ ပြောစမ်း” ကုန်းက စဉ်းစားနေသည်။

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ဖွင့်ပြောစမ်းပါ”

“မသိဘူး၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်းကို မသိဘူး”

“ကျွန်တော်ပြောတာက ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ။ ခင်ဗျားခေါင်းထဲ အရင်ဆုံးရောက်လာတာကို ပြောစမ်းပါ။ တတ်နိုင်လို့ အင်မတန် မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ ဖြစ်နေနေ”

“မသိဘူး၊ ကျွန်တော် အခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဘောလုံးပြန်ကန်ချင်တာပဲ”

“ဟာ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အတွေးချော်သွားပြီ။ ခင်ဗျား ကလေးမဆန်တော့ဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ခင်ဗျားဟာ တိုးတက်မှုကို ချုပ်နှောင်ပိတ်ဖုံးထားတဲ့သေတ္တာတစ်ခုပဲ”

“ဟာဗေး ခင်ဗျားဟာ အတော်ရယ်ဖို့ကောင်းတဲ့လူပဲ၊ တစ်နေ့နေ့

တစ်ယောက်ယောက် လက်ချက်နဲ့ ခင်ဗျားမျက်နှာတော့ အထဲချိုင့်ဝင် သွားပါလိမ့်မယ်”

ဟာဗေစတုန်းက ရယ်လိုက်သည်။ “ဟဲဟဲ ... ဒါ ခင်ဗျား ထင်တာကိုး။ မထင်ပါနဲ့ဗျာ။ ဒီလိုဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ ပိုမထူးခြား သွားပါဘူး။ ကျွန်တော်က ရန်ဖြစ်တတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အဲလေ တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်လိုက်ရင်တော့ ထူးခြား သွားမှာခင်ဗျာ”

“ဟင့်အင်း မထူးခြားပါဘူး၊ အဲဒါ ခင်ဗျား မှားနေတာပေါ့။ ဒါဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားမှာ ဉာဏ်ကို နည်းနည်းလိုနေသေးတယ်”

“ကျွန်တော့်အကြောင်း ရပ်လိုက်ပါတော့ဗျာ”

“စိတ်ချပါလေ။ အဲ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာမှမပူပါဘူး ... ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး” ဟု ဟာဗေက ပြောသည်။

“ကျွန်ုပ်က ကဲ ... ဟာဗေ၊ ပေါ့(တ်) ဝိုင်လေး သောက်လိုက် ပါဦး” ဟုပြောသည်။

“ဟင့်အင်း တော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဟိုဘက်လျှောက်သွားပြီး စားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက် တွေ့သေးတာပေါ့ဂျိတ်” ဟု သူက ပြောသည်။

သူ လမ်းလျှောက်ထွက်ခွာသွားသည်။ အရပ်ပုပု လေးလေးလံလံ နှင့် စိတ်ချလက်ချ လမ်းကိုဖြတ်ကူးသွားသော ဟာဗေကို ကျွန်ုပ် လိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့အမြဲ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးအောင် ပြောလေ့ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုသဘောကျတယ်။ ခင်ဗျား သူ့ကိုတော့ စိတ် မနာဘူး မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် မနာပါဘူး။ ကျွဲမြီးတိုတာပေါ့ဗျာ”

“ဒီနေ့ နေ့ခင်း စာရေးဖြစ်သေးလား”

“မရဘူးဗျ။ ကျွန်တော် ဒါကို ဖြောင့်ဖြောင့်ရေးလို့ မရပါဘူး။ ကျွန်တော့် ပထမစာအုပ်ထက် ဒါက ပိုခက်နေတယ်၊ ဒီဟာရေးရတာ အတော်ခဲယဉ်းနေတော့တာပဲ”

သူ အမေရိကန်မှ ပြန်လာခါစက စာပေသွက်လက်စွာ ရေးသား နိုင်သည့် စိတ်အခြေအနေမျိုး သူ့မှာ ယခု မရှိတော့ချေ။ သူ တောင့်တ နေသည့်ခရီးကို ထွက်ရမှ သူ့စာအုပ်ပြီးနိုင်မည်ဟု သူ တွက်နေသည်။ သို့သော် သူတွက်ကိန်း ပျက်ပြယ်နေပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရောဘတ်ကို မပြောပြသော်လည်း ကျွန်တော့်ဝမ်းထဲတွင် သိနေသော အချက်တစ်ချက် ရှိပါသည်။ သူ ဘရက်ကို ချစ်မိသည်၊ အချိန်မတိုင်ခင်ကို သူတစ်ပါးထက် ထူးထူးခြားခြား မှတ်ချက်ချခြင်းများကို သူ့ထံမှ ကျွန်ုပ် မကြားခဲ့ရဖူးချေ။ သူသည် တင်းနစ်ကစားရာတွင် အတော်ကောင်းမွန်ပါသည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် လှသည်။ တောင့်တင်းသည်။ ဘရစ်(ချ်) ကစားရာတွင်လည်း ဖဲကို ကောင်းကောင်းနိုင်နိုင် ကစားတတ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ရယ်စရာကောင်း သော ပညာတတ်အရည်အချင်းလေးတစ်မျိုးလည်း သူ့မှာ ရှိပါသည်။ သူသည် လူပရိသတ်ထဲရောက်လျှင် ထူးခြားသော စကားတစ်ခွန်းကိုမျှ မပြောနိုင်။ သူသည် ပိုလိုရှပ်အင်္ကျီလေးကို ဝတ်လေ့ရှိသည်။ သို့သော် သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ လူငယ်အစစ်နှင့် မတူ။ သူ့အဝတ်အစားကိုလည်း များစွာ ဂရုစိုက်ပုံမရပေ။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် သူ့ကို ပရင်စတန်ကောလိပ်က ပြုပြင်ပေးလိုက်၍ အတွင်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် မိန်းမနှစ်ဦးက သူ့ကို ပုံလောင်း ပေးလိုက်သည်။ လူငယ်ပီပီ ပျော်ပျော်နေတတ်မှုလေးတစ်ခုသာ ပုံလောင်း ကြရာမှ သူနှင့်အတူ သူ့နဂိုအကျင့်အဖြစ် ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တင်းနစ် ကစားရာတွင် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်ရှိသည်။ သို့ပင်တစေ သူသည် ရှုံးသောအခါတွင်လည်း စိတ်ဆိုးလေ့မရှိ။ ဘရက်ကို ချစ်မိသောအခါ

တွင်ကား သူ၏တင်းနစ်ကစားစဉ်ကစိတ်များ ပြိုပျက်ကုန်တော့သည်။ သူနှင့် ရှေ့က မယှဉ်ပြိုင်ဖူး သူတို့ကပင် သူ့အား ယခု အနိုင်ယူသွားကြလေပြီ။ သူကတော့ ကောင်းရှာပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆလက်ကဖေး၏ လမ်းဘေးပေါ်ရှိ စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ဟာဗေကမူ လမ်းဖြတ်ပြီး သွားလေပြီ။

“လာ လီလာ(စ်)ကို သွားရအောင်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ချိန်းထားတာရှိသေးတယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“၇ နာရီ ၁၅ မိနစ်လောက် ဖရန်စက်(စ်) လာလိမ့်မယ်”

“ဟော ... ဟိုမှာ လာပါပကော”

ဖရန်စက်သည် လမ်းကိုဖြတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ အရပ်ဖြင့်လမ်းလျှောက်ရာတွင် သွက်လက်သော မိန်းမတစ်ဦးပင်။ သူက လက်ပြရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ သူ လမ်းဖြတ်ကူးလာသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်နေကြသည်။

“ဟယ်လို ... ရှင့်ကို ဒီမှာတွေ့ရတာ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ ဂျိတ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောစရာရှိလို့ တွေ့ချင်နေတာ” ဟု ဖရန်စက်က ပြောသည်။

“ဟယ်လို ဖရန်စက်” ဟု ကုန်းက ပြောလျက် ပြုံးနေသည်။

“အလို ရောဘတ်၊ ရှင်လည်း ရောက်နေသကိုး” သူကပါ စကားဆက်ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်မတော့ တော်တော် ခပ်မြန်မြန်နေတာပဲ” ကုန်းဘက်သို့ မေးငေါ့ပြရင်း “ထမင်း ပြန်မစားဘူးလေ”

“ပြန်စားမလို့မှ မဟုတ်ဘဲ”

“အို ... သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ထမင်းချက်ကို ဘာမှမမှာခဲ့ဘူး။ နောက် ကျွန်မလည်း ချိန်းထားတာတစ်ခုရှိတယ်။ ပေါ်လာက သူ့ရုံးမှာ

မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ရစ်(စ်)ကို သွားပြီး သူ့ကို စောင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မပေါ်လာပြန်ဘူး။ ကျွန်မမှာလည်း ရစ်(စ်)လို နေရာမျိုးမှာ နေလယ်စာ စားဖို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူးရှင်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ”

“အို ... ထွက်သွားတာပေါ့” သူသည် ပျော်ရွှင်နေဟန်ဆောင်၍ ပြောနေသည်။ “ကျွန်မကတော့ အမြဲကတိတည်တာပဲ။ အခု လူတွေဟာ ဘယ်သူမှ ကတိ တယ် မတည်ကြဘူး။ ကျွန်မသိဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါထက်ပိုပြီး ဪ ... ဒါထက် ဂျိတ် ရှင်ကော နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်း ရဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်”

“ရှင် ကပွဲကို ခေါ်လာတဲ့ ကလေးမလေးက တော်သားပဲ။ ပြီး တော့ ရှင်ဘရက်ဆိုတာနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတယ်မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား သူ့ကို သဘောမကျဘူးလား” ဟု ကုန်းက မေးသည်။

“သူကတော့ တကယ့်ကို ညှို့ဓာတ်ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တာပဲ။ နို့ ရှင်ကော” ဟု ဖရန်စက်က မေးသည်။

ကုန်းက ဘာမှပြန်မပြောပါ။

“ဒီမှာ ဂျိတ်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ စကားပြောချင်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ တူတူ ဟိုဘက်လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ရောဘတ် ရှင်တော့ ဒီမှာနေဦးနော် ဟုတ်လား ကဲ ... လာ ဂျိတ်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗောလဘင်တာ လမ်းကိုဖြတ်၍ တစ်ဖက်ရှိ စားပွဲတစ်ခုတွင် ထိုင်ကြသည်။ သူငယ်လေးတစ်ယောက် ‘ပဲရစ်တိုင်း’ သတင်းစာများ ယူလာသည်။ ကျွန်ုပ်က သတင်းစာတစ်စောင် ဝယ်လိုက် ပြီး ဖရန်စက်အား ပြောသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး ဘာကိစ္စလဲ ဖရန်စက်”

“အို ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ကျွန်မကို ခွာချင်ပြီလေ၊ အဲဒါပဲ”

“ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မတို့ လက်ထပ်မယ်လို့ သူလူတိုင်းကို လျှောက်ပြောတယ်၊ ကျွန်မလည်း ကျွန်မအမေနဲ့ လူတိုင်းကိုပဲ ပြောပြထားတာပေါ့၊ အခုတော့မှ သူက လက်ထပ်ချင်ဘူးတဲ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သူဟာ ကျေနပ်လောက်အောင် မနေရသေးဘူးတဲ့ရှင့်။ ကျွန်မ သိပါတယ်။ သူ နယူးယောက်သွားရင် ဒါမျိုးဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ”

သူ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ မျက်လုံးများမှာ ထက်မြက် တောက်ပြောင်လှသည်။ စကားကို ရေပက်မဝင်အောင် ပြောဖို့ ကြိုးစားနေ ပါသည်။

“သူက လက်ထပ်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်မက မယူပါဘူး။ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ကျွန်မ သူ့ကို လက်ထပ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့လက်ထပ်ဖို့ စောင့်လာတာ သုံးနှစ်တောင်ရှိသွားပြီ။ ကျွန်မအတွက် နောက်ကျသွားပြီ ပေါ့။ နောက်ပြီး ကျွန်မယောက်ျားနဲ့လည်း ကွာပြီးပြီ”

ကျွန်ုပ်က ဘာမျှမပြောပါ။

“ကျွန်မတို့ တခမ်းတနား လက်ထပ်မလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ် ရမယ့်အစား ပြဇာတ်ခင်းနေရတာပေါ့။ သူငိုနေတယ်လေ။ ကျွန်မကို သူက စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါတဲ့ တောင်းပန်တယ်။ သူ လက်တော့ မထပ်နိုင်လို့ပါတဲ့”

“ဆိုးတဲ့ကုသိုလ်ကံပဲ”

“ဆိုးတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ရှင်။ သူ့အတွက် ကျွန်မ နှစ်နှစ်ခွဲ ကျော်ကျော် အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရပြီ။ အခု ကျွန်မကို လက်ထပ်မယ့်လူများ ရှိမှရှိပါဦးမလား မသိဘူး။ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်တုန်းကဆိုရင် ကိန်း(န်)

မှာ ကျွန်မ သဘောကျတဲ့လူ ကျွန်မ လက်ထပ်နိုင်သားပဲ။ အရင်လူတွေက ဆိုရင် ကျွန်မကို စိတ်ပျက်ကုန်ကြပြီ။ သူတို့က ခေတ်ဆန်ဆန်နဲ့ အခြေ အနေရှိမှ လက်ထပ်ချင်ကြတာ။ အခုတော့ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရတော့ မယ် မထင်ပါဘူး။”

“စိတ်ချပါလေ ဘယ်သူ့မဆို ရနိုင်ပါသေးတယ်”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မတော့ မယုံနိုင်အောင်ကိုပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ သူ့ကိုလည်း နှစ်သက်နေမိပြီ။ နောက်ပြီး ကလေးတွေနဲ့ နေချင်တယ်။ ကျွန်မတို့တော့ ကလေးတွေရဦးမှာပဲလို့ ကျွန်မ အမြဲတွေးနေတာပဲ”

သူ ကျွန်ုပ်ကို ထက်မြက်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍ ...

“ကျွန်မ ကလေးဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မနှစ်သက်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကလေးမရတော့ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးကိုတော့ လက်မခံနိုင် ဘူးရှင်။ ကျွန်မကလေးတွေရမယ်၊ ရရင် ကျွန်မ သူတို့ကို ချစ်လာမှာပဲ ထင်မိတယ်”

“သူ့မှာ ကလေးရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့မှာ ကလေးတွေ ရှိတယ်၊ ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့ မအေကြီးရှိတယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးပြီးခဲ့ပြီ။ ဘယ်သူမှ ကျွန်မအကြောင်း လျှောက်ပြောလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါလည်း မဆိုးဘူး မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး ကျွန်မမှာ ငွေမရှိတော့ဘူး”

“ကျွန်မ မယားစရိတ်ရနေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခပ်မြန်မြန် ရှင်းသွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တယ်”

သူ ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြန်ပါသည်။

“အဲဒါ မှားတာပေါ့၊ ကျွန်မအပြစ် ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ဒီထက်ပိုသိထားဖို့ ကောင်းတယ်။ နောက် သူ့ကိုပြောပြတော့ သူ ငိုတယ်လေ။ ငိုပြီး သူ လက်မထပ်နိုင်ကြောင်း

ပြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်နိုင်သလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မဟာ မယားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မ အလိုက်အထိုက်နေတတ်ပါတယ်။ အခု သူ့ကို ကျွန်မ လွှတ်ပေးထားတယ်။ ဒါလည်း ဘာမှ ပိုမကောင်းလာပါဘူး။”

“အဲဒါ ရှက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှက်စရာဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်း လျှောက်ပြောနေလို့ အကျိုးမရှိဘူးလေ။ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကဲ ... လာဆိုင်ပြန်သွားကြပါစို့”

“နောက်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ဒီအထဲ ဘာမှ ဝင်မကူညီနိုင်ပါလား”

“မကူညီနိုင်ပါဘူး။ သူ့ကိုသာ ပြောမပြပါနဲ့နော် ... ကျွန်မ အခုပြောတာတွေ သူ ဘာလုပ်ချင်တယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်”
ယခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ်အားဖြင့် သူ့ကြောက်စရာကောင်းအောင် ရှင်နေသည့် မျက်နှာထားကို လျှော့ချလိုက်သည်။ “သူ နယူးယောက်ကို ပြန်သွားချင်တယ်။ တစ်ယောက်တည်းပေါ့။ ပြီးတော့ စာအုပ်ထွက်တဲ့အထိ ဟိုမှာ သူနေပြီး စာအုပ်ထွက်လာရင် ချာတိတ်တွေက သိပ်သဘောကျကြမှာပေါ့”

“သူတို့ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာပေါ့။ သူ ဒီလို ဟုတ်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။ တကယ်ပဲ”

“ရှင် မသိပါဘူး။ ကျွန်မ အကုန်သိတယ်။ ဂျိတ် ဒါပဲ သူလုပ်ချင်နေတာ။ ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ ကျွန်မကို လက်မထပ်ချင်တာပေါ့။ သူ့အောင်မြင်မှုကြီးတစ်ခုကို သူတစ်ယောက်တည်း ခံစားချင်တယ်လေ”

“ကဖေးကို ပြန်သွားကြမလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကဲ ... လာ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် စားပွဲမှထ၍ ဆလက်ဘက်သို့ ဖြတ်ကူးသွားကြသည်။ ကုန်းက ကျောက်စားပွဲတစ်ခုနောက်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြုံးကြည့်နေသည်။

“အလို ဘာများ ပြုံးနေသလဲ” ဟု ဖရန်စက်က မေးလိုက်သည်။
“တော်တော်ပျော်နေတယ် ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့အချက်ကလေးတွေ သွားပြောပြတာ ကြည့်ပြီး ပြုံးနေတာပါ” ဟု ကုန်းက ပြန်ပြောသည်။

“အို ... ကျွန်မ သူ့ကိုပြောပြတာ ဘာမှ လျှို့ဝှက်တာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ မကြာခင် လူတိုင်းသိကြမှာပါပဲ။ ဂျိတ်ကို အမြင်မှန်အတိုင်း ရစေချင်လိုတာ”

“ဘာလဲ ခင်ဗျား အင်္ဂလန်သွားမယ့်အကြောင်းလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ အင်္ဂလန်သွားမယ့်အကြောင်းပေါ့၊
ဪ ... ဂျိတ် ကျွန်မ မေ့နေတယ်ပြောဖို့။ ကျွန်မ အင်္ဂလန်သွားမလို့လေ”

“ကောင်းသားပဲ”

“အိမ်ထောင်ကြီးတွေ လုပ်လေ့ရှိတဲ့အတိုင်းပေါ့။ ရောဘတ်က သွားခိုင်းနေတယ်လေ။ သူက ကျွန်မကို ပေါင်နှစ်ရာပေးမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ မှ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားလည်ပေါ့။ ပျော်ဖို့မကောင်းဘူးလား။ သူငယ်ချင်းတွေက ဒီအကြောင်းတောင် မသိကြသေးဘူး”

သူသည် ကုန်းဘက်လှည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ ကုန်းကမူ ပြုံး၍ မနေတော့ပါ။

“ရှင် ကျွန်မကို ပေါင်တစ်ရာပဲ ပေးမယ်လို့ မဟုတ်လား ... ရောဘတ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အတင်း ပေါင်နှစ်ရာပေးခိုင်းတယ်။ သူက တကယ်ကို သဘောထား သိမ်မွေ့ပါတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား ရောဘတ်”

ရောဘတ်ကို ဤသို့ ရက်စက်စွာ ပြောနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်

မသိခဲ့ပေ။ လူတချို့ ရှိသည်။ သူတို့အား သင်သည် မည်သည့်အခါမျှ ထိခိုက်၍ မပြောနိုင်ပါ။ အကြောင်းမူ သင် တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်လျှင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးပင် သင့်မျက်မှောက်မှာ ပျက်စီးသွားရတော့မယောင် ထင်နေရတတ်သည်။ သို့သော် ယခု ကုန်း အပြောခံနေရပြီ ဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်ုပ် ရှေ့မှာပင် ကျကျနန ပြောနေသည်။ ကျွန်ုပ် တားဆီးဖို့ပင် သတိမရနိုင်တော့ပေ။ နောက်ပိုင်း ပြောဆိုချက်များမှာလည်း မိတ်ဆွေချင်း နောက်ပြောင်သလို ပြောသည့်စကားများ ဖြစ်ပေသည်။

“ဖရန်စက် ... ဘယ့်နှယ်ဟာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဟင်” ဟု ကုန်းက ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“သူပြောတာကြားလား။ ကျွန်မ အင်္ဂလန်သွားမယ်၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားလည်မယ်။ ရှင့်ကို မတွေ့ချင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို သွားတွေ့ဖူးသလား ဟင်။ အို ... သူတို့ကတော့ ကျွန်မကို လက်ခံကြမှာ ပါပဲ။ ‘မာရဲ့လား သူငယ်ချင်း၊ တို့များ မတွေ့ရတာ ကြာလှပြီဇော်။ မင့်အမေကော ဘယ့်နှယ်လဲ’ လို့ မေးကြမယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မအမေလည်း ရှိစုမဲ့စုကိုလည်း ပြင်သစ် စစ်ငွေစုလက်မှတ်တွေ ဝယ်ထားလိုက်တယ်။ လောကမှာတော့ သူ့လို ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ‘ရောဘတ်တစ်ယောက်ကော’ လို့ မေးကြမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း တချို့ကတော့ ရောဘတ်နှင့်ပတ်သက်ရင် သတိထားပြီး ပြောကြမှာပဲ။ ‘သူငယ်ချင်းရယ် သူ့ကို ရောဘတ်အကြောင်း ထည့်မမေးပါနဲ့၊ ဖရန်စက် ဟာ သနားစရာကောင်းပါတယ်၊ သူ့ခမျာ သိပ်ကံဆိုးတဲ့အဖြစ် ကြုံနေရတယ်’ စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။ ဒါဆိုရင် ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ကောင်းလိုက်မလဲ မဟုတ်ဘူးလား ရောဘတ်။ ဂျိတ် ရှင်ကော မထင်ဘူးလား၊ ပျော်စရာ ကောင်းမယ်လို့”

သူ ကျွန်ုပ်ဘက် လှည့်လိုက်၍ ကြောက်စရာကောင်းအောင်

ထက်မြက်ဟန်ပါသော အပြုံးဖြင့် ကြည့်ပါသည်။ သူဤအကြောင်းအရာများကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောရသည်ကို အလွန်ကျေနပ်နေသည်။

“နောက်ပြီး ရှင် ဘယ်မှာသွားနေဦးမလဲ၊ ရောဘတ် ဟင်း ... ဒါ ကျွန်မ အမှားပါ၊ တကယ်ကို ကျွန်မအမှား။ ရှင့်လက်ထောက် မိန်းကလေးကို ရှင် မဂ္ဂဇင်းလုပ်နေတုန်းက ရှင်နဲ့ဝေးအောင် လုပ်ခဲ့ကတည်းက ကျွန်မသိဖို့ကောင်းတယ်။ တစ်နေ့ကျ ရှင် ကျွန်မကိုလည်း ဒီလိုပဲကန်ထုတ်ဦးမှာပဲလို့၊ ဂျိတ် ဒါတွေမသိဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မ ပြောပြလိုက်ရမှာလား။”

“တစ်ဆိတ်လောက် တော်စမ်း ဖရန်စက်ရယ်။ ဒါတွေကို”

“ဟုတ်တယ် ပြောပြရဦးမယ်။ ရောဘတ်မှာလေ မဂ္ဂဇင်းထောင်တုန်းက အတွင်းရေး လက်ထောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ လူ့ပြည်မှာတော့ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးလေး တစ်ယောက်ပေါ့။ သူလည်း သိပ်သဘောကျနေတာပေါ့။ ကျွန်မကြောင့် သူ ဟိုဟာလေးကို ကန်ထုတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မနဲ့တွေ့တော့ ကျွန်မဟာလည်း အတော်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ သူထင်တာပေါ့။ ကောင်မလေးကို ကာမဲလ်ကနေ၊ ပရော်ဗင့်(စ်) တောင်းကို ခေါ်လာပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပါပေါ့၊ နောက် ပြန်လွှတ်လိုက်တော့ လမ်းစရိတ်တောင် မပေးလိုက်ဘူး။ ဒါတွေက ကျွန်မကို ညှုတ်တာပေါ့လေ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကို အတော်လေးလှနေတယ်လို့ ထင်တာပေါ့။ မဟုတ်လား ရောဘတ် သူငယ်မလေးကို ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူး။ မထိခိုက်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ စင်စစ်တော့ ဘာမှကို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးမလေးက ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ သူကလည်း ကျွန်မသဘောကျရုံ လုပ်လိုက်တာပါပဲ။ ဒါထက် ကျွန်မအယူက လောကမှာ ဓားအားကိုးနဲ့ ကြီးပွားနေထိုင်နေကြတဲ့လူတွေဟာ ဓားနဲ့ပဲပျက်စီးကြရတယ်၊ ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဒီလိုဆိုတော့ အနုပညာ စာပေမဆန်နေဘူးလား။ ရောဘတ် ရှင် ဒါမျိုး နောက်စာအုပ် တစ်အုပ်အတွက် မှတ်ထားချင်မှာပေါ့။”

“ရောဘတ်ကလေး အခု စာအုပ်သစ်တစ်ခုအတွက် အကြောင်း အရာလေးတွေ လိုက်ရှာနေတယ်။ သိလားရှင့်၊ မဟုတ်လား ရောဘတ်။ ကျွန်မတော့ သူ့ဇာတ်နဲ့ သိပ်မကိုက်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလေ။ ကျွန်မ တို့ တူတူနေသမျှ အတောအတွင်း သူ ဒီစာအုပ်ရေးတာနဲ့ ဘယ်လောက် အလုပ်များနေသလဲလို့ ဆိုရင် ကျွန်မတို့အကြောင်းတောင် နည်းနည်းလေး မှ သတိမရဘူးဆိုပဲ။ အခု သူ ခရီးထွက်ပြီး ရေးစရာအသစ်တွေ ရှာဦး မလို့လေ။ အို ... အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ဟာတွေ သူ ရလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတော့ ထင်တာပဲ”

“နားထောင်စမ်းပါ ရောဘတ်ရယ်၊ ရှင့်ကို တစ်ခုပြောပါရစေ။ ရှင် စိတ်မဆိုးဘူး မဟုတ်လားဟင် ... ရှင့်သူငယ်မလေးတွေနဲ့ ဇာတ်ခန်း လေးတွေ လုပ်မနေနဲ့ရှင့်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငိုတာမပါတဲ့ ဇာတ်ခန်း တစ်ခုကို ရှင်ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူး၊ ရှင့်ကိုရှင်သနားဖို့ကောင်းတယ်။ တခြားလူတွေပြောတာ ရှင်မှတ်မိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် စကားပြောပုံ လေးတွေကို ဒီနည်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မှတ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အေးအေးလေး နေဖို့ကြိုးစားပါ၊ ခက်တော့ခက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုသတိထားရမယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ ရှင်နေနေရတာ စာပေအတွက် ဆိုတာပဲ။ ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ စာပေအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်နေရတယ်။ ဒီမှာကြည့်။ ကျွန်မ အင်္ဂလန်ကိုသွားမယ်၊ ဘယ်သူမှ မကန့်ကွက်ဘူး။ ဒါ စာပေရဲ့ အကျိုးအတွက်ပေါ့။ ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ စာရေးဆရာလေး တွေကို ကူညီရမယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ဂျိတ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ စာရေး ဆရာလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်လား ရောဘတ်။ ရှင် အခု ၃၄ နှစ်ရှိပြီ ကိုး။ ဒါပေမဲ့ နာမည်ကျော်စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်မယ့်သူအတွက်တော့ အခုဟာ ငယ်သေးတာပေါ့နော်။ ဟောဒီကိုကြည့်၊ အဲနာတော်(လ်)ကို လည်း ကြည့်ဦး။ သူ သေသွားတာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး။ ရောဘတ်ကတော့

မထင်ပါဘူး သူ သိပ်တော်လှတယ်လို့။ သူ့ပြင်သစ်မိတ်ဆွေတချို့က သူ့ကိုပြောကြတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ ပြင်သစ်စာ သိပ်မတတ်ဘူးလေ။ သူဟာ ရှင့်လို စာရေးဆရာကောင်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေဘူး။ ဟုတ်လား ရောဘတ်။ သူဟာ ရှင့်လို ခရီးထွက်ပြီး ရေးစရာအကြောင်း ရှာရတယ် ထင်သလား။ သူ့ကို ကူညီမ,စနေတဲ့ မိန်းမတွေကိုကော သူ လက်မထပ်နိုင်တဲ့အခါ ဘာတွေပြောမယ် ရှင်သိသလား။ ကျွန်မ စဉ်းစား ကြည့်တယ်။ သူကော ငိုသေးသလားလို့။ ဪ... ကျွန်မတစ်ခုတွေးမိပြီ။ သူသည် လက်အိတ်စွပ်ထားသော လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ ပါးစပ်တွင် ကပ်ထားပြီး ရောဘတ် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို လက်မထပ်သလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ကျွန်မ သိတယ်။ ဆလက်ကဖေးမှာတုန်းက သွားပြီး မြင်ယောင်မိတယ်။ စဉ်းစားမိတယ်။ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလားဟင်။ ရှင်သိချင်သလား ရောဘတ်။ ပြောပြမယ် ကျွန်မ။ ရိုးရိုးကလေးရယ်။ ကျွန်မအံ့ဩတယ်။ စောစောက သတိမထားမိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရောဘတ်က မ,စမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမြဲရှိနေစေချင်တယ်။ သူ ကျွန်မကိုလက်မထပ်ရင် သူ့မှာ တစ်ယောက်တော့ ရှိနေမယ်။ သူ့ အတွက် နှစ်နှစ်ကျော်လောက် မ,စခဲ့ပြီ။ အဲဒါသာကြည့်တော့၊ တကယ်လို့ သူ ကျွန်မကို ခါတိုင်းပြောထားသလို လက်ထပ်လိုက်ရင် သူ့ရဲ့ စိတ်ကူး ယဉ်နေတာလေး ပျက်စီးသွားမှာပဲ။ ဒီဟာတွေးမိတာ ကျွန်မ ဘယ်လောက် တော်သလဲ ကြည့်စမ်း၊ ဒါဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပါလား။ ဟုတ်လား မဟုတ်ဘူးလားလို့။ ဂျိတ် ရှင် ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ ဟင်...”

“ကျွန်တော် အထဲသွားပြီး ဟာဗေစတုန်းနဲ့ တွေ့ရဦးမယ်”

ကျွန်ုပ် ဝင်သွားသောအခါ ကုန်းက မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ မျက်နှာမှာ ဖြူနေသည်။ သူ ဘာကြောင့် ထိုင်နေသည်မသိ။ ဘာကြောင့် သူ ဤကဲ့သို့ ငြိမ်ခံနေသည် မသိပါ။

ကျွန်ုပ်သည် အရက်ခုံတန်းကို နောက်ခိုင်းရင်း၊ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်ကိုဖြတ်၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ ဖရန်စက်က သူ့ကို ခပ်ရွှင်ရွှင်ပြုံးရင်း ပြောနေသည်။ “မဟုတ်ဘူးလား ရောဘတ်” မေးတိုင်း သူ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်ဟု ထင်သည်။ မမေးဘဲလည်း နေကောင်းနေပေမည်။ တခြားအကြောင်းများ ပြောချင်ပြောနေနိုင်သည်။ အရက်ရောင်းနေသူအား ကျွန်ုပ် ဘာမျှ မသောက်လိုကြောင်း ပြောပြီးလျှင် ဘေးဘက်မလွယ်ပေါက်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် အပြင်ထွက်သောအခါ အကြားရှိ မှန်နှစ်ထပ်ကို ဖောက်ထွင်း၍ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဖရန်စက်က စကားပြောနေတုန်းပင်။ ကျွန်ုပ်သည် ဗောလဘတ်လမ်းပေါ်သို့ လမ်းငယ်လေးတစ်ခုမှ လျှောက်သွား၍ တက္ကစီတစ်စင်းခေါ်ပြီးလျှင် ကားမောင်းသူအား ကျွန်ုပ်၏နေရပ် အိမ်နံပါတ်ကို ပြောလိုက်သည်။

အခန်း [၇]

ကျွန်ုပ်သည် လှေကားမှ တက်သွားစဉ် အိမ်ခန်းစောင့်မိန်းမကြီး၏ အခန်းတံခါးမှန်ကို ခေါက်သံ ကြားရ၍ ရုပ်တန်လိုက်သောအခါ ထိုမိန်းမကြီး ထွက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် စာတချို့နှင့် ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ကိုင်လာသည်။

“ဟောဒီမှာ စာတွေ၊ နောက်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်လာသေးတယ် တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“သူ စာတွေ ဘာတွေ ရေးခဲ့သေးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူလာတယ်။ မနေ့ညက လာတဲ့မိန်းကလေးပဲပေါ့။ လက်စသတ်တော့ ဒီမိန်းကလေးက အတော် တော်ရှာသားပဲ”

“သူလာတာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့လား”

“မပြောတတ်ဘူး။ ဒီလူကတော့ ဒီကို တစ်ခါမှ မလာဖူးဘူး။ ဧရာမလူကြီးပဲ။ နည်းတာကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးမလေးကတော့ တော်တယ်၊ အင်မတန်ကို တော်ပါတယ်။ မနေ့ညကတော့ သူ နည်းနည်း ...” သူ့ခေါင်းကိုကိုင်ပြီး မော့ချီညိတ်ချီ လုပ်နေပြီးမှ ... “မက်ဆီယာ ဘန်း(စ်) ခပ်ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောပါရစေတော့၊ မနေ့ညက သူ့ကို ကျုပ် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး တယ်မရှိလှဘူး အောက်မေ့တယ်။ မနေ့ညကများ

သူ့ကို ကျုပ် တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ။ သူလေးဟာ တော်တော်ကို ယဉ်ကျေးရှာပါတယ်။ သူ့မျိုးရိုးကလည်း အင်မတန်ကောင်းဟန် တူတယ်။ ဒါလောက်တော့ ကြည့်ရုံနဲ့ပဲ သိနိုင်ပါတယ်”

“သူတို့ ဘာမှမမှာခဲ့ဘူးနော် ...”

“မှာခဲ့တယ်။ သူတို့ တစ်နာရီလောက်ကြာရင် ပြန်လာခဲ့မယ်တဲ့”

“သူတို့လာရင် အပေါ်လွှတ်လိုက်နော်”

“ကောင်းပါပြီ မက်ဆီယာဘန်း(စ်) နောက်ပြီး၊ ဟိုမိန်းမတစ် ယောက်လာသေးတယ်။ သူ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။ သူများနဲ့ကို မတူဘူး ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ”

အိမ်ခန်းစောင့်အဒေါ်ကြီးသည် ဤအလုပ်မလုပ်ခင်၊ ပဲရစ်မြို့ မြင်းပြိုင်ကွင်းတွင် သူ့ကိုယ်ပိုင်အရက်ဆိုင် ဖွင့်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်အခါက ဆိုင်ရောင်းရင်း လူတန်းစားမျိုးစုံ တွေ့ကြုံအကဲခတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ ကျွန်ုပ် ထံလာသော ဧည့်သည်များကို “ဒီလူက မျိုးကောင်းရိုးကောင်း၊ ဟောဒီ လူက ငယ်ငယ်ကပဲ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် နေလာရ တာ။ ဟောဒီလူက ကစားဝါသနာပါတဲ့လူ” စသည်ဖြင့် ပြောနိုင်သည်ကို ဂုဏ်ယူကြွားဝါလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ဖော်ပြပါအမျိုးအစား သုံးခုထဲတွင် မပါဝင်သူတို့အတွက်မူကား ကျွန်ုပ်ကို တွေ့ခွင့်မရကြရှာ။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးမှာ ခပ်စုတ်စုတ်နပ်နပ် နေလေ့ရှိသည့် ပန်းချီဆရာတစ် ယောက်ပင်။ သူလာလျှင် ကားမာ ဒမ်ဒူဇိနယ်(လ်)၏ အမျိုးအစားသုံးခုတွင် မပါဝင်လေရှာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အား မတွေ့ရသည်နှင့် တစ်ခါက ကျွန်ုပ်ထံ ညနေတိုင် လာရောက်တွေ့ဆုံခွင့်ရရန် လက်မှတ်တစ်ခု ထုတ် ပေးထားဖို့ စာရေးဖူးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အပေါ်ထပ်တက်သွားပြီး၊ ဘရက် ဤမိန်းမကြီးကို

ဘာလုပ်ခဲ့၍ ဤမျှ ပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေးနေမိသည်။ ကြေးနန်းမှာ ဘီ(လ်)ဂေါ်တင်ထံမှ ဖြစ်၍ သူ ပြင်သစ်ပြည်သို့ လာမည့်အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ စာများကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား၍ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်သည်။ လဲလှယ်ပြီး ရေချိုး၍ ကိုယ်သုတ်နေစဉ် မှာပင် တံခါးခေါင်းလောင်းမြည်သံ ကြားရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရေချိုး အဝတ်အစားနှင့် ပိန်းတန်းဖိနပ်စီးပြီး တံခါးဆီသို့သွားသည်။ ဘရက်သည် သူ့နောက်မှ မြို့စားလိုက်ပါလာသည်။ မြို့စား၏လက်ထဲတွင် နှင်းဆီပန်း စည်းကြီးတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။

“ဟယ်လို ဒါလင် ကျွန်မတို့ မဝင်ရတော့ဘူးလားဟင် ...”

“လာလေ အခုပဲ ရေချိုးပြီးတယ်”

“အတော်နေရာကျသားပဲ၊ ရေတွေ ဘာတွေတောင် ချိုးနေနိုင် တယ်ပါလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ၊ ထိုင်ကြလေ၊ ကောင်မစ် ပေါပေါလာ(စ်) ဘာသောက်ချင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျား ပန်းကြိုက်တတ်လေလား မကြိုက်တတ် လေလား မသိဘူး၊ ပန်းတစ်စည်းတော့ ယူလာတာပဲ ခွင့်လွှတ်ပါဗျား”

“ဒီမှာ ကျွန်မကိုပေး” ဟုပြော၍ ဘရက်က ယူလိုက်သည်။

“ဂျိတ် ကျွန်မကို ဒီထဲ ရေနည်းနည်းထည့်ပေးပါလား”

ကျွန်ုပ်သည် ကြွေပန်းအိုးကို ရေဖြည့်ပေးလိုက်ရာ ဘရက်က နှင်းဆီပန်းများကို ပန်းအိုးထဲ ထိုးစိုက်၍ ထမင်းစားခန်း စားပွဲအလယ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မတို့လေ တစ်နေ့လုံး လျှောက်လည်နေကြတာပဲ”

“ငါနဲ့ တစ်နာရီမှာ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာတော့၊ မေ့နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ချိန်းထားလို့လား၊ ကျွန်မတော့ လုံးလုံးကို မသိ

တော့ဘူး”

“ဘရက်က သိပ်မူးနေတယ်၊ အဲဒီတုန်းက” ဟု မြို့စားက ပြောသည်။

“ဟုတ်မှာပေါ့။ မြို့စားကြီးကလည်း သိပ်ပေါင်းလို့ ကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်နေတော့ ...”

“မင်း အိပ်ခန်းစောင့်မိန်းမကြီးကိုတော့ ကောင်းကောင်း လိုမ့် ထားလိုက်ပြီပေါ့လေ”

“လုပ်ရတာပေါ့၊ သူ့ကို ဖရန်နှစ်ရာပေးလိုက်တယ်”

“မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်မနေပါနဲ့”

“သူ ငွေတွေ” ဟု ပြောရင်း မြို့စားဘက် ခေါင်းလှည့်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မနေ့ညက လုပ်သွားတာတွေအတွက် သူ့ကို တစ်ခုခုတော့ ပေးဖို့ကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ အချိန်က သိပ်ညဉ့်နက် နေပြီလေ”

“ဘယ်လောက် အံ့ဩဖို့ကောင်းသလဲ။ သူ အကုန်မှတ်မိတာပဲ” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

“မင်းလည်း အတူတူပါပဲကွယ်”

“အဆန်းပေါ့၊ မမှတ်မိချင်လှပါဘူး။ ဒါထက် ဂျိတ်ရေ တစ်ခုခု သောက်ရအောင်လား”

“ငါ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း သွားယူလေ၊ ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိသားပဲ”

“ကောင်းသားပဲ”

ကျွန်ုပ် အဝတ်အစားလဲနေစဉ် ဘရက် အရက်ဖန်ခွက်များ ချနေ သံကို ကြားရသည်။ နောက် သူတို့စကားပြောနေကြသည်။ ကျွန်ုပ် ပင်ပန်းသလိုလိုရှိနေသည်။ စိတ်လည်း ပျက်သည်။ ဘရက်က အခန်းထဲ

ဝင်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထားပြီး ခုတင်ပေါ် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ မောင် ... မကျေနပ်ဘူးလား”

သူ ကျွန်ုပ်၏ နဖူးကို အေးစက်စက် နမ်းလိုက်သည်။

“ဘရက်ရယ် မင်းကိုငါ သိပ်ချစ်တယ် သိလား”

“မောင် ဒါဖြင့် ကျွန်မ သူ့ကို အပြင်လွတ်လိုက်ရမလား” ဟု

ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း သူ့ခမျာ သဘောကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်မ လွတ်လိုက်မယ်”

“ဟာ မလွတ်ပါနဲ့”

“အို ... ဟုတ်တယ် လွတ်လိုက်မယ်”

“မင်း ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဟုတ်လား။ ရှင်ဒီမှာ အသာနေ၊ ဒီမှာ ကျွန်မ ပြောမယ်။ သူက ကျွန်မဆိုရင် ရူးနေတာ ...”

သူ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် ခုတင်ပေါ်တွင် မှောက် နေသည်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် နောက်ကျိကျိကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ စကားပြောသံကို ကြားနေရသော်လည်း သူတို့ ဘာတွေပြောနေသည်ကို ကား ကျွန်ုပ် နားမထောင်၊ ဘရက်ဝင်လာပြီး ခုတင်စောင်းတွင် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

“မောင်တစ်ယောက်တော့ သနားစရာဖြစ်နေပြီ” ဟု ပြောရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း သူ့ကို ဘာပြောလိုက်သလဲ ဟင်” ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် သူ့ကို မကြည့် ချင်ပေ။

“ရှန်ပိန် အရက် အဝယ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ သူ ရှန်ပိန်ဝယ်ရတာကို သိပ်သဘောကျတာ”

ထို့နောက် အတန်ငယ်ကြာသောအခါ “ဘယ့်နှယ့်လဲ မောင် သက်သာသွားပြီလား။ ခေါင်းထဲက ဘယ့်နှယ့်နေသေးလဲ”

“သက်သာလာပါပြီ”

“ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ၊ သူ ဟိုဘက်ပိုင်းကို သွားတယ်”

“တို့နှစ်ယောက် အတူတူနေလို့ မဖြစ်ဘူးလား။ ဘရက်ရယ် ... ဟင် အတူတူနေရုံလေးနေဖို့လေ”

“ကျွန်မတော့ မထင်ဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်ရှေ့မှာ တခြားလူတွေနဲ့ တွဲကြည့်ပြီးပြီ ရှင် တယ်ပြီးခံနိုင်ပုံ မပေါ်ဘူး”

“အခု ခံနိုင်တယ်”

“ဟိုလိုကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဒါလေ ကျွန်မရဲ့အပြစ် ပဲ ဂျိတ်ရယ် ... ကျွန်မရဲ့အလေ့အထကို ဒီလိုပဲဖြစ်နေတယ်”

“တို့များ တောမြို့ကျေးရွာလေးတွေမှာ ခဏလောက် သွားနေလို့ မဖြစ်ဘူးလားကွယ်”

“ဒါလည်း ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်သွားချင်ရင်တော့ လိုက်မယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ တောမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ ကျွန်မ တယ် မနေတတ်ဘူး။ ကျွန်မ တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ဆိုရင် သာမဖြစ်သေးတယ်”

“သိပါတယ်လေ”

“စိတ်ပျက်ဖို့ မကောင်းဘူးလား။ ကျွန်မ မောင့်ကို ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောနေလို့တော့ တယ်အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး ထင်တယ်နော်”

“ငါ မင်းကိုချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီအကြောင်း မပြောဘဲ နေကြပါစို့။ စကားပြောနေလို့ အလကား ပါပဲ။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ မတွေ့တော့ဘူး။ ခပ်ဝေးဝေး သွားတော့မယ်။

နောက်ကျရင် မိုက်ကယ်လည်း ပြန်လာတော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲ”

“ရှင့်အတွက်လည်း ပိုကောင်းသွားမယ်။ ကျွန်မအတွက်လည်း ပိုကောင်းမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပဲ သွားမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဆန်ဆီဘဲရှုန်းကို”

“တို့နှစ်ယောက်တူတူသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး၊ အခုလို ဖွင့်ပြောပြကြပြီးမှဆိုတော့၊ ဒီအကြံဟာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှကို သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင် နိုင်ကြဘူး”

“အို ... ဒါတွေ ရှင်လည်း အကုန်သိသားပဲ။ ဇွတ်တရွတ်တွေ မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွယ်”

“အို ... ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ။ မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ ငါ နားလည် ပါပြီ။ ဘဝချင်းက မတူဘူး၊ ငါက အောက်တန်းစားတစ်ယောက်၊ အောက်တန်းစားတစ်ယောက်က ဒီလိုပြောတော့ အရူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်”

ကျွန်ုပ်သည် ထထိုင်လိုက်ပြီး၊ ခုတင်ဘေးကို ကုန်း၍ ဖိနပ်ကို ယူပြီး စီးလိုက်လျက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သောအခါ သူက ပြောလေသည်။

“မျက်နှာကြီးက ဒီလိုဖြစ်နေစမ်းပါနဲ့ကွယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေစေချင်သလဲ”

“အို ... မရူးချင်စမ်းပါနဲ့ကွယ်။ ကျွန်မ မနက်ဖြန်သွားတော့မယ်”

“မနက်ဖြန်”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ ဟိုကတည်းက မပြောဘူးလား၊ ကျွန်မ သွားမယ်လို့”

“ဒါဖြင့် ဘရန်ဒီလေး ဘာလေး၊ သောက်ရအောင် မြို့စား ပြန် လာတော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်။ သူပြန်ရောက်လောက်ပြီ၊ သူက ရှန်ပိန်ဝယ်တဲ့ နေရာဖြင့်လေ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ ပေးတာပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားကြ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဘရန်ဒီပုလင်းကို မ၍ ဘရက်အတွက် တစ်ခွက်၊ ကျွန်ုပ်အတွက်လည်း တစ်ခွက် ငှဲ့ထည့်လိုက်သည်။ တံခါးခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တံခါးဆီသွား၍ ဖွင့်လိုက်ရာ မြို့စားရောက်နေလေသည်။ သူ၏နောက်တွင် သူ့ကားဒရိုင်ဘာကို လက်ထဲတွင် ရှန်ပိန်ခြင်းတစ်လုံး နှင့် တွေ့ရသည်။

“ဒါကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာ ထားခိုင်းလိုက်ရမလဲ” ဟု မြို့စား က မေးသည်။

“နောက်ဖေးခန်းထဲမှာ” ဟု ဘရက်က ပြောလေ၏။

“ဟိုထဲမှာ ထားလိုက်၊ ဟင်နရီ” ဟု မြို့စားက လက်ဟန်ခြေဟန် ပြရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ အောက်ဆင်းသွားပြီး “ရေခဲယူခဲ” သူသည် အရက်ခြင်းနားတွင် ရပ်စောင့်နေလေသည်။ “ဒီဝိုင်အရက်ဟာ အင်မတန်ကောင်းတာ ခင်ဗျားတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခု အမေရိကန်မှာ ဒီလိုဝိုင်အရက်ကောင်းကောင်း သောက်ရဲတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော့်အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးဆီက ရတယ်လေ”

“ရှင့်မှာ အမြဲပဲ ကုန်သည်ထဲက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက် တော့ ရှိတာပဲနော်”

“ဒီအကောင်က စပျစ်ခြံတွေ လုပ်တယ်လေ။ သူ့စပျစ်ခြံတွေဟာ

ဧကပေါင်း ထောင်သောင်းပေါ့”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ။ ဗျူးကလီကုတ်လား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး။ မမ်း(စ်)တဲ့ နယ်စားတစ်ယောက်လေ”

“အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်နော် ... ကျွန်မတို့မှာ ဂုဏ်ထူးဝိသေသလေးတွေ တစ်ခုစီတော့ရှိကြတာပဲ။ ဂျိတ် ရှင့်မှာတော့ ဘာပြုလို့မရှိသလဲဟင်”

“အမယ်လေး ကျွန်တော်ပြောတာယုံပါဗျာ” မြို့စားက ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ရင်းပြောသည်။ “ဟောဒီဂုဏ်ပုဒ်တွေဟာလေ လူကို ဘာမှ ပိုပြီးကောင်းကျိုးမပေးဘူးခင်ဗျ။ ပိုက်ဆံကုန်တာပဲ ထူးတယ်။ ဘယ်တော့မှတော့ ကောင်းကျိုးမပေးဘူးခင်ဗျ။ ပိုက်ဆံကုန်တာပဲ ထူးတယ်။ ဘယ်တော့မှတော့ ကောင်းကျိုးမပေးဘူး”

“မပြောတတ်ဘူး ကျွန်မတော့၊ တစ်ခါတလေ အင်မတန် အသုံးကျတယ်ထင်တာပဲ” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကောင်းကျိုးပေးတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူးလေ”

“ရှင် ကျကျနန အသုံးမချလို့ပါ။ ကျွန်မအတွက်တော့ သိပ်ကျေးဇူးရှိခဲ့တာပဲ”

“တစ်ဆိတ်လောက် ထိုင်ပါဦး မြို့စားမင်းခင်ဗျား။ လက်ကိုင်တုတ် ကျွန်တော့်ကို ပေးပါလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

မြို့စားသည် စားပွဲကိုကျော်၍ မီးရောင်အောက်ရှိ ဘရက်၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။ ဘရက်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သောက်ရင်း ပြာများကို ကြမ်းခင်းကော်ဇောပေါ် ခြွေချနေသည်။ ကျွန်ုပ်က ထိုအခြင်းအရာကို သတိထားမိကြောင်း သိသွားသောအခါတွင် ...။

“ဒီမှာ ဂျိတ် ရှင့်ကော်ဇောကို ကျွန်မ မဖျက်ဆီးချင်ပါဘူး။ ပြာခွက်ကလေးတစ်ခုလောက် ပေးပါလား”

ကျွန်ုပ်သည် ပြာခွက်တစ်ခုကို ရှာဖွေ၍ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။ ကားဒရိုင်ဘာသည် ရေခဲများကို ခြင်းတောင်းတစ်လုံးအပြည့် ထည့်ယူလာသည်။ “ပုလင်းနှစ်လုံး အဲဒီထဲ ထည့်ထားလိုက်ဟင်နရီ” ဟု မြို့စားက ပြောလိုက်သည်။

“တခြား ဘာလုပ်စရာများ ရှိပါသေးသလဲခင်ဗျာ”

“မရှိတော့ဘူး၊ ကားထဲက စောင့်နေ” ဟု ပြော၍ သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘရက်အား လှမ်းကြည့်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဘွိုင်း(စ်မှာ ညစာသွားစားဖို့ လိုချင်လိုနေဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ရှင် သွားချင်ရင်သွားပေါ့၊ ကျွန်မတော့ တယ်မဆာလှဘူး”

“ကျွန်တော်တော့ အစားကောင်းဆိုရင် ဘယ်တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် စားမှာပဲ၊ အစားဆို လှည်းနှင့်တိုက်ခဲ့ဆိုတာလိုပေါ့”

“ကျွန်တော် ဝိုင်ယူလာခဲရမလား ခင်ဗျာ” ဟု ဒရိုင်ဘာက လာမေးသည်။

“အေး ... ယူခဲ ဟင်နရီ” ဟု မြို့စားက ပြောသည်။ သူသည် ကြီးမားသော ဝက်သားရေဖြင့် လုပ်ထားသည့် ဆေးပြင်းလိပ်ဘူးကို ထုတ်ပြီး ကျွန်ုပ်အား ပေးသည်။ “အမေရိကန်ဆေးပြင်းလိပ်အစစ်ကို သောက်ကြည့်ပါဦး”

“ဟာ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီစီးကရက်လေး ကုန်အောင် သောက်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

သူသည် ဆေးလိပ်အစွန်းတစ်ဖက်ကို သူ၏ နာရီကြိုးတွင် တပ်ထားသည့် ရွှေစားလေးဖြင့် ဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်ကို မီးလိုက်မှ ကြိုက်တယ်ခင်ဗျာ။ ဆေးပြင်းလိပ်ဟာ လေတစ်ဝက်လောက်အထိ တယ်မီးမလိုက်ချင်ဘူး၊ ပိတ်ပိတ်နေတယ်” ဟု မြို့စားက ပြောသည်။

သူသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာရင်း စားပွဲကိုကျော်၍ ဘရက်ကို ကြည့်သည်။ “လေဒီအက်ရှင်လေ ခင်ဗျားယောက်ျားနဲ့ ကွာ လိုက်ပြီးရင် ခင်ဗျားမှာ ဂုဏ်ထူးတစ်ခု လျော့သွားမှာပဲ”

“လျော့သွားမှာပေါ့၊ ခက်နေဦးမှာပေါ့”

“မခက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားမှာ ဂုဏ်ထူးတစ်ခု သက်သက်မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူကုံထံတွေချည်းပဲဟာ”

“အခုလို ဖျောင်းဖျပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“လှောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ” မြို့စားက မီးခိုးများကို မှုတ် ထုတ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။ “ခင်ဗျားမှာ တကယ် လူကုံထံအထက်တန်း စားကြီးတွေ ရှိသားပဲဗျာ၊ ဒါဆိုရင် ပြီးတာပေါ့”

“ရှင်ကတော့ သဘောကောင်းပါတယ်၊ မေမေက ဒါမျိုးတွေ ကြားရရင် သိပ်ဝမ်းသာမှာ။ ရှင် ဒါတွေ စာနဲ့ ရေးမပေးနိုင်ဘူးလား၊ ကျွန်မ စာထည့်ရင်း ပို့လိုက်ချင်လို့ပါ”

“သူ့ကို ကျွန်တော်ပြောပြဖူးပါပြီ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လှောင် နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် လူတွေကို ဘယ်တော့မှ မလှောင်တတ် ဘူး။ လူတွေကိုလှောင်ရင် လူတွေရဲ့အမုန်းကို ခံရတာပဲ။ ဒါ ကျွန်တော် အမြဲပြောတဲ့စကားပဲ”

“ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ သိပ်ကို မှန်တယ်။ ကျွန်မလေ လူ တွေကို သိပ်လှောင်တတ်တာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မမှာ မိတ်ဆွေဆိုလို့ လောကမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဟောဒီ ဂျိတ်တစ်ယောက်ပဲ”

“ခင်ဗျား သူ့ကိုလှောင်တာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့လား လှောင်များနေသလားဗျာ”

ဘရက်က ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြီး မျက်စိ မှိတ်ပြသည်။

“မလှောင်ပါဘူး။ ဘယ်တော့မှ သူ့ကိုတော့ လှောင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

“မြင်လား ဒါခင်ဗျား သူ့ကို စတာပဲ” ဟု မြို့စားက ပြောသည်။

“အို ... ဒါတွေ လျှောက်ပြောနေရင် ပျင်းစရာကြီးပါ။ ကဲ ရှန်ပိန် နည်းနည်းသောက်ကြရအောင်”

မြို့စားသည် ခြင်းထဲလက်နှိုက်၍ ပုလင်းများကို မွေလိုက်သည်။

“မအေးသေးဘူး။ ဘရက်က အမြဲအရက်သောက်နေတာပဲပါလား။ ဘာပြုလို့ မင်းလေး၊ စကားမပြောချင်တာတုန်း ဟင် ...”

“ကျွန်မ စကားပြောတာ သိပ်များနေပြီ။ ဂျိတ်ကို ပြောနေတာ တမောကြီးပဲ”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာကို သိပ်နားထောင်ချင်တာပဲကွယ်။ မင်း ကျုပ်ကို စကားပြောရင်လေ၊ ဘယ်တော့မှ ဆုံးအောင်မပြောဘူး”

“ဒါ ရှင်ဆက်ပြီးတွေးယူဖို့ ချန်ထားတာလေ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကြိုက်သလို သူတို့ ဆက်တွေးလိမ့်မယ် ...”

“ဒါက စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ အတော်ကောင်းတဲ့ စနစ်တစ်ခုပါပဲ။ ဒါနဲ့လည်း တစ်ခါတစ်ခါတော့ မင်းစကားဆုံးအောင်ပြောတာကို နားထောင်ချင်သေးတာပဲ” ဟု မြို့စားသည် ပုလင်းများကို ကုန်းမွေလိုက်ရင်း ပြောသည်။

“အတော်ရူးဦးမယ့် လူပဲနော်” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

“ကဲ ... အေးပါပြီထင်ပါရဲ့” ဟု မြို့စားက ပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ရင်း ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်က လက်သုတ်ပဝါတစ်ခု ယူပေး၍ သူက ပုလင်းကို ခြောက်အောင်သုတ်လိုက်ပြီး မြှောက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် လေ ရှန်ပိန်ပုလင်းကလေးတွေဆိုရင် သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ဝိုင်က ပိုကောင်း

တယ်။ ဒါပေမဲ့ အေးခဲတယ်” ပုလင်းကိုမြှောက်ကြည့်နေစဉ် ကျွန်ုပ်က ဖန်ခွက်များထုတ်၍ ချလိုက်သည်။

“ကဲရှင့် ... ဖွင့်မလို့ မဟုတ်လား” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါသော်ကောဗျာ အခုပဲ ဖွင့်မလို့ပါ”

ထိုရှိန်ပိန်သည် အလွန်ပင် ကောင်းမွန်လှပေသည်။

“ဒီမှာ ဒါက ဝိုင်အရက်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ တစ်ခုခု မီးကင် ဖို့ကောင်းတယ်။ ကဲ သောက်ကြရအောင်” ဟု ဘရက်က ပြောလေသည်။

“ဒီဝိုင်က အကင်တစ်ခုခုနဲ့ စားဖို့အတွက်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းလွန်း အားကြီးပါတယ်။ အရသာတွေ အကုန်ရောကုန်ပြီး၊ ဝိုင်ရဲ့အရသာဟာ တစ်ခါတည်း ပျက်သွားတာပဲ”

ဘရက်၏ဖန်ခွက်တွင် အရက်များ ကုန်သွားလေပြီ။

“ခင်ဗျား ဝိုင်အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဖို့ ကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

“မစ္စတာဘန်း(စ်) ကျွန်တော် ဝိုင်ကိုလေ ဇိမ်နဲ့သောက်နေရတာ အကြိုက်ဆုံးပဲခင်ဗျ” ဟု မြို့စားက ပြန်ပြောသည်။

ဘရက်က သူ့ဖန်ခွက်ကို ရှေ့သို့ တွန်းလိုက်ရင်း “ကဲ နောက်ထပ် နည်းနည်းသောက်ရအောင်” ဟု ပြောသည်။ မြို့စားက ဖြည်းဖြည်းစွာ ငှဲ့ပေးရင်း “ကဲ ... ဒီမှာ ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါကွယ်။ ပြီးတော့လည်း မူးနေသေးတာပေါ့”

“မူးရမယ်ဟုတ်လား ...”

“မင်းကလေး မူးနေတဲ့အခါ သိပ်ကြည့်လို့ တင့်တယ်တာပဲ”

“အဲဒါပဲ ကြည့်တော့”

“မစ္စတာဘန်း(စ်)” မြို့စားက ကျွန်ုပ်အတွက် ငှဲ့ပေးရင်း ပြော သည်။ “ဒီလိုအရက်မူးတဲ့အခါ ကြည့်လို့တင့်တယ်သလောက်၊ မမူးတဲ့

အခါလည်း တင့်တယ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး သူ့တစ်ယောက်ပဲ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးပါသေးတယ်”

“ရှင် အပေါင်းအသင်း နည်းသေးလို့ပါ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှိပါသော်ကောကွယ်၊ အများကြီးပဲ၊ အပေါင်းအသင်းတွေ ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ကဲရှင့် ... ဝိုင်ကို သောက်ပါဦး ကျွန်မတို့အားလုံး မိတ်ဆွေတွေ အများကြီး ပေါင်းဖူးတာပါပဲ၊ ဂျိတ်ကတော့ ရှင့်လောက် အပေါင်းအသင်း များလိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“မစ္စတာဘန်း(စ်)လည်း အများကြီး တွေ့ဖူးပါတယ်ကွယ်၊ ကျွန်တော် ဒါကို တကယ်မထင်ဘဲ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မစ္စတာဘန်း(စ်) တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော်လည်း အများကြီး တွေ့ဖူးတာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်လည်း တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်မက သက်သက် စနေတာပါ” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော် စစ်ကို ခုနစ်ခါ ကြုံဖူးတယ်။ တော်လှန်ရေးက လေးခါ” ဟု မြို့စားက ပြောသည်။

“စစ်သားဘဝနဲ့လား ...” ဟု ဘရက်က မေးသည်။

“တချို့လည်း စစ်သားဘဝနဲ့ပေါ့။ မြားဒဏ်ရာတွေတောင် ရှိသေးတယ်၊ မြင်ဖူးကြသလား မြားဒဏ်ရာ”

“ကြည့်ရအောင်”

မြို့စားသည် မတ်တတ်ရပ်၍ အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး၊ ရှုပ်အင်္ကျီကို ရှေ့မှ လှန်လိုက်သည်။ အတွင်းခံစွပ်ကျယ်ကို ရင်ဘတ်အထိ ပင့်တင်လိုက်ပြီး ရပ်နေလေသည်။ ရင်ဘတ်ကြီးသည် မည်းနက်နေ၍ ဝမ်းဗိုက်ကြွက်သားတို့သည် မီးရောင်တွင် အလိပ်လိပ် ဖြစ်နေလေသည်။

“တွေ့ကြလား”

နံရိုးများ၏အောက်တွင် ဖြူ၍ဖောင်းနေသော အမာရွတ်ကြီးနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ “ကြည့်ပါလား အသားမည်းပေါ်မှာဆိုတော့ သိပ်ပေါ်နေတာပေါ့” နောက်ကျောဘက် ခါးအထက်တွင်လည်း အလားတူ အနာရွတ်များရှိ၍ လက်တစ်လုံးခန့် ဖုထွက်နေကြသည်။

“ဒါတွေကတော့ တခြားတစ်ခုခုပဲ ထင်တယ်”

“ထုတ်ချင်းပေါက်သွားတယ်လေ”

မြို့စားသည် အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ပြန်တပ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဒါတွေ ဘယ်မှာ ကြုံခဲ့ရတာလဲဟင်” ဟု ကျွန်ုပ်က

မေးရာ ...

“အဘစ်ဆီးနီးယားမှာလေ ...။ အသက် ၂၁ နှစ်တုန်းကပေါ့ဗျ”

ဟု ပြောသည်။

“ရှင်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ စစ်ထဲမှာမို့လား” ဟု ဘရက်က

မေးသည်။

“ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ကိစ္စနဲ့ သွားတာပါ”

“ကျွန်မ မပြောဘူးလား၊ သူလည်း ကျွန်မတို့လိုပဲလို့” ဘရက်က ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။ “မြို့စားကြီး ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်၊ ရှင်ဟာ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ဝမ်းသာပါတယ်။ အခုလို ကြားရတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတကယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“အို ... ကျွန်မက လိမ်နေရဦးမှာလား”

“ဒီမှာ မစ္စတာဘန်(စ်) ဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်လေ အသက်လည်းကြီးပြီ။ တွေ့လည်း တွေ့ခဲ့ဖူးလှပြီ၊ အမျိုးမျိုးလည်း ခံစားခဲ့ဖူးပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ပြောတာ မမှန်နိုင်ဘူးလား”

“သေသေချာချာမှန်မှာပေါ့”

ဒါဟာ လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးတစ်ခုပဲ၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ တွေ့ကြုံရတာလေးတွေရဲ့ တန်ဖိုးကိုတော့ သိထားရမယ်”

“ရှင် တကယ် တန်ဖိုးထားတာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးလား”

“နောက်ထပ်ဘာမှမရှိပါဘူး၊ အရင်တုန်းကအတိုင်းပဲ”

“ရှင် အချစ်နယ်ထဲ မရောက်ဖူးဘူးထင်တယ်”

“အို ... ကျုပ် အမြဲပဲ အချစ်နယ်ထဲမှာ နေတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ရှင် တန်ဖိုးထားတာ တစ်ခုခု မရှိဘူးလား”

“အဲဒီအချစ်နယ်ဟာလည်း ကျုပ် တန်ဖိုးထားတဲ့အရာတစ်ခုပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် တန်ဖိုးထားတဲ့ဟာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ရှင်ဟာ သေနေ ပြီဟာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းပြောတာ ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး ကျုပ် လုံးလုံး ကို မသေသေးဘူး”

ကျုပ်တို့သည် ရှန်ပိန် သုံးပုလင်းသောက်၍ ကုန်သွားသောအခါ မြို့စားက ခြင်းတောင်းကို နောက်ဖေးခန်းထဲ သွားထားသည်။ ဘွိုင်း(စ်) တွင်ရှိသော ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုတွင် ညစာစားကြသည်။ စား၍ အတော် ကောင်းကြသည်။ အစားအသောက်သည်လည်း မြို့စားကြီး၏ တန်ဖိုး ထားသော အရာများထဲတွင် တန်ဖိုးအရှိဆုံး အရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဝိုင် အရက်သည်လည်း ထို့အတူပင်။ မြို့စားကြီးသည် အစားအသောက်ကို ကျကျနနစားသည်။ ဘရက်လည်း ထိုနည်းတူဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်စုအတွက်မှာ ပျော်စရာလေးတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

ညစာ စားပြီးသောအခါ မြို့စားက ပြောသည်။ “ဘယ်သွားချင်ကြ သေးသလဲ” ပျော်ပွဲစားရုံထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့သာ ကျန်တော့သည်။ စားပွဲ ထိုးနှစ်ယောက်သည် တံခါးကိုမှီ၍ ရပ်နေကြသည်။ သူတို့ကား ပြန်ချင်

ကြလေပြီ။

“ကုန်းပေါ်သွားရင် မကောင်းဘူးလား၊ ကျွန်မတို့တစ်သိုက်ဟာ ပျော်စရာကောင်းတယ်နော်”

မြို့စားက ပြုံးနေသည်။ အလွန်ပျော်နေဟန်ရှိသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ သိပ်ပေါင်းလို့ ကောင်းတဲ့လူတွေပဲ” ဟု ပြောပြီး ဆေးပြင်းလိပ်သောက်နေပြန်သည်။ “ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်ကြတာလဲဟင် ...”

“ကျွန်တော်တို့ဘဝကို ကျွန်တော်တို့ပဲ ခေါင်းဆောင်ချင်ကြတယ် လေ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဘဝလမ်းခရီးလေးတွေ ရှိတယ်၊ ကဲလာ သွားကြပါစို့”

“ဘရန်ဒီ နည်းနည်းထပ်သောက်ပါဦး” ဟု မြို့စားကပြောသည်။

“ကုန်းပေါ်ရောက်မှ သောက်တာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ သောက်လို့ကောင်း တယ်”

“ရှင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကလည်း အမြဲပဲ ဘာလဲ ဒီတိတ် တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေတယ်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

“ကျုပ်တော့ ကြိုက်တယ်လေ၊ ဒါကတော့ အမိလည်း ဆူဆူညံညံ ကြိုက်သလိုပေါ့”

“ကောင်းပြီ တစ်ပုလင်းလောက် သောက်ကြရအောင်” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

မြို့စားက စားပွဲထိုးကိုလှမ်းခေါ်၍ “မင်းမှာ ရှေးအကျဆုံးဘရန်ဒီ လက်ဟောင်းထဲက ဘာရှိသလဲ” ဟု မေးသည်။

“၁၈၁၁ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“တစ်ပုလင်း ယူခဲ့စမ်း”

“ဒီမှာ ဂျိတ် ဟန်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ သူ့ကို ခေါ်ပါ၊ သွားရအောင်”

“နားထောင်စမ်းပါဦးကွယ်၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေအတွက် ငွေသုံးတဲ့နေရာမှာလေ ရှေးဘရန်ဒီလောက် တွက်ချေကိုက်တာ မရှိဘူး”

“တခြား ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေများ သုံးလို့လား”

“အို တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးပေါ့”

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မောင့်မာတာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဇဲသီကပွဲရုံထဲတွင်ကား လူများ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ မီးခိုးတွေ မွန်နေသည်။ အသံတွေလည်း ဆူညံနေသည်။ ဝင်သွားသွားချင်း တူရိယာသံကို ကြားရလေသည်။ ဘရက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွဲကကြသည်။ လူကျပ်လွန်းအားကြီးသောကြောင့် မလှုပ်သာမယှက်သာ ရှိလှပေသည်။ ဘင်တီးသူက ဘရက်ကို လက်ယမ်းပြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူအုပ်ကြား ထဲတွင် ညှပ်နေ၍ သူ၏ ရှေ့နားလေးတွင်သာ ကနေကြရသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ထူးပါတယ်”

“ကောင်းပါလေရဲ့”

“သူက ကျွန်မမိတ်ဆွေကြီးလေ သိပ်ကောင်းတဲ့ ဘင်တီးသမားပေါ့ ...”

တူရိယာသံ ရပ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြို့စားထိုင်နေသော စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ တစ်ဖန် တူရိယာသံ ပေါ်လာပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကကြရပြန်သည်။ ကျွန်ုပ် မြို့စားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲတွင်ထိုင်၍ ဆေးလိပ်သောက်နေသည်။ တူရိယာသံ ရပ်သွားပြန်သည်။

“ကဲ ... တို့ သွားလိုက်ကြဦးစို့”

ဘရက်က စားပွဲဆီသို့ လှမ်းလိုက်သည်။ တူရိယာသံ တစ်ဖန် ပေါ်လာပြန်သည်။ လူကျပ်နေသဖြင့် သွား၍မရဘဲ ကကြရပြန်လေသည်။

“ရှင့်ဟာမကလည်း မကတတ်ဘူး။ ကျွန်မသိတဲ့ထဲမှာ မိုက်ကယ်(လ်) ဟာ အက အကောင်းဆုံးပဲ”

“တကယ်ကောင်းတာပေါ့”

“သူ့မှာ ထူးခြားချက်လေးတွေ ရှိတယ်”

“ငါ သဘောကျတယ်၊ သိပ်သဘောကျတာပဲ”

“ကျွန်မ သူ့ကို လက်ထပ်မယ်၊ ရယ်စရာပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကို တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ မေ့နေတာ”

“သူ့ဆီကို စာမရေးဘူးလား”

“မရေးဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ စာရေးလေ့မရှိဘူး”

“သူကတော့ ရေးမှာပဲ သေချာပါတယ်”

“ရေးတာပေါ့၊ သိပ်စာရေးကောင်းတဲ့လူ”

“ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမှာလဲ”

“ဘယ်သိလိမ့်ဦးမလဲ၊ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကွာလို့ ရရချင်းပေါ့။ မိုက်ကယ်(လ်)က သူ့အမေ ဒီကိစ္စကို သဘောတူဖို့ကြိုးစားနေတယ်”

“ငါ ဝင်ကူညီဖို့ လိုသေးသလားဟင်”

“မလိုပါဘူး၊ မိုက်ကယ်(လ်)ရဲ့ လူတွေက ငွေအင်အားတောင့်တဲ့ လူတွေချည်းပဲ”

တူရိယာသံ ရပ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ မြို့စားက မတ်တတ် ထရပ်လိုက်လေသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကတာ ကြည့်လို့ အတော်ကောင်းတယ်”

“မြို့စားကြီးကော မကတော့ဘူးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးသည်။

“ဟာ ကျွန်တော်က အသက်ကြီးပြီ”

“အို အသက်ကြီးတာတွေ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

“အမယ်လေးကွယ် ကတဲ့အရသာကို တကယ်ခံစားနိုင်မှဖြင့် ကျုပ်ကပါတယ်။ အခုတော့ ကြည့်ရတဲ့အရသာကိုပဲ ခံစားနိုင်တော့တယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒါဖြင့် နောက်များမှ တစ်ခါလောက် မြို့စားကြီးအတွက် ကျွန်မ ကပြရဦးမယ်။ ဒါထက် ရှင့်မိတ်ဆွေလေး ဇီဇီတစ်ယောက်ကော”

“မပြောပါနဲ့တော့။ ဒီသူငယ်ကို ကျုပ်ထောက်ပံ့နေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်နေဖို့တော့ ကျုပ် မနှစ်သက်ဘူး”

“သူက နည်းနည်း ခေါင်းမာတယ်နော်”

“ဒီသူငယ်ဟာ ရှေ့ကို တက်လမ်းတွေ အများကြီးပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ပေါင်းသင်းသွားလာနေဖို့အတွက်တော့ ကျုပ် တယ် သဘောမကျလှဘူး”

“ဂျိတ်လည်း ဒီလိုနေမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တော့ တယ် သဘောမကျလှဘူးခင်ဗျ”

“အင်း သူ့ရှေ့ရေးကိုတော့ ကြိုတင်ပြောနိုင်ဖို့ အခက်သားပဲ”
မြို့စားကြီးက ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ “ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူ့အဖေကတော့ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ မိတ်ဆွေအရင်းအချာတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်”

“ကဲ ... လာ ကျွန်မတို့ ကကြရအောင်” ဟု ဘရက်ကပြောသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ကကြသည်။ လူများ ကျပ်သိပ်ပြီး မတိမ်းသာ မရှောင် သာ ဖြစ်နေသဖြင့် ဘရက်က ပြောလေသည်။

“မောင်ရယ် ကျွန်မတော့ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါတုန်းက ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ပြန်တွေ့နေရသည်ဟု ထင်မိသည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်မိနစ်လောက် တုန်းကတော့ မင်းတော်တော် ပျော်နေသားပဲ”

ဘင်တီးသူက အော်ပြောလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားတို့ တစ်ကြိမ်ထက် ပိုပြီး ...”

“အို ... ဒါတွေ လွန်ကုန်ပါပြီ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိပါဘူး။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူး” “....”

ဘင်တီးသူက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘင်ကိုပင် ပြန်တီးနေပြန်လေတော့သည်။

“ပြန်ချင်ပြီလား”

ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်မက်နေ သလိုလို၊ ကျွန်ုပ် ဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီးသည့် အဖြစ်တစ်ခုကို ပြန်တွေ့ နေရ၍ ယခင်အတိုင်း ဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံသွားရဦးတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

“....” ဘင်သမားက သီချင်းဆိုနေလေသည်။

“သွားကြစို့လား” ဟု ဘရက်က ပြောသည်။

“....” ဘင်သမားက တစ်စုံတစ်ခု အော်ပြောလိုက်ပြီး၊ ဘရက်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောပြီး လူအုပ်ထဲမှ ထွက်လာ ကြသည်။ ဘရက်က အဝတ်အစားလဲခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

“ဘရက်က ပြန်ချင်ပြီတဲ့” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသည်။ မြို့စားက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ “ဪ ... ကောင်းသားပဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကားကို ယူသွားလေ။ မစ္စတာဘန်း(စ်)၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီမှာ

ခဏလောက်နေဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

“ကျွန်တော် အခုလိုလာရတာ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်။ မြို့စားမင်း ကျွန်တော့်ကို ဒီအကြောင်းလေးရေးထားပေးပါလားခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ် ၏ အိတ်ဆောင်စာအုပ်ထုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မလှောင်စမ်းပါနဲ့ မစ္စတာဘန်း(စ်)ရယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ ဘရက်သည် သူ့လည်စီးလေးကိုပတ်ပြီး ထွက်လာသည်။ မြို့စားကို နမ်းလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြို့စားမထိုင်အောင် ဖိထားလိုက်လေ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက် သည်။ မိန်းကလေးသုံးယောက် သူ့စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် မြို့စား၏ကားကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဒရိုင်ဘာအား ဘရက် နေသော ဟိုတယ်နာမည်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ရှင်လိုက်မတက်လာနဲ့တော့” ဟု ဟိုတယ်ရောက် သောအခါ ဘရက်က ပြောသည်။ သူက တံခါးခေါင်းလောင်း တီးလိုက် သောအခါ တံခါးပွင့်လာသည်။

“တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပဲ မလိုက်လာပါနဲ့နော် ...”

“ဒါဖြင့် သွားတော့မယ် ဘရက်၊ မင်း အခုလိုစိတ်ညစ်သွားတာ ငါအများကြီးပဲ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“သွားတော့ ဂျိတ်ရေ သွားတော့နော်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို နောက်ထပ် မတွေ့တော့ဘူး” ကျွန်ုပ်တို့သည် တံခါးဝတွင် ရပ်၍ နမ်းလိုက်ကြသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား တွန်းပစ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ကျွန်ုပ်တို့ နမ်း ကြပြန်သည်။ ‘အို မလုပ်ပါနဲ့တော့’ ဟု ဘရက်က ပြောလေသည်။ သူသည် လျင်မြန်စွာလှည့်၍ ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ဒရိုင်ဘာက ကျွန်ုပ်အား အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်က
ဖရန့် ငွေနှစ်ဆယ်ပေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား ဦးထုပ်ကိုင်၍ အရိ
အသေ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်သည်။ တံခါးပွင့်လာ၍
ကျွန်ုပ်လည်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ ဝင်တော့သည်။

အခန်း [၅]

ဘရက်ကို နောက်ထပ် ကျွန်ုပ် မတွေ့ရတော့ချေ။ သူ ဆီဘဲရှန်မှ ပြန်လာသည်အထိပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ ဟိုမှာရှိစဉ်က စာတိုတိုလေး တစ်စောင် ရခဲ့ဖူးသည်။ ကောန်ချာမြို့ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံနှင့် စာတို ကလေးတစ်စောင် ဖြစ်လေသည်။ “မောင် ဒီမှာ သိပ်တိတ်ဆိတ်ပြီး ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တယ်၊ အားလုံးကိုပဲ သတိရပါတယ် ဘရက်ဒီ” ဟူ၍ပင် ဖြစ်သည်။

ရောဘတ်ကုန်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် နောက်ထပ် မတွေ့ရ၊ ဖရန်စက် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်ဟု ကြားရသည်။ ကုန်းထံမှ စာတစ် စောင်ရသည်။ သူတစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက် တောဘက်သွားလည်မည် ဟု ဆိုသည်။ ဘယ်နေရာဟူ၍ သူမသိသေး၊ ကျွန်ုပ်ကိုမူကား၊ ယခင် ဆောင်းတွင်းက ပြောခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း စပိန်သို့ ငါးများထွက်ရန် အတူ လိုက်စေလိုသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ ဘဏ်တိုက်မှတစ်ဆင့် သူ့ထံသို့ စာရေးလိုက် မည်သည့်အချိန်မဆို ရေးနိုင်လေသည်။

ဘရက်(ဒ်)လည်း ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။ ကုန်းအတွက်လည်း ကျွန်ုပ် မပူပင်လှချေ။ ကျွန်ုပ် တင်းနစ် မကစားနိုင်သည်ကိုပင် ကောင်း တောင်းတောင်းဟု အောက်မေ့မိသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ လုပ်စရာတွေ များစွာ ပင်ရှိသည်။ မကြာခဏလိုပင် မြင်းပွဲသို့ရောက်သည်။ မိတ်ဆွေများနှင့်

မကြာခဏ ညစာစားသည်။ ရုံးအလုပ်ကိုလည်း ခါတိုင်းထက် အချိန်ပိုလုပ်၍ အလုပ်များကို ကြိုတင်လုပ်ထားသည်။ သို့မှသာ ဇွန်လအကုန်လောက်တွင် ဘီ(လ်)ဂေါ်ဆင်နှင့်အတူ စပိန်ပြည်သို့ သွားလည်သောအခါတွင် ကျွန်ုပ်၏လက်ထောက်နှင့် လွဲခဲ့နိုင်ပေမည်။ ဘီ(လ်)ဂေါ်တင်ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်အိမ်တွင် တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီး၊ ဗီယင်နာသို့ ထွက်ခွာသွားပြန်သည်။ သူ့အတော်ပျော်တတ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်သည် သိပ်အံ့ဩဖို့ကောင်းသည်ဟု ပြောလေသည်။ နယူးယောက်မြို့တော်ကြီးသည် အလွန်အံ့ဩဖို့ကောင်း၍ ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု ဆိုလေသည်။ နယူးယောက်တွင် ပွဲလမ်းသဘင်များကျင်းပချိန်တွင် များစွာ ခမ်းနားလှသည်။ ဘီ(လ်)သည် အလွန်ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။ သူ နောက်ဆုံးရေးလိုက်သည့် စာအုပ်အတွက် ငွေများစွာရရှိခဲ့သည်။ နောက်ထပ်လည်း များစွာရဦးမည် ဖြစ်လေသည်။ သူပဲရစ်မြို့တွင် ရှိစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့ ပျော်လိုက်ကြပါသေးသည်။ နောက် သူလည်း ဗီယင်နာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ရက်သတ္တသုံးပတ်ခန့်ကြာလျှင် သူပြန်လာပြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ စပိန်ပြည်သို့ အပျော်ငါးမျှားရန်သွားကြ၍ ပမ်ပလောမားသို့ သွားကြမည် ဖြစ်လေသည်။ သူ့စာအရ ဗီယင်နာသည် ပျော်ဖို့ကောင်းသည်ဟု သိရသည်။ နောက်တစ်ခါ ဘူဒါပတ်(စ်)မြို့မှ စာလာသည်။ “ဂျိတ်ရေ ဘူဒါပတ်(စ်)လည်း ပျော်စရာကောင်းတာပဲ” ဟု ပါရှိလေသည်။ နောက် ကြေးနန်းတစ်စောင် ရသည်။ “တနင်္လာနေ့ ပြန်လာမည်”

တနင်္လာနေ့ညနေတွင် သူ ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့တက္ကစီသံကြားရ၍ ကျွန်ုပ် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့သွားပြီး သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူသည် လက်ကိုယမ်းပြပြီး အိတ်များကိုဆွဲလျက် လှေကားမှ တက်လာလေသည်။ လှေကားထိပ်တွင် သူ့ကို ထွက်ကြို၍ လက်ထဲမှ လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“မင်း ဒီတစ်ခါသွားတာ သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ငါကြားတယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဘူဒါပက်(စ်)ဟာ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးပေါ့”

“နို့ ဗီယင်နာကော”

“သိပ်မကောင်းလှဘူး ဂျိတ်။ အရင်ကထက်တော့ ကောင်းမွန်လာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မကောင်းလှသေးဘူးကွ”

“ဆိုစမ်းပါဦး” ကျွန်ုပ်သည် အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်များကို ယူလာရင်း ပြောလိုက်သည်။

“နေလို့ တယ်မကောင်းဘူးကွ ဂျိတ်ရ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ ကဲ အရက်နည်းနည်း သောက်လိုက်ဦး”

ဘီ(လ်)သည် သူ့နဖူးကို ပွတ်လိုက်သည်။ “အံ့ဖို့ကောင်းရောကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်လာတာ”

“တော်တော်ကြာသွားပလား”

“လေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးရက်ကမှ ဖြစ်တာ”

“မင်း ဘယ်ရောက်သေးသလဲ”

“မမှတ်မိဘူးကွ။ မင်းဆီ ငါ ပို့စကတ်တစ်ခု ပို့လိုက်သေးတယ်”

“တခြား ဘာမှ မလုပ်ဘူးလား”

“သေသေချာချာ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ လုပ်တော့ လုပ်တယ်”

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦးကွာ”

“မမှတ်မိတော့ဘူးကွ၊ ဒါဖြင့် ငါမှတ်မိသလောက် ပြောပြမယ်”

“ပြော နည်းနည်းသောက်လိုက်ဦး၊ စဉ်းစားပြီး ပြောတာပေါ့”

“နည်းနည်းတော့ မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ အဲ လက်ဝှေ့ပွဲတစ်ခုတော့ တွေ့ခဲ့ရတယ်ကွ။ ဗီယင်နာမှာတော့ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ လက်ဝှေ့ပွဲပေါ့ကွာ။ နိုဂရိုးလူမျိုးတစ်ယောက်ပါတယ်။ အဲဒီ နိုဂရိုးကိုတော့ ကောင်း